

Giới thiệu Chồng Em Thật Nóng Tính!!

Bạn đang đọc truyện Chồng Em Thật Nóng Tính!! của tác giả Đồng Hoan, đây được đánh giá là một tựa ngôn tình sắc hấp dẫn với những tình tiết nóng bỏng xoay quanh câu chuyện.Ồ... cô thật đáng thương, thật đáng thương mà ! TT . TT.Bất quá chỉ là không cẩn thận làm rớt quần nhỏ xuống lầu.Lại rất đúng lúc rơi trên đầu anh hàng xóm này,Chính vì vậy nên anh đối với cô mới vừa rống vừa la như thế sao?Hơn nữa còn từng ngày từng ngày gia tăng thêm,Mà càng tăng lại càng thêm phần trầm trọng hơn.Không chỉ thường ngày đối với cô tiếng lớn tiếng nhỏCòn có động một chút là mắng cô “ngốc”Đồng thời còn đáng ghét lấy đó làm cớ,Bắt đầu không ngừng rồi lại không ngừng sai khiến cô TT . TTĐúng nha! Để quần nhỏ rơi trên đầu anh đích thật là cô không đúng.Cô cũng không muốn để cho anh suy yếu có cuộc đời hoạn phi thiên hạ trước nhaCho nên cô nhất định sẽ ‘hầu hạ’ anh thật tốt!Để cậu được anh tha thứ...Chuyện đó có được hay không, đón đọc truyện hay này để biết nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Đêm thu lạnh lạnh, vàng trắng sáng treo cao trên không trung, bầu không khí yên tĩnh dần thay thế cuộc sống bận rộn.

Ở một nơi nhiệt độ thoải mái, không gian tao nhã, bao mệt mỏi tích lũy vì bận rộn cả ngày dần dần được thả lỏng, bất kể là có nhiều mệt mỏi hơn nữa, thì ở đây cũng có thể có được chút yên tĩnh .

Cổ Hách Minh rất coi trọng cảnh vật trong sân vườn.

Lúc trước anh mua lại căn phòng này, cũng chính là vì căn phòng có thêm một khoảng không gian có thể tạo thành một khu vườn nho nhỏ.

Phong cách trang trí trong phòng cũng rất giản đơn, anh đối với việc thiết kế nội thất cũng có chút năng khiếu, nên chính mình tự tay làm lấy, còn về phương diện làm vườn, là anh đặc biệt mời chuyên gia vẽ .

Khu vườn này nói nhỏ cũng không nhỏ, có núi giả, cầu nhỏ, hồ cá, vườn hoa, mặt cỏ, đường đá, bàn gỗ . . . Đầy đủ mọi thứ, ngọn đèn vàng mờ mờ làm nền cho tiếng nước róc rách, bầu không khí nhàn nhã được dựng lên, dạt dào tình cảm.

Đứng lặng bên trong vườn, thưởng thức phong cảnh khiến Hách Minh tinh thần sảng khoái, trên mặt biểu hiện rõ anh đối với nơi này rất vừa ý.

Đây là buổi tối thứ hai anh dời vào nhà mới, so với sự lộn xộn cả đêm hôm trước, hiện tại , trong phòng cũng có thể coi là đã gọn gàng.

Anh là loại người biết hưởng thụ, sau khi chăm chỉ làm việc, anh đều chăm chú hưởng thụ, nếu không như vậy có lẽ bản thân đã bị mệt chết mất rồi, cho dù là kiếm được cả đồng lớn tiền, nhưng lại không biết hưởng thụ thì có ý nghĩa gì chứ?

Cổ Hách Minh năm nay cũng đã 30, không dựa vào gia tộc, tự bản thân nỗ lực trong lĩnh vực thiết kế trang sức chuyên nghiệp, đạt được vị trí khiến đa số người đuổi theo không kịp, anh đương nhiên thỏa mãn.

Hơi gió thổi vào mặt, khiến người kim lòng không được mà nhắm mắt lại, ngửi chút không khí trong lành, nhàn nhã hưởng thụ giây phút ấy.

Aiii! Đòi người thật đẹp, thế giới lại đẹp để biết bao nhiêu . . .

Đúng lúc ấy, có vật bỗng bèn hạ xuống, lay động theo cơn gió nhỏ, thật vừa đúng lúc rơi vào khuôn mặt đang ngưỡng cao say sưa của anh.

Cái gì thế?!

Cổ Hách Minh không khỏi ngẩn ra, bàn tay heo phấn xạ kéo vật thể đột nhiên xuất hiện trên mặt xuống.

Một tấm vải à ----- cảm giác trong tay mách bảo trực giác của anh

Anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên lầu trên, hầu như đèn phòng nào cũng đều sáng, nhưng không thấy bóng người đâu cả.

Là bị gió thổi xuống! anh nghĩ thế.

Tiếp theo, anh mở tấm vải trong tay, cẩn trọng nhìn -----

Ầm! đôi mắt thanh tú trong nháy mắt lại tròn lên như mắt trâu, tơ máu nhất thời nổi lên.

Là đồ phụ nữ!

Nhàn nhạ thoải mái lúc trước hoàn toàn bị phá hủy, Cổ Hách Minh thần kinh mặt co lại, bàn tay to lớn cầm cái món đồ ‘nữ tính’ khựng lại vì không thể tin nổi cùng phần nộ.

Anh cắn răng một cái, con ngươi đen ánh như bốc lửa, hướng về phía lầu trên tròng lớn. Nhưng tiếc là anh tròng cả nửa ngày mà vẫn không thấy nửa cái bóng ra nhận tội, chỉ đành mạnh mẽ nhìn xuống kích động muốn mắng to .

Rốt cuộc là ai lại ác độc như vậy, dùng cái món đồ ‘nữ tính’ phủ lên mặt anh, muốn hại anh xui xẻo 3 năm sao?!

Trong cầu thang trên lầu truyền đến tiếng bạch bạch của âm thanh giẫm đạp, vì vậy, chủ nhân của cái âm thanh đó rất có khả năng đang mang một đôi dép, mà bước chân lại gấp gáp biểu hiện tâm tình đang lo lắng.

Cô sao lại bất cẩn đến thế cơ chứ? Thu quần áo lại làm rơi cái quần xì líp xuống dưới lầu.

Vừa đến lầu 1, cô đau khổ phát hiện, phòng dưới lầu không giống với lúc trước! Thu dọn rất sạch sẽ, có lẽ là có người dọn đến rồi.

Cô nhớ tới hồi đầu tháng trước khi đi Ý, lúc tưới hoa ở sân thượng còn không để tâm làm rơi chậu hoa . . . khi đó xác định lầu 1 vẫn là không có ai. Làm sao mà mới chưa đầy một tháng, lầu một đã bán đi, hơn nữa trông như là đã trắng trợn tu sửa 1 phen?

Cô từ trước đến giờ đều không quan tâm đến những chuyện không có liên quan đến mình, hơn nữa, đã 1 tuần kể từ khi về nước cô đều nhốt mình trong phòng, bởi vì được nhà thiết kế nước ngoài kích thích đến nỗi linh cảm sáng tác dạt dào không ngừng, bởi vậy, căn bản là cô không có bước ra khỏi cửa, không nhận ra được cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng mà, bởi vì không phát hiện nên mới gay go a~!

Xem xem, vào lúc này không phải đã phát sinh rắc rối rồi sao . .

Aiiiiii! Nếu không phải đó là cái cô thích nhất, và lại, dù là đồ nội y, một bộ cũng hơn bốn ngàn tiền Đài Loan, hơn nữa còn đi máy bay phiêu dương qua biển từ Ý mua về, cô cũng không kiên trì theo nhặt lại đâu!

Thiệu Cảnh Tinh đi tới trước cửa gia đình ở lầu một, giơ tay ấn chuông cửa, thấp thỏm bất an chờ chủ nhà đáp lại.

Trong thời gian chờ đợi ngắn ngủi, cô phát hiện cái cửa lớn này cùng cửa sắt thường gặp thiết kế có chút không giống nhau, chủ nhà chắc cũng là một người rất có phong cách thượng thức .

Lùi một bước, gia tăng phạm vi của tầm mắt, cô nhìn thấy 2 chữ lớn “Cổ ngụ*” khảm trên cột cửa

* Ngụ trong nơi ở, ý là nơi ở của người họ Cổ

Họ Cổ à . . Thiệu Cảnh Tinh chân thành khẩn cầu chủ nhà sẽ là phụ nữ, mức độ bối rối đều sẽ giảm mạnh.

Nhưng mà, cái cửa lớn tạo hình rất đặc biệt trước mắt đột nhiên mở ra, một bóng người cao lớn xuất hiện, Thiệu Cảnh Tinh lúc ấy đã biết thượng đế không nghe thấy lời khẩn cầu của cô.

“Chuyện gì?” Cổ Hách Minh hung ác mở miệng, dưới đôi lông mày rậm là đôi mắt đầy lửa giận, sắc mặt khó coi vô cùng.

Thiệu Cảnh Tinh hơi co vai lại, đẩy đẩy chiếc kính trên mũi, lén lút dò xét anh một chút.

Người đàn ông này không có việc gì mà còn hung hăng như vậy, nếu như cho anh biết cô để rơi đồ xuống vườn nhà anh . . . Cô không khỏi rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Có rồi, không phải có câu nói, không đưa tay đánh người mặt tươi cười sao?

Ừm! Đúng rồi! Cười!

Qua mấy cái tự nhủ, tư tưởng đơn thuần của Thiệu Cảnh Tinh gỡ bỏ sợ hãi, không có ý thức được nguy cơ phía trước, giương lên nụ cười ngọt ngào trên mặt.

“Chào Cổ tiên sinh, tôi là Thiệu Cảnh Tinh ở lầu hai, thật xấu hổ, có thứ gì rơi xuống . . .” Cô chắc chắn nhiều lời sẽ không bị trách ngôn ngữ khách sáo, nhưng giữa chừng lại bị đối phương cùng tiếng nói khàn khàn bên trong cất ngang.

“Mời vào.” Anh nghiêng người nhường đường, âm thanh đồng dạng cùng thần kinh toàn thân

“Ồ, cảm ơn a.” Cô ngừng tạm, sau đó mừng rỡ hướng về phía chủ nhà nói cảm ơn, rồi cất bước vào nhà.

Mỉm cười cùng lễ phép quả nhiên là phương thức tốt nhất để rút ngắn khoảng cách giữa người với người.

“Oa ----- nơi này thật đẹp nha!” Đập vào mắt là phong cảnh trang nhã khiến Thiệu Cảnh Tinh không kim lòng được mà phát ra tiếng tán thưởng, con mắt phía sau cặp mắt kính vừa dày vừa nặng vội vã ngắm nhìn bốn phía, hoàn toàn quên mất mục đích đến đây.

Còn tại cánh cửa lớn, chủ nhân căn phòng đang dùng ánh mắt thâm trầm trừng cái bóng lưng điếc không sợ súng của cô, tầm mắt bén nhọn đã sớm đem cô bắn giết trong vô hình.

A . . lạnh lẽo a, Thiệu Cảnh Tinh bỗng nhiên cảm thấy lạnh, không khỏi xoa xoa cánh tay. Quả nhiên là mùa thu, gió mát thổi từng cơn.

Ầm! Lực đóng cửa mạnh mẽ tiết lộ Cổ Hách Minh đang hùng hực lửa giận thù thế chờ đợi, anh hướng về phía cô đi tới, khuôn mặt u ám giống như Ác ma địa ngục.

Cô như bộ xương khô bốn mắt với cặp kính gọng đen vừa dày vừa nặng khiến anh vừa nhìn suốt chút nữa đã choáng váng, đầu tóc lại như một người điên, dùng kẹp hình con cá mập kẹp lại, y phục trên người như một túi vải rộng thùng thình dành cho bà lão, dưới chân là đôi dép lê có thể dễ dàng tìm thấy ở chợ đêm với giá mười đồng.

Mà anh, biết bao nhiêu nữ nhân quý mến gương mặt tuấn tú, thế mà lại bị một cái ‘gái xấu’ che lại?!

“Này . . .” Anh mới mở miệng, liền bị Thiệu Cảnh Tinh điếc không sợ súng cắt ngang.

“Đối với tà! Tôi đều không giới thiệu chính mình! Tôi tên Thiệu Cảnh Tinh, là hàng xóm lâu hai của anh”

“Thiệu Cảnh Tinh, vật này là của cô ư?” anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Một khắc nhắc nhở, Thiệu Cảnh Tinh lúc này mới nhớ tới mục đích cô xuống lầu, xoay người lại, nhìn thấy cái quần nhỏ mà mình âu yếm đang nằm trong tay đối phương, khuôn mặt nhỏ hơi ửng hồng.

“Hóa ra là anh nhặt được! Cảm . . .” Cô xấu hổ nói, tiếp theo liền muốn đưa tay lấy lại. Nhưng mà, cái chữ “on” còn chưa có lỗi ra, mới mở miệng đã bị động tác rút về của anh cắt đứt.

“Cắm cái đầu cô á!” tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc, âm hưởng không cần vờn quanh cũng đủ để xông thẳng lên trời.

Tiếng gầm gừ chân động đến mức vành tai yếu ớt của Thiệu Cảnh Tinh vang lên ong ong, trên đỉnh đầu chim nhỏ liu lo chuyển động loạn xạ, trở mất há mồm không phản ứng kịp.

Cổ Hách Minh hỏa khí nổ tung, đã xảy ra là không thể ngăn cản, núm lấy bàn tay uy hiếp áp sát trước mắt cô, Thiệu Cảnh Tinh sợ đến mức đầu liên tục ngửa về sau, chỉ lo anh không không chế được, một quyền hướng về mặt cô mà hỏi thăm.

“Cái này, ư!” Cái gì không nên rút, lại rút?!

“Đúng vậy a, là . . .” Cô về mặt vô tội, nhỏ tiếng trả lời.

Ai nấy cũng đều thấy được cái kia, anh cần gì nhất định phải cường điệu thế?

“Sao cô lại để cái loại vật bẩn thỉu bay đến trước mặt tôi?!” lửa giận theo hơi thở hỗn hển, hóa thành hai dòng khí nóng rực, không chút khách khí phun phát trên mặt cô.

Cảm giác bị áp bách mạnh mẽ khiến Thiệu Cảnh Tinh không ngừng lui về phía sau, mà Cổ Hách Minh thì lại không buông tha, một mực hướng về phía trước mà áp sát.

Thẳng đến khi chạm đến bàn gỗ không thể lui được nữa, mới không thể không mau mau mở miệng mà giải thích:

“Cái kia tôi giặt rồi, rất sạch sẽ, anh yên tâm, không có chút bẩn nào, và lại tôi còn có bảo bối, rất thơm” Cô sợ hãi chỉ chỉ miếng vải trắng trong tay anh, hạ giọng nói nhỏ nhẹ, đẹp tan nghỉ ngơi của anh.

Giặt, qua?! Chỗ, dùng, giặt, rất, sạch?!

Cô ta đang nói cái gì? Cô ta đến cùng là đang nói cái gì?!

“Cô có biết nếu đàn ông để cái đó phủ đầu sẽ gặp xui xẻo, vận xui 3 năm?” anh nhin xuống kích động gào rít, khoe miệng giật giật, gân xanh di động.

Anh nhất định phải làm cho cô biết nguyên nhân, làm cho cô hiểu rõ tội ác của chính mình, vậy mới sẽ không một mặt vô tội, không một chút về nào gọi

là áy náy.

“Không biết a . . .” Thiệu Cảnh Tinh đầu óc mơ hồ dao động, lập tức vừa giống như nhớ tới cái gì khóe môi tựa như cong lên.

“Ai hừm! Cổ tiên sinh -----” cô kéo dài âm cuối, còn vỗ bờ vai của anh một cái, “Anh là một đại nam nhân làm sao lại mê tín thế! Loại chuyện không có căn cứ này không cần tin tưởng a!” Bộ dạng của cô giống như vừa mới nghe được một câu chuyện cười.

Oa rồi đấy! Cô gái này lại vẫn còn dám chế nhạo anh mê tín! Cổ Hách Minh nheo mắt lại trừng nộ cười chường mắt của cô, sắc mặt 10 phần tái nhợt.

“Trả tôi đi.” Cô cười cười đưa tay muốn xin lại.

“Không đơn giản như vậy!” anh phút chốc đưa tay giấu ra phía sau, lạnh lùng nói.

Thiệu Cảnh Tinh trừng mắt nhìn mê mẩn, tròn mắt tràn đầy vẻ không hiểu.

Không đơn giản như vậy là có ý gì? Lẽ nào . . .

Một cái tin tức chẳng biết nghe qua lúc nào lại đột nhiên hiện lên trong đầu Thiệu Cảnh Tinh .

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Phải, không sai, cũng chỉ có nguyên nhân này mới có thể giải thích vì sao anh ta không chịu dễ dàng trả lại đồ.

Cô đẩy kính, kinh ngạc đánh giá anh từ trên xuống dưới một lần.

Vị Cổ tiên sinh này lớn lên tuần tú lịch lãm, ngũ quan anh tuấn, thân thể và khí khách cao ngạo như từ trong tạp chí bước ra, chỉ mặc chiếc T-shirt màu đen cùng quần bình thường, lại có thể mang đến cho người tiếp xúc cảm giác rất phóng khoáng, nhưng cũng không thể xem nhẹ bộ dáng thô bạo cùng ngang ngược của anh . . . nhưng, chà chà, quả nhiên không thể xem mặt mà bắt hình dong a!

Nam nhân xuất sắc như vậy lại có loại cổ quái này sao? Cô hơi hơi nhếch miệng, tự mình giải thích, ánh mắt thương hại nhìn về phía trước mặt anh, thật lâu không lên tiếng.

“Nhìn cái gì?” Bị ánh mắt quái dị của cô nhìn cả người khó chịu, Cổ Hách Minh hung ác quát.

“Như vậy được rồi, Cổ tiên sinh, rồi xuống chỗ của anh tôi nhận là tôi sợ ý bất cần, thế nhưng cái này là mua từ nước ngoài về, Đài Loan không có bán, nếu như anh có hứng thú như thế, tôi đổi cho anh một cái hoàn toàn mới, có được không?” Thiệu Cảnh Tinh cực kỳ có thành ý theo sát anh tiến hành khai thông lý tính.

“Cô rốt cuộc là đang nói cái gì?” Anh sững sờ nói.

Cái gì là cái gì a! Cô rõ ràng là nói thẳng, tại sao anh còn lơ ngơ hỏi lại?

“Anh không cần thẹn thùng, tôi rõ ràng, trên ti vi có xem qua, quả là có chút biến thái . . . Ách, không phải, là sở thích có chút đặc thù rất khác so với mọi người, yêu thích sưu tầm vật phẩm đó có chút kỳ quái . . .” Cô tỏ ra tựa như có thể hiểu được cùng cảm thông, dùng giọng điệu ‘lòng dạ từ bi’ nói ra.

Cổ Hách Minh càng nghe, con mắt cũng mở ngày càng lớn.

Có làm không? cô cho là anh yêu thích sưu tập mấy đồ ‘nữ tính’ này? !

“Chết tiệt, cô cho rằng tôi là tên biến thái?!” Tiếng nói đột nhiên rít gào lên cao làm chấn động, Cổ Hách Minh đã cận đến giới hạn phát điên.

“Anh cũng cho rằng như vậy rất biến thái? Vậy thì bắt đầu từ bây giờ sửa đổi đi.” Còn có chút tự giác, cũng không đến nỗi không thể cứu chữa. Thiệu Cảnh Tinh nhân cơ hội muốn đoạt lại quần nhỏ yêu quý, đáng tiếc động tác vẫn không nhanh bằng Cổ Hách Minh.

“Tổ cha nó, nếu tôi muốn sưu tập, cũng sẽ không muốn cái đồ của một người lòi thối như cô.” Anh châm chọc nói.

“Vậy tôi an tâm rồi.” vậy dưới lầu sẽ không phải là người biến thái,

Thiệu Cảnh Tinh hoàn toàn không thêm để ý lời bình của anh đối với mình, tay hướng về anh thẳng tắp đưa ra, nụ cười đáng yêu. Hiện tại quan trọng là

đồ phải về với mình.

Liếc nhìn lòng bàn tay trắng nõn trước mắt, Cổ Hách Minh phát hiện, cái này không làm thần kinh anh tức giận, chỉ có khiến cho tinh thần của mình hỗn loạn, không thể làm gì khác hơn là đem cái vật trong tay hướng về phía cô mà ném, tỏ vẻ tức giận.

“Câm!” Sau này còn để loại đồ bẩn thỉu này rơi xuống, cẩn thận tôi phóng hỏa đốt nhà cô.” Cổ Hách Minh cảnh cáo nói sơ.

"Cảm ơn, cảm ơn."

Đem cái quần nhỏ thật vất vả mới lấy về được kéo đến trước ngực, Thiệu Cảnh Tinh vội vã hướng về phía cửa chạy đi, nhưng ở lúc mở cửa, cô dừng bước lại, quay đầu ý tốt nhắc nhở anh:

“Cổ tiên sinh, nhà tôi chính là lầu trên nhà anh, đốt nhà tôi, nhà anh sợ là cũng không thể may mắn thoát khỏi nha!”

Cái nữ nhân ngu ngốc này! Tinh khí chịu đựng chưa từng có khiêu chiến của Cổ Hách Minh triệt để tan vỡ

“Cút cho tôi ----- !!!!!!!” tiếng âm cuối dĩ nhiên phá vỡ âm thanh

Cái cổ Thiệu Cảnh Tinh co rút lại, lòng bàn chân như bơi mỡ, lập tức biến mất bên ngoài cánh cửa lớn, lưu lại trong phòng nam nhân phát điên suýt nữa bẻ mạch máu.

Cổ Hách Minh liên tục tự nhủ với mình, truyền thuyết 3 năm xui xẻo bắt quả chi là lời nói vô căn cứ, anh quyết định triệt để quên chuyện hôm nay, quên cái đáng ghét kia, cũng quên luôn cái con nhỏ điên kia.

Nhưng mà, khi anh bước ra khỏi cửa chính chưa tới 2 tiếng, liền đã không thể lật lại quyết định của mình, truyền thuyết bắt đầu ứng nghiệm, anh không chỉ không thể quên được, mà ấn tượng còn không ngừng sâu sắc thêm.

10 giờ sáng, anh thành thói lái xe, đang đi trên đường, ai ngờ, cảnh sát giao thông bên đường chặn anh lại.

“Giấy tờ xe, hộ chiếu.” Qui định mở màn.

Cho rằng chỉ là kiểm tra bình thường, Cổ Hách Minh không nói thêm gì, theo lời tìm giấy tờ, giao ra ngoài cửa xe cho vị cảnh sát đang ưỡng cái bụng lớn về phía anh.

Lát sau, giấy tờ được trả về, một tấm hóa đơn phạt màu đỏ bắt ngờ rơi vào tay anh.

Bỗng chốc nhần ra, Cổ Hách Minh vội vã ló đầu ra ngoài cửa sổ, vội vã gọi lại muốn xóa bỏ tờ giấy phạt cảnh sát giao thông “Anh cảnh sát, chuyện này . . .”

“Anh vừa mới lần tuyến đồ xe.” Còn tưởng rằng người này biết mình đã phạm tội gì, mới nhận thức phân rõ không nói nhiều lời, hóa ra không phải. Anh cảnh sát giữa đường trở lại, ở trước nơi anh phát ra nghi vấn, lạnh lùng giải thích.

Cổ Hách Minh kinh ngạc nhớ lại, có hay không lần tuyến?. Nhưng mà hóa đơn đỏ cũng đã đưa ra rồi, muốn biện giải cũng vô vọng đi?

“Còn có . . .” cảnh sát lại chỉ anh – một mực hồn nhiên không đại oan toàn, sau đó lạnh lùng bỏ đi.

Ý của anh ta là anh ta nhân từ, hai tội làm trái qui tắc chỉ phạt một tội?

Á khẩu không trả lời được, Cổ Hách Minh chỉ có thể nhận mệnh tiếp thu tấm hóa đơn phạt này.

Không sao, tiền dư của anh còn rất nhiều, rất nhiều, không cần để ý một cái Trương Tiểu Hồng đơn đó. Bĩu môi, anh tự an ủi mình, thắt dây an toàn, một lần nữa lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 1.4

Mười phút sau ——

Âm ầm hai tiếng, xe tựa như bị đá hay mảnh gỗ cứng đề, tiếp sau đó chính là 1 hồi bất ổn.

“Chết tiệt !” Cổ Hách Minh khề tiếng nguyên rủa, nhanh chóng nắm lấy tay lái, chậm tốc độ lại, chậm rãi hướng về phía ven đường mà ngừng.

Anh xuống xe xem, đúng như dự đoán, bánh trái phía trước đã bị thủng.

Thật xui xẻo! Hai tay anh chống trên lưng quần, trùng trùng cái bánh xe, trong mắt lộ ra rõ ràng vẻ bất đắc dĩ.

Trước là gặp cảnh sát, sau lại bất ngờ là nổ lốp xe . . . tất cả những thứ này làm anh không thể không liên tưởng đến cái sự kiện kia.

Khur! Trùng hợp, chỉ là trùng hợp mà thôi!

Xấn tay áo lên, đến cốp sau xe chuyển cái lốp xe dự bị ra, lại lấy ra thùng dụng cụ, Cỗ Hách Minh thở dài, buồn rầu đổi cái lốp xe.

Một lát sau, cuối cùng cũng coi như đại công cáo thành, nhưng anh vẫn mệt đến khô cả nước.

Cỗ Hách Minh nhanh chóng ngồi vào trong xe, vặn điều hòa đến mức lớn nhất, để xua tan khí nóng đầy người

Xong chưa? Đủ chứ? Cũng sắp đến nơi rồi, không nên gặp cái phát sinh gì xui xẻo, chuyện xui gì nữa! Cỗ Hách Minh gào thét trong lòng.

Cố gắng không để tâm những sự tình này, anh ép buộc chính mình bày ra cái bộ dáng ‘tâm trạng tốt’, không bị ảnh hưởng bởi lời nguyền xui xẻo 3 năm, tiếp tục hướng tới khu vực cần đến.

“Cuối cùng đã tới . . .” Dừng xe ở chỗ đỗ xe không xa Gerry anh cảm động đến ánh mắt rưng rờ.

Hón hờ rút chìa khóa xe, anh mở cửa xe, sải chân đẩy sức lực ra ngoài xe, tư thái tiêu sái mà xuống xe.

Nhưng mà, anh đi được mấy bước, liền cảm giác có điểm không đúng, thế là ngừng lại, ngay tại chỗ đập đập . . .

Ách, thật giống như cái gì dính dính, bước chân không gọn gàng như bình thường , , ,

Dự cảm không tốt nhanh chóng chạy lên não, Cỗ Hách Minh chần chừ giơ chân lên, hướng đáy giày mà nhìn -----

Một dây từ mắng chửi tức thì như bão tố tiết ra, hiện tại lấy từ gì cũng đều không đủ để hình dung tâm trạng của anh lúc này.

Từng cơn mùi vị phân chó theo gió tung bay, ánh mắt nghi ngờ của người qua đường hướng về phía anh quăng tới, quay đầu lại xem, dừng lại tại nơi anh bước xuống từ cửa xe, một đồng phân chó to bị anh giẫm đến nát nát, anh đi mấy bước, cái vết chân màu vàng buồn nôn lan tràn thêm vài bước

Ngày hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì?! Gương mặt anh căng cứng, đi tới thùng rác, bất ngờ cẩn thận từng chút cời đôi giày da, không chút do dự mà vứt bỏ.

Chân trần vẫn đi được chứ? Anh không tin còn tai họa gì có thể ập lên đầu!

Cỗ Hách Minh bộ mặt hung ác mà đi trên lối đi bộ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng chửi rủa.

“Ô? Sư phụ, sao anh lại không mang giày?” Ở trước cửa, Cỗ Hách Minh vừa vặn gặp học trò Dany ra ngoài mới về cũng muốn vào cửa.

“Dẫm lên phân chó!” Cỗ Hách Minh giận dữ rống to, vào cửa trước tiên.

Hắn giẫm lên bom rồi! Dany cảm như hén, rụt cổ co lại, theo đuôi mà vào, vội vã hướng đến 3 người trợ lý nháy mắt, muốn các cô ấy cẩn thận.

“Cổ tiên sinh.” Nhóm trợ lý lễ độ gật đầu bắt chuyện, thông minh không hỏi nhiều.

Chờ Cỗ Hách Minh đem cửa phòng làm việc đóng sầm lại, 4 người đồng thời lập tức vây lại, xì xào bàn tán.

“Cổ tiên sinh mấy ngày nay không phải chuyển vào nhà mới sao? Anh ấy là người gặp chuyện tốt thì tinh thần sáng khoái a!” trợ lý A trước tiên đưa ra nghi vấn.

“Đúng vậy, vì sao mà vừa mới xuất hiện đã lại như ăn mấy vạn tấn thuốc nổ rồi?” trợ lý B cũng cảm thấy buồn bực.

“Thuốc nổ à, đúng á!” Trợ lý C cường điệu hơn nữa.

“Anh ấy giẫm lên phân a!” Dany đem âm lượng ép đến mức nhỏ nhất, một lời giải thích, mọi người đều đồng thời phì cười ra tiếng.

Chính vào lúc 4 người cười không ngấm được mồm, cửa phòng làm việc phút chốc mở ra, bóng người cao lớn như Satan lần thứ hai xuất hiện giống như muốn lấy mạng.

“Còn thăm dò? Đều không có chuyện gì làm sao?” Cỗ Hách Minh tức tối há mồm như phun ra lửa cháy hừng hực, khí thế có thể sánh với Godzilla.

Nhóm 4 người vội bận bịu tan tác ra như chim muông, mau chóng tìm cái công việc giả vờ bận rộn

“Cố cố cố, lập tức báo cáo cho anh.” Trợ lý A tư lự khá sâu, so sánh phản ứng có chút nhạy bén.

Tiếng đóng cửa cực mạnh lại một lần nữa vang vọng tại bên trong bốn mươi bình lớn*.

“Em thăm rồi, chốc nữa nhất định sẽ bị tạc đầy dấu hoa trên mặt.” Dany vẽ mặt thay cô chia buồn.

“Hô, may mà ta chỉ là rau cải nhỏ.” Trợ lý B mang theo may mắn trong lòng lý sự.

Cổ Hách Minh trần trệ tài hoa, tác phẩm anh thiết kế nhiều lần lấy được khẳng định ở các cuộc tranh tài thiết kế trang sức quốc tế, trong giới thiết kế trang sức có thể nói là rất có quyền uy, cùng làm việc bên cạnh anh không chỉ có vinh quang, mà tiền đồ còn thập phần tươi sáng, hơn nữa anh đối xử với nhân viên cũng rất hào phóng, nhưng khuyết điểm chính là cái tính khí nóng nảy, một ngày quát người theo 3 bữa cơm là chuyện bình thường.

“Aiiii!” Trợ lý A trước kho đạn còn vùng vẫy ngoài đầu nhìn lại “Nhanh chúc ta may mắn.”

“Cầu nguyện các thần linh phù hộ cô.” Các đồng nghiệp ánh mắt đồng cảm, dâng lên bộ dạng thành tâm cầu khẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 2.1

“Cô báo cáo đi.” Cổ Hách Minh một bên ra lệnh, một bên mở ngăn kéo phía sau tìm đôi dép.

“Thái phu nhân xí nghiệp xx lại gọi điện đến, mời anh dù như thế nào cũng thay bà thiết kế riêng một bộ trang sức, chi phí thiết kế là . . .” Trợ lý A truyền đạt không chỉ một lần bị cự tuyệt, cẩn thận nheo mắt nhìn động tĩnh của ông chủ.

“Trả lời bà ta, bảo tôi không rảnh.” Anh hoàn toàn không tính nhẩm nại nghe hết, thoái thác một cách ngạo nghễ, tiếp tục lục lọi

Có thể nói bà Thái phu nhân này không hề biết thương thức, chẳng qua là tâm tư muốn học làm sang, muốn mượn trang sức do anh thiết kế để khoe khoang với những người khác, không có một chút nào hiểu được cái gì gọi là thiết kế, cái gì là nghệ thuật.

Anh có nguyên tắc của anh, những loại khách hàng căn bản không biết thương thức, đi đến cửa hàng bán lẻ phong cách cổ của anh mua thành phẩm là được, chế tạo riêng thật là lãng phí sáng tạo cùng tâm huyết quý báu của anh.

“Vâng.” Aiiiiiii! Chuyện làm ăn mấy triệu lại bị đẩy ra ngoài rồi!

Trợ lý A làm từng ký hiệu trên notebook, trong lòng cảm thán, bất kể bà có hay không biết thương thức, chỉ cần có thể kiếm tiền là tốt rồi! be be

“Trần phu nhân tập đoàn xx muốn hẹn trước thời gian gặp anh, bà có vài viên Antwerp từ Bỉ mua về vẫn còn thô sơ, muốn mời anh thiết kế.”

Vị Trần phu nhân này có tâm thích sưu tập đá quý, còn sớm đã chính mình tự đi đến trung tâm cắt đá quý mua một trong 4 viên kim cương Antwerp, không cho người khác chen một tay

“Ấy . . . Có tiên sinh?” Cô khẽ gọi, quyết định của vị này hoàn toàn theo “Kỳ mộng từ”, tùy hứng vô cùng, chỉ sợ lúc này anh tâm tình hồng bét

“Hẹn cuối tháng sau.” Anh tùy ý đáp.

“Dạ? Cuối tháng sau á!” Đây chẳng phải là muốn vị kia chờ thêm ròng rã một tháng sau?

“Dép của tôi đâu?” Tìm cả nửa ngày, không tìm được vật anh muốn, chỉ tìm ra càng nhiều khí nóng, Cổ Hách Minh không đến xía đến câu hỏi của cô, rốt cuộc cũng phát ra chút tín hiệu xin giúp đỡ.

“Đã sớm ném a~!” Trợ lý A đáp.

“Ném rồi?!” Cổ Hách Minh từ dưới bàn nhô đầu ra, phút chốc hung bạo gào thét: “Ném rồi sao tại sao không nói sớm?!”

Trợ lý A thật nhanh che lỗ tai.

“Anh lại không có hời, em làm sao biết anh tìm cái gì, hơn nữa cái đôi dép mở miệng cười sau đó, là anh tự mình ném đi a!” Thật oa uổng quá! Cô lúng túng

Chính lúc Cổ Hách Minh biết mình đã vô lý, bắt đầu dĩ nuốt vào lửa giận, bỗng nhiên, trợ lý B tựa như lửa thiêu xông vào -----

"Không xong, không xong rồi..." về mặt cô kinh hoàng la hét.

"Là lũ lụt, động đất, hay là phần tử khủng bố không tập Đài Bắc?" Cổ Hách Minh nhíu mày lại, tức giận nói.

"Đều không phải ạ! Là cửa hàng bán lẻ ở Đài Trung bị cướp ạ!" Cô thông báo tổn thất hơn 10 triệu

Cổ hách minh cảm rơi xuống tại chỗ.

Quá trình chế tác trang sức thất bại, anh cam nguyện chịu đền, xem như là kiếm ít chút, nhưng cái vạn vạn không nghĩ tới... cướp á!? đây là muốn xui đến cảnh giới cỡ nào mới gặp được cái sự tình này?

Không đúng, cái này không thể trách Thượng Đế, cũng không thể trách tên cướp, muốn trách thì trách cái yêu quái Thiệu Cảnh Tinh tào bả tinh* kia!

* tào bả tinh: điềm xấu, ý nói cô mang đến xui xẻo.

Anh xui xẻo như thế, tất cả đều tại cô ta có đủ nắm móc gây hại!

Nhận được tin cửa hàng bán lẻ bị người ta cướp, Cổ Hách Minh lập tức chạy như bay đến Đài Trung để xử lý, giải quyết đồng hồ tập của vụ việc gấp lại, đợi đến khi về tới nhà, đã là 3 ngày sau vụ việc.

Mới dọn đến nhà mới ở được hai ngày đã phải rời khỏi 3 ngày, anh một lòng chỉ muốn tập trung ôm cái giường lớn, hảo hảo ngủ cả ngày.

Lúc móc ra chìa khóa mở cửa, khỏe mắt lơ đãng thoáng nhìn cái góc đang chiếm lấy ánh mắt của anh.

Cổ Hách Minh khom người, hai con mắt nheo lại, xem kỹ một mảnh vết tích tương đối tối trên góc tường.

Nhiều lần, gương mặt tuấn tú biến sắc, anh nghiêng nghiêng răng, trong ánh mắt giận dữ lóe lên ánh lửa.

Nước tiểu chó!

Mẹ nó, anh thực sự là xui đến mức ngay cả chó cũng bắt nạt được? Phân chó, rồi nước tiểu chó?

Con chó hoang điên không sợ súng nào dám đi tiểu ngay tại nhà anh? Hay là nên nói cái chủ nhân nào không có trình độ cùng đạo đức công cộng, bỏ mặc con chó tiểu tiện bậy bạ?

Còn tưởng rằng tòa nhà bảy lầu này hoàn cảnh cùng tổ chất của mỗi hộ gia đình đều hẳn là không tồi, dù sao giá cũng không rẻ, không nghĩ tới, là hẳn đã lựa chọn sai lầm, hoàn cảnh bên trong nơi này tựa hồ không tốt đẹp như đã nghĩ

Cả tòa nhà này gai đình nào có nuôi chó, cùng chó trong khuôn viên trăm dặm quanh đây đều là nghi phạm!

Cổ Hách Minh dưới tình huống không có chứng cứ, đem hết thấy tất cả người sở hữu chó đều xếp vào danh sách đen.

Chỉ hi vọng con chó này theo thói quen hướng cửa chính nhà anh mà tiểu mới tốt, nếu không ngoại trừ không bắt được hung thủ, còn không có cách nào hăm dọa người bên ngoài, cũng lãng phí tinh thần cùng thời gian của anh.

Anh hậm hực mở cửa vào nhà, cho dù cái góc đã thấm nước tiểu kia rất chướng mắt, nhưng nếu muốn tẩy rửa cũng không phải bây giờ, giờ khắc này anh đã bị thần ngũ vậy gọi. Ngoại trừ việc nằm trên giường lớn, còn lại đã không còn sức để làm việc gì nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 2.2

Thiệu Cảnh Tinh một tay nâng má phải, cắn cắn bút, đôi mắt mờ to đờ ra nhìn bản thảo.

Cô là nhà thiết kế áo cưới, mới có 26 tuổi, ngoại trừ tốt nghiệp hệ thiết kế thời trang, còn từng đi đến Paris tiếp thu huấn luyện chuyên nghiệp, dựa vào năng khiếu cùng sở thích thiết kế áo cưới, cô rất nhanh được chú ý, bộc lộ tài năng.

Đương nhiên, sau lưng có chống đỡ mạnh mẽ, là có thể làm cho cô thỏa thích bừa bãi phát huy hết mức tại vùng trời này

Cha mẹ thương yêu cô, hiểu được cô đơn thuần thiện lương, tính cách không tranh với đời không thích hợp để lún sâu vào công danh lợi lộc trong xã hội thực tế, bởi vậy thập phần tán thành cô làm loại việc thuộc về công tác sáng tác hậu trường này.

Bọn họ nói nàng nếu yêu thiết kế áo cưới cũng chỉ quản thiết kế áo cưới, cái gì khác đều không cần quản, liền ngay cả hiện nay các nàng hạnh phúc áo cưới quán rộng rãi lâu sáu cửa hàng, cũng là cha mẹ đưa cho nàng, muốn nàng áo com không lo địa cầm hậu đãi cửa hàng tiền thuê quá sinh hoạt, bắt quá, nàng ghi nhớ cùng bà chủ bảo tỷ đặc thù giao tình, thiếu thu rồi không ít tiền thuê.

Họ nói cô nếu yêu thiết kế áo cưới cũng chỉ cần quản việc thiết kế áo cưới, cái gì khác đều không cần quản, liền ngay cả cửa hàng áo cưới hạnh phúc 6 lâu hiện nay của các cô cũng là cha mẹ đưa cho cô, muốn cô sinh hoạt com áo không cần lo chỉ cần cầm ưu đãi cửa hàng tiền thuê của hàng, và lại, cô cùng chị chủ tiếp quan hệ cực tốt, kiếm không ít tiền.

Suy nghĩ trong đầu bắt đầu phiêu đông du tây, biểu thị cô không cách nào đem suy nghĩ phác họa ra được nữa, thế là cô gác bút chì lại, từ bỏ về tiếp.

“A. . Váng đầu hoa mắt, lại vừa đói vừa mệt . . .” gỡ cái mắt kính gọng đen trên mũi, cô xoa xoa hai mắt, lại uốn éo eo, phía dưới duỗi ra vì ngồi cả buổi chiều, xương lưng có chút cứng ngắc.

“Gấu!” Cún con bị bỏ quên thật lâu, thông minh nhìn ra chủ nhân cử động muốn tạm gác công việc, lập tức phát ra âm thanh, để cô chú ý.

“Đồ đồ, ngoan, cung cũng đói bụng rồi! Chị dẫn cung đi mua Tây Toa nha!” Thiệu Cảnh Tinh mặt đầy cung chiều ôm lấy chó yêu, xoa xoa nhẹ lông nó.

Bắt được từ ngữ quen thuộc nào đó, đồ đồ đuôi dao động không ngừng, hiển nhiên là chủ nhân đã nói đúng ý nghĩ của nó.

Con chó này cô nuôi từ năm 18 tuổi đến hiện tại, đã nuôi được 7 năm, vừa ngoan lại thông minh, mỗi khi cô đang vẽ, nó đều nằm nhào tại chân cô bởi bạn cùng cô, mà cô dường như cũng tập thành một loại nào đó thói quen có nó bên cạnh mới cảm thấy an lòng, mới có thể thuận lợi sáng tác.

Cô không thể tưởng tượng nếu một ngày nào đó không có đồ đồ, linh cảm của cô có hay không biến mất, sinh mệnh sáng tác của cô có thể hay không ngừng hẳn!

Thiệu Cảnh Tinh để nó xuống, đi vào phòng ngủ, cởi bỏ trang phục trên người, liền đổi thành một thân âu phục, đem mái tóc dài buộc đơn giản phía sau, liền xuất hiện một người thanh tú.

Cô mới không phải cô gái lười thôi như hàng xóm dữ dằn dưới lầu nói!

Ở nhà mà trang điểm, chẳng lẽ còn muốn hóa trang? Cô cũng không phải Dương Oa Oa lấy biến hóa tạo hình nữ nhân làm thú vui kỳ quái.

Lại nói, cô mang mắt kính gọng đen là vì lúc vẽ nếu trên mũi như không hề có một chút nặng, linh cảm của cô liền sẽ khó có được, về phần tại sao không thể không phải là khung đen, cô cũng không biết, ngược lại với kính sát tròng, ngoại trừ lúc ra ngoài đi vài nơi sẽ mang, bình thường là lười đeo.

Còn có, coi như cô thích ung dung thoải mái mà không hề thích trang phục đẹp đẽ, kẹp cá mập càng không cần phải nói, vui đầu sáng tác, chẳng lẽ muốn cô trước tiên chỉnh lại tóc, rồi mặc vào quần áo bó sát sao?

Mùi thơm quay về phía tấm gương phản chiếu, cô nhanh nhẹn rời khỏi phòng ngủ, đem dây buộc phía sau đồ đồ, vẫn không thay đổi mang theo mắt kính gọng đen mà người ta chê đi ra cửa

Hóa ra cô gái này cũng có nuôi chó

Cổ Hách Minh đứng ở một góc, lạnh lùng liếc nhìn cái chày trước lò vi sóng, thuận tiện chờ đợi hơi của một người một chó

Thật vất vả anh mới được ngủ đầy đủ, tinh thần, tâm tình đều trong trạng thái cực tốt, không nghĩ tới vừa mới ra ngoài mua thuốc, lại đụng ngay cái ‘Tào bà tinh’ này, loại bỏ sạch sẽ tâm tình tốt của anh.

Không thể nói anh ‘gà từ trứng, chim từ bụng’*, anh mấy ngày nay đích xác trải qua cái truyền thuyết nguyên rùa mạnh mẽ kia, giờ khắc này nhìn thấy cảnh tượng đó, không xông lên vận gãy cổ cô đã là tốt lắm rồi.

* ý nói những người bụng dạ hẹp hòi.

Mà cái làm anh cảm thấy đau đầu chính là cái án nước tiểu chưa giải quyết kia, ngay lúc anh phát hiện cô cũng có nuôi chó, không khỏi làm anh đem cả hai việc gộp chung lại một chỗ.

Thiệu Cảnh Tinh hồn nhiên cảm giác có hai luồng ánh mắt sắc bén giăng co trên người mình, cô thấy đồ đồ cùng mình đã giải quyết xong món nợ bữa tối, liền thành thoi dắt đồ đồ tản bộ về nhà

Vì muốn xác định ý nghĩ của mình, ngay lúc cô tính tiền Cổ Hách Minh cùng vội vã đuổi theo sau, anh một mực cùng cô duy trì khoảng cách chừng 10 bước chân, chỉ sợ cô phát hiện hành tung, mà mất đi cơ hội tốt để xác nhận.

“Cũng đừng có để tôi bắt được, nếu không, lúc này đổi lại là cô gặp vận xui lớn rồi!” Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm phía trước, trong miệng còn không ngừng nói thầm

“Đồ đồ, tiểu nhanh lên a, chậm là ta không mang theo mày đi tiểu nữa!” không biết nguy cơ giấu điểm sau lưng Thiệu Cảnh Tinh nhẹ giọng thúc giục đồ đồ. Cô hiểu nó ở nhà sẽ có thói quen xấu nín tiểu chung quy phải đến bên ngoài mới chịu tiểu tiện.

Chương 7: Chương 2.3

Đồ đồ một đường vừa đi vừa nghỉ, nơi này nghe, chỗ kia người người, chọn nửa ngày chính là tuyến không được nơi nào hợp í để giao nộp nước, thẳng đến -----

“A! mày sao lại chọn nơi này của lão yêu! Không được a . . . dường như người này có ở nhà, bị phát hiện nhất định chết á!”

Thiệu Cảnh Tinh vội vã kéo đồ đồ rời đi, nó lại một mực liều mạng đứng tại chỗ cùng chủ nhân kéo co, không chịu thỏa hiệp, cuối cùng, chỉ lo nó nhịn chết chủ nhân chỉ có thể chịu thua.

Đồ đồ quanh quẩn bên thangka mới đạt được, giờ lên một chân hướng cột cửa yêu thích khoai chí trút lên. Nhiều, tiểu rất nhiều a!

“Đồ đồ nhanh lên chút . . ., tiểu lâu như vậy!”

Thiệu Cảnh Tinh run như cây sậy kéo dài cái cổ tại trước cửa Cổ gia nhảy nhảy. Nếu như nhìn thấy anh ta đi ra phải chạy thật nhanh, miễn cho bị bắt lại, không chỉ đồ đồ có khả năng bị mất mạng, cô cũng có khả năng bị hét điếc tai, biến thành người tàn tật.

Hô, sau lưng lạnh lẽo quá! Cô không hiểu run lên, phát hiện tia sáng mờ nhạt tựa hồ càng thêm âm u, bất an hướng trong phòng nhìn đi nhìn lại, không có động tĩnh.

“Ảo giác, ảo giác.” Thiệu Cảnh Tinh đem tội này qui cho bầu không khí quá mức căng thẳng.

“Gi? Mày còn muốn ỉ!? KKhông được á! Chị không có mang giấy vệ sinh a!”

“Nhanh nhanh nhanh, nhanh lên, chúng ta lên lầu nhanh lên . . .” phải lấy giấy vệ sinh đem “béo phệ*” thanh lý chứ!, Thiệu Cảnh Tinh căng thẳng vạn phần giục đồ đồ, phút chốc ở phía sau cổ đột nhiên xuất hiện một bàn tay to

* ý nói phân chó

Nhìn thấy sau khi tiểu tiện, còn không ngừng lại mà muốn đại tiện, Cổ Hách Minh cũng không thể nhìn được nữa! đặc biệt là anh còn nghe thấy có người nghĩ muốn lên lầu trốn tránh!

Anh nắm lấy cẩu giấy mảnh khảnh của cô, dùng lực không cho cô kháng cự quay cô lại đối diện với anh.

“làm ra loại chuyện không có đạo đức xã hội này mà , còn, nghĩ, muốn, chạy!?” Quay mặt cô lại, ác lang Cổ Hách Minh tàn nhẫn rống lên bắt mắt của anh.

Thiệu Cảnh Tinh nhủ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn nam nhân biến ảo thành 1 cái đầu sư tử, sợ hãi lắc lắc cái tay nhỏ, “Làm, hiểu làm...” cô không có muốn bỏ chạy, chỉ là phải đem giấy tới giải quyết mà!

“Hiểu làm cái gì? Chứng cứ xác thực, cô còn muốn nguy biện!” đôi mắt Cổ Hách Minh sáng long lanh dấy lên lửa giận, thẳng về hướng của cô mà làm tới/ “Hóa ra lại chính là cô ở nơi này của tôi mà trộm tiểu!”

Ồ . . . lỗ tay đau quá hà, thật lớn tiếng a! cô cẩn thận từng chút đẩy cái móng vuốt . . . không, là bàn tay lớn, đang níu lấy cổ cô, nặng ra nụ cười cứng ngắt, ý đồ tạo không khí hòa hoãn.

"Không phải tôi." cô lúng túng biện giải.

“Còn không phải cô? Cô cho rằng tôi giống cô, cái thị lực có vấn đề, là một con bìm bịp bốn mắt sao?” Anh híp hai con mắt thành một mảnh, kiểm chế lại nội tâm đang phẫn nộ, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Dĩ nhiên không phải tôi!"

Cô lý luận vững chắc nói, suýt chút nữa vỡ tung mạch máu của anh.

Thật đáng xấu hổ! Dám làm không dám nhận, cô cho rằng cứ sông chết không thừa nhận là có thể vận vẹo sự thật sao? Cổ Hách Minh trừng mắt nhìn cái phân chó cùng cái bãi nước tiểu chó kia, đối với công lực mờ to mắt nói dối trắng trợn của cô có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Là đô đô, không phải tôi." cô xẹp miệng lên, nói cho rõ ràng.

Cô gái này còn lại nắm bắt sơ hở trong lời nói! Cổ Hách Minh thần kinh mặt bắt đầu co giật.

Anh hoài nghi đầu của cô từng bị người ngoài hành tinh cải tạo qua!

Đô đô nghe không hiểu lời nói, lúc này lại không ngừng hướng về mặt cá chân Cổ Hách Minh cọ cọ, làm cho sắc mặt anh càng lúc càng khó coi.

"Cút!" Anh kéo lên chân, quát nặng.

"Aiiiiii, anh đến cùng có hiệu hay không động vật nhỏ cần được bảo vệ à? Đô đô là đang lấy lòng anh a!" Thấy đô đô chịu đối xử không tốt, Thiệu Cảnh Tinh cần bản đã quên mất anh tính tình rất nóng nảy, kéo đô đô ra, chỉ trích.

"Nếu như cô lại để cho nó đại tiểu tiện ở nơi này, tôi bảo đảm sẽ đem nó đưa đến cửa hàng thịt, cô nói xem, tôi có hay không hiểu được ‘bảo vệ’ động vật nhỏ?" anh cười nham hiểm, nhẹ nhàng nói, trong mắt lộ ra tia uy hiếp sắc bén.

Cô bị dáng dấp cười âm hiểm của anh dọa cho lông mao dựng đứng, tê cả da đầu.

"KHông, sẽ không, nhất định không có lần sau, tôi đảm bảo sẽ quản đô đô thật tốt." Cô vội vã như trẻ nhỏ, thận trọng đưa 3 ngón tay giờ lên bảo đảm.

Đùa à, đô đô là bảo bối của cô, không cần dùng tới sự ‘bảo vệ’ của anh ta a!

Cổ Hách Minh khẽ cười khẩy, gật gật đầu, hiển nhiên là rất hài lòng đối với sự thụ giáo của cô.

"Rất tốt, như vậy, mau chóng đem chỗ này rửa sạch cho tôi." Ngữ khí như mệnh lệnh từ trong miệng anh thốt ra.

Thiệu Cảnh Tinh hoảng hốt gật đầu như bấm tỏi, chỉ thiếu điều không hô to "Tuân mệnh".

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 2.4

Sau mười lăm phút ——

"Ta chà, ta chà, ta chà chà chà..."

Thiệu Cảnh Tinh cầm ống nước cùng bàn chải, dùng sức chà cột cửa cùng góc nhà của tên họ Cổ, trong miệng còn lầm bầm không ngừng.

Số cô thật khổ! Bị vướng bởi cái người đàn ông đang tức giận đáng sợ kia, cô đành phải để bụng đói ở chỗ này cọ rửa, chà chà, đô đô thế mà lại tốt số ở trên lầu ăn Tây Toa TT . TT

Phân lấy ra coi như xong, thấm nước tiểu thì sẽ tự bốc hơi thôi, làm gì mà nhỏ mọn* như vậy, còn muốn cô tẩy!

* nguyên tác để là Quy mao, nghĩa là lông rùa, là thứ không thể có. Ta dịch mãi chẳng ra, nên mạo muội để đại, ai biết chỉ giúp ạ! ^^

"Quý hạp hoi, không ưa, tính khí xấu xa. . ." Thiệu Cảnh Tinh rất không có dũng khí, chỉ dám ở sau lưng nghĩ linh tinh. "muốn tẩy tôi liền 1 lần giúp anh tẩy đủ!" Càng chà càng hăng say, cô mang theo tâm lý muốn phát tiết, đem ống nước xem như roi mà vung, hướng cửa lớn phun tung tóe phương hướng.

Không biết là do vận xui của Cổ Hách Minh trôi qua không được, hay là do chênh lệch vận khí với Thiệu Cảnh Tinh, ngay lúc Cổ Hách Minh bước ra khỏi cửa, toàn bộ đều nước xối về phía cửa

Chỉ thấy Cổ Hách Minh âu phục phẳng phiu, hiển nhiên là đã trải qua chuẩn bị, đang muốn ra cửa, toàn thân cứ như vậy mà ướt đầm dề, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Người gây họa ngây người, kinh ngạc cái tay nhỏ buông xuống, mặc cho ống nước bên trong vẫn còn chảy, thời gian phẳng phất đứng lại vào thời khắc ấy, hiện tại cô chỉ nghe thấy tiếng anh nặng nề hít thở.

Chấn động kinh ngạc đi qua, dung nham trong bụng Cổ Hách Minh bắt đầu cuộn cuộn, chỗ mi tâm cũng từ từ hiện lên từng tầng nếp nhăn căm tức.

Tại sao rõ ràng là kêu cô tẩy sạch, nhưng lại tẩy đến tận cửa?

Tại sao anh rõ ràng ăn mặc tiêu soái phiêu lãng, đang muốn đi tới cuộc hẹn, lại bị phum ầm ướt đầy người?

Tại sao rõ ràng là cùng cô tám đời tương khắc xung đột, Thượng đế tàn nhẫn vẫn cứ an bài cho bọn họ gặp gỡ?

“Thiệu Cảnh Tinh ---” đình đầu anh giật giật kèm theo tiếng sấm dọa người cũng vang theo.

Hai chân có ý thức lùi lại 2 bước, người gây họa mặt đầy khiếp sợ, thập phần hiểu rõ mình đã làm cái chuyện ngu xuẩn gì.

“Tôi với cô rốt cuộc có bao nhiêu thù oán, mà cô muốn chơi tôi như vậy!” anh bước một cái về phía trước, tóm chặt bả vai của cô mãnh liệt lắc lắc, lớn tiếng gầm dữ dội.

Nhưng mà nếu tỉ mỉ nghe lời này, thật ra là có thể nghe ra trong đó mang theo một tia cầu xin nhờ giờ cao đánh khẽ.

“KHông có, không có, tôi không có chơi anh a!” từ gợn sóng một truyền đến vàng trán cô, vệt hươ tay phủ nhận, nhưng mà cô hoảng hốt đưa tay, lại quên trong tay vẫn còn đang cầm ----- ống nước.

Lần này, cô hách mình bị ướt hoàn toàn rồi.

Nếu một ngày anh biến thành người điên, nhất định là do cô Thiệu Cảnh Tinh này một tay tạo thành!

“Đúng, đúng là...” lời xin lỗi của cô còn chưa kịp nói xong, ống nước trong tay đã bị nam nhân đang nổi trận lôi đình trước mắt lấy đi.

“Muốn ướt thì mọi người cùng nhau ướt!” Tiếng nói trầm thấp tuyên cáo hành động trả thù sắp triển khai, Cô Hách Minh yw thân mình cao lớn, nâng cao ống nước, nước lạnh lẽo từ đỉnh đầu cô chảy xuống.

“A-----” nước lạnh công khiến Thiệu Cảnh Tinh thấm hết liên tục, dù thế nào đi nữa cũng một mực trốn tránh, nhưng cũng không thoát ly được không khí chế của tên nam nhân mạnh mẽ kia.

Một lát sau, hòa khí tràn ngập theo hơi nước mát mẻ phát tiết xong xuôi, Cô Hách Minh nhìn cô lúc này còn thảm hơn mình mới cam nguyện buông tha cho cô.

“Anh... THẬT... xấu... xa...” cô cả người đầy oán khí tay nhỏ cùng miệng nhỏ không nghe sai khiến lên án anh, mắt kính trong lúc giây dựa lúc này không biết đã rơi ở đâu, mái tóc dài thấm nước che lại nửa gương mặt làm cho cô nhìn giống như quỷ Trinh tử bỏ ra từ miệng giếng cổ.

Xối ướt anh là cô không đứng, nhưng cô không phải cố ý a, ai kêu anh âm thầm xuất hiện chứ!

Ồ... Cái người đàn ông này chỉ có vẻ ngoài tốt đẹp, nhưng đáng tiếc bên trong nửa điểm độ lượng cũng không có! Gương mặt thanh tú đẹp mắt cuối cùng cũng nở được một nụ cười sau vài ngày biến mất, nhưng mà, nụ cười này đích thực như đối phương nghĩ ----- rất xấu xa!

Lấy gậy ông đập lưng ông, rất công bằng! Cô Hách Minh thấy cô và mình đều đang chật vật, nhưng tâm lý lại không tức giận, mà còn cảm thấy rất khoái chí.

Nhưng mà, tầm mắt đang lơ đãng của anh thoáng nhìn quần áo ướt sũng đang dán trên người cô, ánh mắt không khỏi đen lại.

Chiếc áo trắng bị nước phun lên một cái như thế, hoàn toàn dán vào da thịt cô, có thể thấy rõ ràng xinh đẹp bên trong... khiến người ta không khỏi có chút suy nghĩ quá phận.

Cảm giác không được tự nhiên do tầm mắt không cách nào sao lãng kia mà sinh ra, Thiệu Cảnh Tinh theo bản năng đối đầu với trông mắt sâu thẳm kia. Cho dù là tầm mắt mơ hồ, cô vẫn có thể mãnh liệt cảm nhận được đóm lửa đang nhảy nhót trong trông mắt kia, tâm không khỏi hoảng loạn, cô vội cả cúi đầu tránh đi.

“Mắt kính của tôi đâu rồi... “cô ngồi xổm người xuống vội vàng tìm khắp, miệng nhỏ nói thầm để che dấu sợ hãi.

“Ồ đây.” Cô Hách Minh sớm một bước nhặt lên mắt kính của cô, âm thanh ầm ầm căng như dây cung. “A, cảm ơn.” Thiệu Cảnh Tinh gương mặt giương cao như học sinh tiểu học nói cảm ơn.

Cầm rồi đi nhanh thôi! Bầu không khí thật lạ. cô nghĩ như vậy.

Nhìn thẳng cô, Cô Hách Minh ngăn ra, cái tay muốn giao ra mắt kính bỗng nhiên khựng lại giữa không trung. Đó là một gương mặt thanh tú thuần khiết, chiếc mũi ưỡn lên xinh đẹp, đôi môi duyên dáng... nhìn thật kỹ, cô cũng không phải là nữ nhân lôi thôi như anh nghĩ.

“ba-!” âm thanh gãy vỡ tại thời điểm cô đưa tay ra vang lên lanh lảnh, sau đó là giọng nói rất khí phách: “Mắt kính loại này xấu chết này không có cũng được.”

Chiếc mắt kính biến thành 2 đoạn, bị anh tiêu soái mà ném đi theo đường cong parapol, sau đó anh còn bổ sung thêm một nụ cười ác liệt.

“Gi?” cô ngây người như phỗng. Vẫn chưa hoàn hồn. Sao lại có người xấu tính như vậy cơ chứ!

“Anh...” cô đang muốn làm khó dễ, đã thấy một vệt bóng đen trước mặt chụp xuống, không khí được thay thế bởi hơi thở thuộc về đàn ông.

Cổ Hách Minh nâng đỡ sau gáy cô, lấy nụ hôn ngăn chặn lời thừa thãi từ cô, mút cánh môi vẫn còn đang run rẩy của cô.

Được rồi, anh thừa nhận đúng là không nên phi lễ với người ngọc. Nam nhân là loài động vật có cảm giác, không nhận được gọi cảm gần ngay trước mắt, cho dù là cô vô tâm

Nhưng mà, không nghĩ tới, cô tư vị lại ngọt ngào như thế, kích động muốn ngừng ban đầu nhanh chóng bị lưu luyến thay thế.

Oanh địa một tiếng, Thiệu Cảnh Tinh chỉ cảm thấy một ngọn lửa nóng bỏng tự trong cơ thể nàng dấy lên, còn sót lại lý trí không cần thiết một lúc, liền bị này Cuồng Bá hôn trực xuất đến lên chín tầng mây, cả người ướt đầm cảm giác mát mẻ nhất thời hóa thành nhiệt độ.

Ầm một tiếng, Thiệu Cảnh Tinh chỉ cảm thấy một ngọn lửa nóng bỏng tự dấy lên trong cơ thể cô, chút lý trí còn sót lại liền bị nụ hôn mãnh liệt này trực xuất đến chín tầng mây, cảm giác mát mẻ do cả người ướt đầm nhất thời hóa thành nhiệt độ.

Không cách nào khống chế điện lưu tại bên trong cơ thể của bọn họ bảo tổ tháo chạy, ngoài ý liệu sự thay đổi hoá học tự tại trong lúc vô tình sinh ra...

Không cách nào khống chế dòng điện đang tháo chạy bên trong cơ thể bọn họ, ngoài dự liệu, sự thay đổi hóa học trong lúc bất tri bất giác sinh ra . . .

Đêm thu bên trong, dưới ánh trăng, phố lớn bên, cửa nhà, hôn nồng nhiệt kéo dài bị sốt, vọng tình rồi...

Trong đêm thu, dưới ánh trăng, trên phố lớn, trước cửa nhà, nụ hôn cuồng nhiệt kéo dài mãi, động tình rồi...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 3.1

Tiếng trò chuyện ầm ĩ, bên cạnh tiếng nói cười của đám phụ nữ ồn ào, truyền đến rung động của một ban nhạc đang biểu diễn. . . xung quanh rất ồn ào, nhưng khi truyền đến tai Cổ Hách Minh lại dường như lại bị mất hiệu lực.

Giờ khắc này anh đang ở giữa phòng Bar nào đó, cùng cô gái Cao Lệ xinh đẹp ngồi chính giữa trên ghế lô (* ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi), trên bàn chuẩn bị đầy đủ rượu ngon cùng đồ ăn, nhưng mà, trong đầu anh lại đang lẩn quẩn, tất cả đều là vì cái nụ hôn mất kiểm soát kia.

Sự vụng về cùng ngọt ngào của cô làm rung động lòng anh, nếu không phải tiếng kèn chói tai bên đường kéo lý trí anh trở về, anh nghĩ, chỉ sợ sẽ có những hình ảnh hạn chế người nhìn diễn ra ngay tại đó.

Anh hoàn toàn không thể lý giải, người luôn biết giữ chừng mực cho chính mình như anh, tại sao có thể nhanh như vậy bị hấp vào trong xoáy nước?

Nhìn thấy đôi mắt ngẩn nước đầy hoang mang kia của cô anh cũng thấy hoang mang theo, không rõ lòng anh đang ngẫm cở vũ cái gì, chỉ cảm thấy cô má phớt đỏ hồng cái miệng nhỏ còn muốn nói thêm kia, thực sự là cực kỳ . . . đẹp để!

Anh không phải xem cô là sao chổi, đối với cô vì sợ mà tránh xa sao? Vì sao mà lúc này lại không nhận được, mà làm ra cái phản ứng quái dị như vậy?

Chẳng lẽ anh để ý cô sao? Cổ Hách Minh không khỏi lạnh người, nổi hết cả da gà.

Không! Không thể! Đây chắc chắn sẽ không là thật sự!

Xui 3 năm đã rất không được rồi, lẽ nào anh còn ngại không đủ, hy vọng xui cả đời!?

Không, tất cả những thứ này chỉ là do quá khoái chí tạo thành phản ứng sinh lý thôi, cảm giác gì cũng đều là ảo giác, bất là tình cảm nào đều không có nảy sinh. Anh tự khấn định với chính mình

Anh, Cổ Hách Minh, chắc chắn sẽ không để cái loại chuyện bí hiểm này phát sinh trên người mình, cho dù cái Tào bà tính kia có xinh đẹp, thì cuối cùng cũng chỉ là cái Tào bà tính, anh sẽ không vì chút sắc đẹp của cô mà hạ thấp uy lực chiến đấu của mình! Cổ Hách Minh lại nhấn mạnh nhắc nhở bản thân

“Golden . . .” Tiếng nói mềm mại kèm theo khiêu khích, lời suy nghĩ của Cổ Hách Minh trở lại, tiếp sau đó, cô gái mê hoặc địa chúng nửa người dán sát vào anh.

Anh lúc này mới phát hiện sự ngơ ngẩn của mình, mà sự phát hiện này khiến anh giật mình.

“Gi?” anh cau mày, híp mắt đem tầm mắt hướng về phía cô ta, thấp giọng đáp một tiếng.

Nhìn cô vén lên cái mí mắt màu nâu cùng vàng, lông mi hòa nhả bên trên, cứng đờ nổi đường như có thể đâm người, đối với anh nháy mắt liên tục đưa tình, trong đầu anh lại hiện lên gương mặt thanh tú thuần khiết kia của Thiệu Cảnh Tinh. Trước kia cho rằng rất thích nữ nhân trang điểm, đột nhiên, giờ khác này dưới cái nhìn của anh, cảm thấy rất không vừa mắt.

“Anh xấu lắm! không chỉ đến muộn hơn nửa canh giờ, mà đến rồi cũng không yên lòng, anh đến cùng là có hay không thành ý cùng người ta hẹn hò à!” Cao Lệ xinh đẹp sử dụng công lực ‘Siêu cấp dính chặt’, cơ thể quyến rũ không xương dán trên lồng ngực khỏe mạnh của anh mà vuột ve.

Đáng ghét! Có biết bao nhiêu đàn ông xếp hàng chờ cô phục vụ, nếu không phải anh đặc biệt tràn ngập khí khái nam nhân cùng ngoại hình cực soái, cô làm sao lại cam chịu bị lạnh nhạt ở một bên thế này chứ!

Anh ngẩn ngơ rõ như vậy sao? Cô Hách Minh ngạc nhiên

Ách! Người đẹp trước mặt, anh lại suy nghĩ vẩn vơ! Phụ nữ như Cao Lệ đây mới đích thị là thể loại anh thích -----, xinh đẹp gọi cảm, nhiệt tình như lửa, thể loại ‘Em gái nhỏ’ ngây ngô kia sao có thể hợp khẩu vị của anh?

Trong nháy mắt Cổ Hách Minh khôi phục thần thái thường ngày, đáy mắt ngăm đen mê người xấu xa lóe sáng.

“Làm sao? Đã không đợi được nữa rồi sao?” thấy cô không ngừng khiêu khích trên người mình, anh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, không những lời nói trêu chọc mà còn từ bên ngoài mập mờ dò xét.

“Anh không muốn sao? Chúng ta đã hơn một tháng không gặp mặt rồi nha!” Cao Lệ xinh đẹp quăng cho anh một cái nhìn.

Cô nhớ anh! Nhớ anh lúc mất hồn, mãnh liệt cướp đoạt... Những người đàn ông trong danh sách bên không ai được như anh, làm cho cô đạt đến thỏa mãn ham muốn!

“Đừng nói với anh, trong vòng hơn một tháng này em đều cấm dục ăn chay.” Anh kéo ra nụ cười xấu xa, hài hước chế nhạo, bàn tay cách lớp quần áo mà dò xét.

“Chúng ta đi thôi, về nhà anh có được không...” Cao Lệ xinh đẹp miệng đắng lưỡi khô yêu cầu.

“Nhà anh không được.” anh trầm giọng nói.

Anh rất ít khi để bạn gái tới nơi riêng tư, chính là vì hy vọng thân phận của mình không đưa tới nhiều người có mưu đồ khác cưỡng hoa lãng điệp*

* dùng để chỉ những người đào hoa, đa tình

“Được rồi, vậy về nhà em đi.” Cô thả vọng bừa bãi, nhưng đối với anh, chỉ cần có thể nhanh, nơi nào cũng được!

Cổ Hách Minh hài lòng hôn cô 1 cái.

“Em xác định có thể chịu đựng được đến nhà em à?” cảm thấy cô đã khát khao đến nỗi đem bàn tay hướng về phía kiêu ngạo của anh, anh ranh mãnh cười nói.

Lại nói tự chủ của anh trước giờ đều rất tốt! Cô ấy chẳng phải đã bị anh khiêu khích đốt nóng khắp người rồi sao, thế mà anh vẫn có thể bình thản ung dung, kiên định mà duy trì nguyên tắc, cái hôn đến suýt chút nữa mất kiểm soát kia bất quá chỉ là cục lỗi khác thường thôi.

Đi nhanh đi!” Nếu không cô sợ chính mình sẽ nhào đến cưỡng bức anh mất.

Hiểu rõ tác phong lớn mật của cô, Cổ Hách Minh chỉ cười cười, sau đó liền ôm cô rồi đi, đi đến khuê phòng của Cao lệ xinh đẹp.

Cùng tư tưởng với người phụ nữ cởi mở như vậy, quan hệ nam nữ, theo như nhu cầu mỗi bên, không có người nào vì ai mà hứa hẹn, đối với anh mà nói vừa thuận tiện lại dễ làm việc, hoàn toàn phù hợp với tính cách không thích ràng buộc của anh.

Mà đêm nay anh sẽ sẵn sàng đáp ứng lời mời của Cao Lệ xinh đẹp, đơn giản là ham muốn kỹ xảo thuần thực của cô, có thể làm tiêu tan hỏa khí lớn của anh.

Nhưng khi bọn họ khó nhẹn, trên đường tìm nơi kín đáo, dự định giải quyết nhu cầu trước, nhưng chuyện đáng sợ đã xảy ra-----

“Làm sao vậy?” cô hầu như đã trần truồng, từ giữa háng anh ngẩng đầu lên hỏi,

Cao lệ xinh đẹp xuất tất cả vốn liếng, chính là để đổi lấy niềm vui của Cổ Hách Minh, nhưng không nghĩ tới, cố gắng của cô không đạt đến hiệu quả như dự trù!

Cổ Hách Minh sắc mặt khó coi vô cùng, cúi đầu từ ngang nhiên dần biến thành ử rũ, anh không khỏi kinh ngạc, khiếp sợ một trận.

Anh nhìn cô trần truồng, nhưng lại nhớ tới cái như ẩn như hiện kia, anh nhìn gương mặt trang điểm điểm lệ của cô, lại nhớ tới dung nhan thanh tân trong trắng thuần khiết kia; anh nhìn dáng dấp cuồng dã như lang như hổ của cô, lại nhớ tới con cừu non nhỏ e thẹn ôn thuần kia...

Sau đó, anh liền phát hiện “đệ đệ” anh trước giờ rất hứng thú với cô gái trước mắt này, nhưng giờ lại thờ ơ.

Tại sao lại như vậy? anh rõ ràng là ưa thích Cao lệ xinh đẹp này, không phải chủng loại như Thiệu Cảnh Tinh kia mà..

A, anh biết rồi, nhất định là anh bị trúng tà rồi! nhìn cô có bao nhiêu là độc, thậm chí ngay cả lúc cùng cô hôn, liền sẽ suy đến bất lực!

“Em làm không tốt sao? Hay là anh vẫn không thích như vậy?” Cao lệ xinh đẹp mờ mịt hỏi. Kỳ quái? Kỹ thuật đối với nam nhân của cô từ trước đến giờ vẫn rất tốt, sao lại làm anh ta không hài lòng đến mất cả hứng?

Anh không nói, đưa tay lên đầu cô dùng sức, ra hiệu cô tiếp tục.

Chốc lát, Cổ Hách Minh mở miệng ——

“Thôi đi!” miễn cưỡng không có hạnh phúc, mà chủ yếu là vì cảm giác được tôn nghiêm đàn ông của mình bị hao tổn.

Đến tốt cùng cũng là vấn đề do anh, hay do cô mị lực không đủ, đừng không nổi hứng thú của anh? Cô nỗ lực nhưng đến cuối cùng lại không được thỏa mãn, ảo não khóc không ra nước mắt.

Sửa sang quần áo xong, mang theo một bụng oán khí, Cổ Hách Minh đưa Cao Lệ xinh đẹp về nhà, dọc trên đường đi buồn bực không muốn nói thêm nửa câu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Một bóng dáng nhỏ nhắn, như đang đuổi xe lửa chạy vọt vào trong quán cà phê, bộ dáng cuồng quật trong bầu không khí yên tĩnh trông vô cùng đặc biệt

Ba cô gái đã sớm vào chỗ chờ đợi, ngay lúc chuông gió treo trên cửa vang lên, các nàng không hẹn mà cùng ngừng cuộc trò chuyện, đồng loạt nhìn về phía cửa.

“Xin lỗi, xin lỗi, em đến muộn!” Thiệu Cảnh Tinh vội vã xin lỗi.

Mỗi tháng họp một lần cô chưa bao giờ đến muộn, nhưng lần này cô không chỉ phá kỷ lục tốt đẹp đó, mà lại còn đến muộn những 20’.

“Chị đã nói sẽ tiễn đường qua đón em, em lại không muốn, kết quả là lại đến muộn như vậy!” thân là bà chủ của tiệm Áo cưới hạnh phúc, cũng chính là lãnh đạo trực tiếp của 3 người ngồi đây, Tăng Sở Bảo thẳng thừng oán giận nói.

“Em đi cắt cái mắt kính mới, nên mới trễ như vậy.” Thiệu Cảnh Tinh thở hồng hộc vỗ ngực một cái, cầm lấy bình nước trên bàn mãnh liệt rót.

“A, cậu nghĩ thông rồi à? Đã khuyên cậu nên sớm đem cái mắt kính gọng đen chỉ để dùng cho mấy bà cô già bỏ đi rồi!” Thân là thợ trang điểm chuyên nghiệp, Dương Oa Oa đương nhiên rất chú trọng bề ngoài.

Hình tượng a, cô đã sớm phi nhỏ cái khung kính chướng mắt kia của cô bạn tốt 4 năm ròng rã.

Cái gì bà cô già!? Từ này thật chói tai!

“Này, Oa Oa thôi, lại đâm chọc tở.” Một cái tầm mắt ác liệt thẳng tắp bắn về phía Dương Oa Oa. Tính ra cô cũng đã 28 cái xuân xanh, nhưng vẫn chưa chờ được người có duyên, Tăng Sở Bảo cho là đúng.

Vốn là ở đây còn có Hàn Lại Băng cùng tuổi làm bạn với cô, nhưng cách đây không lâu, cô ấy đã chấp nhận lời cầu hôn của thiên vương trong giới diễn viên Nhiếp Huân, bởi vậy, ở đây người phù hợp với ba chữ “Bà cô già”, bị thăm chỉ có mình cô.

Biết không cẩn thận đã giẫm lên chỗ đau của bạn tốt, Dương Oa Oa le lưỡi xin lỗi, tay nhỏ không tự chủ buộc hai bên tóc.

Cô rất thích ăn mặc như bình thường vì bản thân không thích ăn diện, hôm nay cô mặc chiếc áo thủy thủ cùng váy màu lam đậm dài đến gối, rất thích hợp với cô vốn là gương mặt trẻ con cùng thân hình nhỏ nhắn

Thiệu Cảnh Tinh lạnh lẽo nhìn bọn họ trò chuyện cùng nhau, không khỏi bật cười.

Lúc này, người phục vụ đến ghi món cho Thiệu Cảnh Tinh.

“Cho tôi một phần mì ống hấp nướng, một nước quả trà.” Cô đói meo! Ngày hôm qua sau khi thay đồ rồi thu dọn tàn cục, cũng mất hết tâm tư ăn cơm.

Sau khi ghi món xong, người phục vụ rời đi, Thiệu Cảnh Tinh tiếp tục đề tài mới.

“Hiện tại ở thủ đô hết mắt kính gọng đen rồi sao?” cô chạy hai gian hàng cũng không mua được, hơn nữa nhân viên cửa hàng sau khi nghe được cô muốn mua mắt kính gọng đen, ánh mắt của bọn họ nhìn cô đều rất quái dị, cuối cùng cô không thể làm gì khác hơn là lùi một bước chọn cái khác, cái màu xám bạc

“Ai có chút tình thông về mắt kính thời thượng nhất định sẽ không bán cái loại kiểu dáng tầm thường kia.” Tăng Sở Bảo dương môi nói, nụ cười xinh đẹp chỉ có thể dùng từ phong tình vạn chủng để hình dung.

“Ồ...” Giọng điệu này biểu hiện Thiệu cảnh tinh rất thất vọng.

“Cậu làm gì mà cứ phải nhất định là màu đen thế..., xấu hổ chết mất, uống công cậu là một nhà thiết kế áo cưới, phải đứng trước mũi nhọn thời đại, phải biết thưởng thức cậu có hiểu hay không!” Dương Oa Oa chê bai đến nỗi cả gương mặt nhỏ đều nhăn lại. Thật chịu không nổi cái cô nàng thiết kế kiên trì một cách quái dị này.

“Quen thuộc mà!” Thiệu Cảnh Tinh miệng nhỏ thốt lên, “Đều là tại cái tên đàn ông ác độc kia! Không có chuyện gì bề gãy mắt kính người ta làm gì chứ!” Cô nhớ tới hung thủ bề kính của mình.

“Đàn ông gì?” Tăng Sở Bảo thính tai vội bắt lấy cô, hiếu kỳ truy hỏi.

“Chính là cái tên hàng xóm vừa mới chuyển đến dưới lầu nhà em, anh ta rất hung dữ, mỗi lần nói chuyện giống như ăn thuốc nổ, chính anh ta bảo mất kính của em xấu gần chết, sau đó dùng một tiếng bề gãy.” Thiệu Cảnh Tinh nghiêm túc hình dung người hàng xóm mới vừa ác miệng vừa ác tính.

Người có trí tưởng tượng phong phú nhất - Dương Oa Oa - nghe vậy, không khỏi cùng cô nàng tính gà mẹ Tăng Sở Bảo trao đổi ánh mắt sắc bén, dường như đã ngửi ra cái mùi vị không bình thường, nhưng lại kiên trì giữ vẻ bình tĩnh cùng lãnh đạm, vẫn bình chân như vại như trước uống cà phê.

Thiệu cảnh tinh nhú mũi thon lại. Oa Oa thật không có lòng thông cảm!

“Cậu tới qua không có ngủ sao?” Hàn Lại Băng đột nhiên phát hiện sắc mặt tức giận của cô không tốt lắm.

Sờ sờ mặt của mình, Thiệu Cảnh Tinh sững sờ hỏi: “Ồ? Cậu có thể thấy hả?”

Lại Băng thật là lợi hại nha, không hổ là cao thủ nhiếp ảnh, sức quan sát số một a!

“Sâu sắc nói với cậu, cậu hôm nay mang theo hai cái quần đen a!” Dương Oa Oa tiến gần về hướng cô, tỉ mỉ nhìn cái quần thâm trên làn da trắng nõn.

Aiiii! Đương nhiên là có quần đen rồi, bởi vì cô hôm qua mất ngủ, cả đêm đều vì cái nụ hôn đầu vô duyên vô cớ bị cưỡng trộm kia, lăn qua lộn lại thẳng đến khi trời sắp sáng.

“Em muốn nhanh chóng hoàn thành thiết kế công bố vào cuối năm sao?” Chỉ có nguyên nhân này mới có thể khiến cô nàng thức thâu đêm thôi! Tăng Sở Bảo nhớ tới chỉ còn có hai tháng nữa.

“Cái đó không vội, em đã chuẩn bị xong, hơn nữa cũng đã đưa qua cho thợ bắt đầu làm” Thiệu Cảnh Tinh tinh thần dạt dào đáp rất chắc chắn.

Tiếp đó, trong lòng cô bỗng dung hiện lên một nghi vấn, cô đơn thuần không chút nghĩ ngợi trực tiếp hướng về phía bạn tốt tìm kiếm đáp án.

“Một người đàn ông vì sao lại hôn phụ nữ?” Cô hỏi Hàn Lại Băng trước, bởi vì cô nàng bây giờ đang là phụ nữ hạnh phúc chìm đắm trong ái tình.

“Vì yêu.” Hàn Lại Băng nói. Quả nhiên là bị người yêu Nhiếp Huân ảnh hưởng.

“Kích động.” Dương Oa Oa nghĩ. Tựa như cô sẽ kích động mà cưỡng hôn tên Kỳ kiêu ngạo.

“Tính Trư Ca trời dậy.” Tăng Sở Bảo mắng. Cô gặp phải đàn ông đa phần là đồ xấu xa chỉ muốn một thân xinh đẹp.

“Vậy không có khả năng là vì chán ghét...” Thiệu Cảnh Tinh buồn bực, sâu kín phun ra nghi hoặc

“Làm sao có khả năng đó? Bất kể là yêu, kích động hoặc là tính Trư ca trời dậy, đều bắt nguồn từ việc có cảm tình tốt, tuyệt đối không thể là vì ghét!” Dương Oa Oa bộ dáng già dặn kinh nghiệm nói.

“Vậy thì thật kỳ lạ, anh ta rõ ràng đối với tớ rất dữ dằn...” Thiệu Cảnh Tinh như rơi vào trong năm dặm sương mù, bộ mặt không hiểu vì sao, làm bầm lâu bầu.

Trong ấn tượng, cái vị Cổ tiên sinh kia không phải đối với cô rộng to hét lớn, thì chính là “đen mặt”, biểu hiện như vậy không thể nào là bắt nguồn từ cảm tình tốt chứ? Hơn nữa, nào có ai dùng thái độ như hung thần để thể hiện tình cảm?

Vì lẽ đó, rất rõ ràng, anh ta rất đáng ghét cô, vậy thì, tại sao anh ta lại hôn cô chứ?

Hôn nữa cũng không phải là kiểu hôn như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt) kia, mà là hôn đến trời đất quay cuồng, không thể hô hấp, cuối cùng, hai chân còn vô lực ngã ngồi trên đất nữa!

Hoặc giả anh ta tức giận vì bị cô phun ẩm ướt, vì lẽ đó, nụ hôn kia là trừng phạt chăng?

Không đúng lắm, cô lớn đến từng này, còn chưa từng nghe nói tới có loại phương thức dùng môi hôn để trừng phạt đấy!

Aiiiiiii, thật là phức tạp a! Suy nghĩ mau mau đưa ra kết luận a.

“À mà... Không đúng nha, em làm sao đột nhiên lại hỏi như vậy?” Tăng Sở Bảo nhận ra được điều kỳ lạ

“Yêu.” Hàn Lại Băng một chữ quý như vàng, lời nói tuy ít, nhưng mà đánh trúng trọng điểm.

“Oa---- yêu a! Bảo tỷ, còn lại mình chị rồi!” Dương Oa Oa đoạt trước phản ứng của Thiệu Cảnh Tinh mà phụ họa, còn không quên đâm Tăng Sở Bảo một cái.

Bị cười nhạo Tăng Sở Bảo suýt chút nữa sử dụng bạo lực, cô liền liều mạng nhịn xuống ham muốn tung chân đá của mình

“Em quá lâu không hoạt động gân cốt rồi sao? Muốn chị đến tóm lấy, ném ngã một cái mới thỏa mãn có phải không?” Cô uy hiếp nói, ép đốt ngón tay tới vang vọng âm thanh rắc rắc.

Dương Oa Oa buống bình vội lẫn trốn, nương tựa vào Hàn Lại Băng bên cạnh, giữ một khoảng cách với nhân vật nguy hiểm.

Mọi người cười to, bạn tốt tranh cãi, ở giữa chính là thú vui.

Giây lát, Thiệu Cảnh Tinh một lần nữa nắm quyền phát ngôn không quên trịnh trọng rũ sạch ----

"Em không có nói là yêu nha!"

Các người suy nghĩ nhiều quá, cô chỉ hy vọng có thể cùng “hàng xóm tốt bụng” dưới lầu chung sống hòa bình là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 3.3

Nếu cảm thấy xấu hổ thì phải làm sao? Tránh gặp mặt!

Nếu xảy ra xung đột thì phải làm sao? Tránh gặp mặt!

Bởi vì Thiệu Cảnh Tinh này ngoài trừ thành thạo trong việc thiết kế áo cưới ra, thì cái gì khác đều không cần để tâm, đối mặt với hai câu hỏi này, cô cũng chỉ nghĩ ra được phương pháp ứng phó như vậy.

Bởi vậy, trong thời gian gần đây, Cổ Hách Minh rất may mắn không gặp mặt cô.

Gặp phải xui xẻo, bị kích động khác thường... khiến anh giữ một khoảng cách sống khắp nơi, cũng vì nhận thức được kẻ sách an toàn.

Sinh hoạt thường ngày rất cuộc cũng được khôi phục lại, tâm tình cũng từ từ chuyển biến tốt đẹp, bây giờ, anh đang hăng hái cao độ tự mình xuống bếp, muốn tự mình chúc mừng.

Tay áo sơ mi được xoắn lên cao tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay mạnh mẽ rắn chắc, thân hình cao lớn của anh đứng lạng trước bếp gas, một tay đặt ở thắt lưng, một tay cầm lấy cái sạn, lật qua lật lại miếng thịt bò thượng hạng trong chảo.

Ở nơi đầy dầu mỡ cùng tiếng vang ừng ừng, mơ hồ có thể nghe được tiếng huyết sáo hòa lẫn trong đó, từ đó có thể biết, tâm trạng của anh cực kỳ vui vẻ.

Sau mấy phút đồng hồ, Cổ Hách Minh mang chiếc khay để đĩa bò bít tết, súp cùng rượu đỏ tới đình nhỏ bên ngoài, dự định sẽ thưởng thức ở đó.

Anh đặt từng thứ lên bàn, khoe miệng khê giương cao chứa đựng một nụ cười thỏa mãn, nhàn nhã ngồi xuống một cách mãn nguyện.

Bóng đèn ôn nhu, hoàn cảnh thanh nhã, rượu đỏ hảo hạng, cùng đồ ăn ngon, thật tốt đẹp!

“A...” Cô Hách Minh thoải mái thở ra một hơi, “Đây mới là hưởng thụ a!”

Hương vị bay vào trong mũi khiến ngón trở chuyển động, giờ cao cái nữa, anh cầm đĩa lên ăn ngấu nghiến...

***

"Rau cần, khổ qua, củ cải đỏ, táo, rau diếp, cà chua, lê, đu đủ, bánh pudding..."

Thiệu Cảnh Tinh mang rau quả đã xắt xong từng thứ bỏ vào trong máy ép trái cây, cái miệng nhỏ nhắn lăm lăm nhớ kỹ tên của từng loại.

Tiếng máy móc đang vận chuyển cùng với âm lượng TV trong phòng khách, tràn ngập cả căn hộ.

Có thể tưởng tượng mấy thứ hỗn hợp này trộn lẫn vào nhau sẽ có mùi vị gì sao?

Bất luận là vì màu sắc hay mùi vị, người bình thường nghe thấy đem mấy thứ này... trộn lẫn vào nhau, thì sẽ cảm thấy có chút buồn nôn, phải, đây chính là bữa tối hôm nay của Thiệu Cảnh Tinh.

Chính xác là vì cô sống dựa vào mì ăn liền và thực phẩm đóng hộp khiến người thiếu chất từ rau củ quả, vừa không biết nấu ăn lại rất lười đi ra ngoài, cô cố hết sức phát minh ra cái này vừa tiết kiệm thời gian, lại là phương pháp bổ sung dinh dưỡng gấp 2 lần ---- món nước ép thập cẩm tổng hợp rau củ quả.

Đây không phải là lần đầu tiên cô thực hiện món này, thành thật mà nói, tần suất xuất hiện của loại nước ép này rất cao.

Ý tưởng này của cô, nếu không quá chú ý mùi vị có tốt hay không mà nói... đem tất cả rau củ quả trộn chung lại, 1 lần bổ sung được rất nhiều dinh dưỡng, thực sự rất thuận tiện.

“A, được rồi.” cô thêm chút mật ong vào thứ chất lỏng màu sắc quý dị kia rồi khuấy đều, sau đó lại đem đổ vào một chiếc ly sứ lớn.

Cô khẽ nhấp miệng, thử xem mùi vị.

Nguyên liệu cho mỗi lần pha trộn đều khác nhau, cho nên mùi vị cũng không giống nhau, lúc nào gặp may mắn, cô có thể mơ hồ mà pha trộn ra đúng mùi vị dễ uống.

Bất quá, ngày hôm nay không được may mắn lắm, thành phẩm làm ra không hề dễ uống, màu sắc thì còn xấu hơn con gà *, rất giống con gà phương Đông nào đó!

* Chỗ này đề là Bất lập kỷ, là phương ngữ Đông Bắc, mình chỉ biết nó chỉ con gà, nhưng không hiểu rõ lắm, bạn nào biết giúp mình nhé!

Thôi bỏ đi! Làm người phải biết chấp nhận số phận, dù sao cô đối với đồ ăn rất tùy tiện, uống một ly lớn này là có thể no rồi.

“Đồ đồ, em cũng muốn sao?” Liếc nhìn thấy đồ đồ ngoan ngoãn ngồi dưới đất, đuôi vẫy vẫy không ngừng, Thiệu Cảnh Tinh cũng chiều cười cười, lấy ra một cái bát chuyên dùng của Đồ đồ, rót vào đó một ít đồ uống trong ly sứ, cô vui vẻ chia sẻ.

Nào ngờ, đồ đồ hứng chí chạy lại, ngửi ngửi, rồi bỗng mũi hừ một tiếng, cái đuôi thất vọng rũ xuống, quay đầu, chậm rãi bỏ đi.

“Này!” Cô tròn đôi mắt tròn như quả hạnh, trừng mắt đồ đồ cũng không quay đầu lại. Rõ ràng không để cho cô chút mặt mũi nào mà!

“Đồ đồ thôi, miệng kén chọn như thế, cho người đói 1 ngày 1 đêm, xem có còn kén chọn hay không!” cô bữu môi trách cứ, hậm hực đem cái bát ném vào trên trong bồn rửa chén, vụn nước chà rửa.

“Đồ không dễ ngậm, nhưng giá trị dinh dưỡng cao a, cho dù không ai cổ vũ, tự mình uống vậy!” cô cầm ly sứ đi về phía phòng khách, miệng không ngừng nói thầm.

Bỗng dưng, một mùi hương bay vào trong mũi làm cho cô dừng bước.

Hừm... cái gì vậy nhỉ?

Cô nhú nhú chiếc mũi thon, cố sức hít hà, mùi hương của đồ ăn nồng nặc bay khắp trong không khí.

Chắc là ai đó vừa nấu xong đồ ăn chăng? Hương thơm như vậy.

Ọt..Ọt ----- vốn dĩ không có muốn ăn gì, nhưng dạ dày bị cái hương thơm này kích thích rất nhanh đã phản ứng, nước bọt cũng nhanh chóng được phân bổ, bỗng dưng lại đói bụng.

“Thơm quá đi...” Thiệu Cảnh Tinh không tự chủ được đi theo hướng mùi hương bay đến từ ban công, cô theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra mùi hương.

“Đói quá đi...” tiếng thở dài từ trong cái miệng nhỏ nhắn bật ra, cô đói bụng đến nỗi tinh thần đều bay đi mất. Để người được nhiều hương vị, cô cả nửa

người trên đầu nghiêng ra ngoài ban công cũng không hề biết, cũng quên không chú ý cái ly sứ cầm trên tay đã nghiêng lệch theo cơ thể cô, làm chất lỏng trong ly chậm rãi mà sóng sánh...

Hình như là từ dưới lầu truyền đến nha!

Đầu não nhần nhủ ra lệnh cho Thiệu Cảnh Tinh kiểng đầu ngón chân, muốn nhìn xuống phía dưới, thành ra cái tư thế gập người chín mươi độ, vừa vặn làm tăng thêm độ lớn góc nghiêng của cái ly sứ, trong nháy mắt chất lỏng màu nâu đậm hướng phía dưới nhanh chóng đổ xuống.

“Nguy rồi!” cô cả kinh hô lên, vội vàng xem hiện trạng, nhìn người nào đó đang ở phía dưới dùng com, mà cái ly nước ép rau củ quả kia của cô cứ như vậy, chuẩn xác mà đổ xuống chỗ anh quay đầu...

Thảm rồi!

Đại họa rồi, Thiệu Cảnh Tinh theo phản xạ ngay lập tức ngồi xổm xuống, tìm kiếm chỗ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 4.1

Cho dù có nhiều hơn nữa sự nhàn hạ thoải mái, cũng sẽ bị trôi hết bởi cái chất lỏng dính dính thỉnh thoảng đổ xuống này.

Cổ Hách Minh xiên 1 miếng thịt bò, đang định bỏ vào miệng, một việc bất ngờ ngoài ý muốn làm anh dùng động tác trong nháy mắt.

Đầu của anh, tay, vạt áo trước cùng với thịt bò và rượu đỏ trên bàn, đều không may mắn tránh khỏi.

Khuôn mặt tuần tú đang hưng phấn hoàn toàn biến sắc.

Vài giây sau, anh hoàn hồn, còn cảm thấy chất lỏng đang từ đỉnh đầu của anh chậm rãi nhỏ giọt chảy xuống, cũng thấy rõ cái chất lỏng hiện ra một cách bất minh kia màu cà phê

Không ổn !

Tâm tình đột ngột rơi thẳng xuống tới đáy cốc, anh không khỏi tự mình nghĩ nghĩ ----- may quá, không phải là phân, mặc dù theo anh quan sát thì rất là giống!

Nhưng mà, bất kể là cái gì, hình dáng anh bây giờ xem ra rất thảm hại, việc này thì không cần hoài nghi a!

Bất ngờ qua đi, ngọn núi lửa trong người mạnh mẽ bùng phát.

“Mẹ nó! Tên đàn độn nào gây ra cái chuyện tốt này!” anh ném dao nĩa, đột nhiên đứng dậy, động tác rất mãnh liệt, làm cái ghế nhất thời ngã xuống, gây ra tiếng va chạm cực lớn.

Anh lau mặt, ngẩng đầu nhìn lên, từ lầu 2 nhìn lên lầu 7, lại từ lầu 7 nhìn xuống lầu 2, bỗng dưng ánh mắt sắc bén qua khe hở ban công lầu hai mà nhìn thấy một bóng đen đang tháo chạy. “Thiệu, Cảnh, Tinh!” anh phát hỏa, giận dữ lớn tiếng gọi.

Nghe vậy, cái bóng đen kia lập tức cứng ngắc, tiếp đến, cái bóng đen không thấy đâu nữa, chỉ truyền đến âm thanh mở cửa.

Lại là cô ta!

Anh rút cuộc kiếp trước đã tạo nghiệt gì? Nếu không, sao lão Thiên gia lại nghiêm phạt anh như thế, khiến anh bị ma xui quỷ khiến chọn căn phòng này, lại còn đưa đến một nữ hàng xóm!?

Nham thạch núi lửa nóng chảy bốn phía, nung đỏ con mắt của anh, đốt đen gương mặt của anh.

Người phụ nữ kia cho rằng trốn đi là không có chuyện gì sao!?

Lửa giận đốt tan lý trí của anh, anh quên mất rằng chính bản thân mình đang muốn tránh xa hung thần, tránh bị ảnh hưởng, cách ly không cho vận xui quán lấy mình.

Cổ Hách Minh nổi giận dùng dùng bước ra khỏi nhà, trong lòng âm thầm thề, không thể tha cho Thiệu Cảnh Tinh.

Kính kong, kính kong. . .

Chuông cửa vang lên không ngừng, làm chuyện sai, nhưng lại không dám đổi mặt, Thiệu Cảnh Tinh gấp đến độ như kiến bò trên chảo lửa, liên tục bước qua bước lại, tâm hoảng ý loạn xoa xoa hai tay không biết làm thế nào mới đứng.

“Bị anh ta phát hiện rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Lớn tiếng như vậy, giống như là muốn ăn tươi người ta vậy, nếu mình mở cửa, còn giữ được mạng sao?” cô khẩn trương lắm nhảm. Lúc này mặc dù cách một cánh cửa, không có nhìn thấy dáng dấp tức sùi bọt mép của anh, cô cũng cảm nhận được khí thế mãnh liệt của anh.

Cô không phải cố tình, cô chỉ là nhất thời quên mất trên tay đang có cái gì, mới khiến . . . Anh sẽ cho cô giải thích chứ?

Có nên mở không?. Thiệu Cảnh Tinh nghĩ nghĩ, lại suy sụp hạ vai.

Cô sợ hãi trừng mắt nhìn cánh cửa kia, cô đương nhiên muốn làm đà điều trốn đi rồi.

Có thể không mở cửa được không? Nhìn anh ta vừa rung chuông vừa gõ cửa, cô nếu không chấp nhận yêu cầu . . . , chỉ sợ là không yên.

“Thiệu Cảnh Tinh! Cô mở cửa cho tôi!” Ngay lúc cô đang do dự, âm thanh gầm rống rung cả đất trời xuyên qua ván cửa truyền vào, làm cô hoảng sợ cả người giật nảy.

Lại rống! xem ra, anh ta không tiếc não loạn 1 trận, cũng không thể không tìm cô tính sổ!

Cái tên Thiệu Cảnh Tinh của cô có thể hay không sẽ xuất hiện trên tiêu đề báo chí xã hội ngày mai, mà nguyên do là bị hàng xóm vùng đao chém giết a?

Ô . . . cô trước giờ sống ngay thẳng chính trực, không muốn tuổi còn trẻ mà phải chết oan uổng a! Hơn nữa hội nghị công bố của cô còn chưa làm, tâm nguyện chưa làm hoàn thành, cô sẽ chết không thể nhắm mắt nha!

Ngoài cửa, Cổ Hách Minh tràn ngập tức giận nhưng vẫn liều mạng ấn chuông cửa.

Nếu cô không mở cửa, chỉ sợ anh sẽ phát nát nó.

Anh thật sự hoài nghi, cô có phải hay không là người của kẻ địch phái tối, nếu không vì sao luôn làm anh tức đến suýt chút nữa đã bỏ mình chết bất đắc kỳ tử.

Năm phút đồng hồ trôi quá, cô ta thật sự là không ra!?

“Tôi biết cô ở bên trong, tôi có lời muốn nói . . . , cô vĩnh viễn đừng bước ra đây!” lửa giận của con tức từ lồng ngực bốc lên ùn ùn bốc lên không dứt, đốc toàn lực anh dùng sức đập cửa.

“Gâu, gâu, gâu. . .” “Đồ đồ nghe răng trợn mắt, hướng về phía cửa mãnh liệt sủa.

“Á... đồ đồ em không muốn sống nữa à! Anh ta sẽ đem em đưa vào quán thịt nha!” Thiệu Cảnh Tinh ngồi xổm xuống ngăn đồ đồ đang sủa lại.

“Mở cửa ra!” thái độ trốn tránh của cô càng làm Cổ Hách Minh thêm tức giận, mãnh liệt nhắc chân đạp cửa nhà cô. “Cô không ra tôi liền đạp hỏng nó!”

Âm thanh đạp cửa làm cô gái nhỏ bên trong sợ đến mặt biến sắc, vội bước lên mở cửa.

Cổ Hách Minh lập tức về tư thế đứng thẳng từng bước tiếng vào, Thiệu Cảnh Tinh sợ hãi liên tục thối lui, cuối cùng mất trọng tâm mà ngã ngồi trên mặt đất.

“Nhìn cho rõ kiệt tác của cô đi!” Anh nghiêng răng nói, đứng trước mặt cô, từ trên cao trừng mắt tên đầu sỏ gây chuyện, bên trong ánh mắt sắc bén như đang chứa đựng cuồng phong bão táp.

“Bình tĩnh, anh bình tĩnh một chút, nghe tôi giải thích. . .” cô kéo khoe môi, trong bầu không khí đầy sát khí mà giương ra nụ cười hòa hoãn cứng nhắc.

“Nếu muốn giải thích, vậy cô trốn cái gì?” khuôn mặt tuần tú khề chau mày, đôi mắt trầm lạnh liếc nhìn dáng vẻ hốt hoảng đến thất thố của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 4.2

“Anh, anh hung dữ như vậy, phản ứng đầu tiên của tôi đương nhiên là trốn đi a!” cô ra sức bò dậy, phản bác với giọng hết sức đương nhiên.

Theo cách nói của cô, dường như là vì anh hung dữ nên là anh không đúng! Cổ Hách Minh nhú chặt mày.

“Ta hung dữ?! Cô nói thử xem vô duyên vô cớ bị xối bẩn đầy người, cô có tức giận hay không!” anh cất cao âm lượng, trừng mắt nhìn cô.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Thiệu Cảnh Tinh liên tiếp cúi người nói xin lỗi.

Anh trừng mắt nhìn cô, thấy cô cứ như vậy mà chịu tội, lửa giận ngập trời cứ như vậy mà hóa thành đám lửa nhỏ.

“Tôi thề thực sự không phải là tôi cố ý, chỉ bởi vì cái mùi kia quá thom, ngửi được đã đối bụng, cho nên tôi chạy đến ban công ngửi xem cái mùi kia là từ đâu bay đến, không cẩn thận, mới làm đổ cái ly.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập vẻ xấu hổ, thái độ khúm núm đầy nỗ lực dập tan cơn tức của anh.

Nhân gia không phải nói tự thú sẽ được khoan hồng sao? Cô hiện tại bất chấp nguy hiểm, thừa nhận sai lầm, hẳn là sẽ được tha thứ chứ nhỉ?

Không phải anh nói anh là người biết đạo lý sao! Nếu không sao anh ta lại từng bước từng bước, đối với cô nói là muốn làm cái gì hành động trả thù ...., một cô gái yếu đuối như cô đúng là không kháng cự được!

Cổ Hách Minh khoé mắt thoáng nhìn vật chứng cô đặt trên tủ giày--- cái ly sứ lớn, chợt thấy rung mình. May là cô gái này chỉ làm đổ chất lỏng trong ly, không để cho cái ly cùng rơi xuống, nếu không chỉ sợ rằng anh cũng không vô sự mà đứng đây lý sự với cô, mà là trực tiếp đưa đến bệnh viện may đâu rồi.

Thực sự là quá kinh khủng! Anh ảm nhẫn thở hắt vì kinh ngạc.

“Đây là cái thứ quý gì đây?” anh nói, u ám chỉ vào ngọn tóc vẫn còn đang nhỏ giọt thứ chất lỏng màu cà phê

Tuy nó có màu cà phê, nhưng anh chắc chắn 200% đây không phải là cà phê, bởi vì nó thực sự rất kỳ dị.

“Gì mà thứ quý gì! Đó là bữa tối của tôi, nước ép rau củ quả.” Thiệu Cảnh Tinh không thích anh dùng từ như vậy để hình dung thứ cô dùng để cho vào bụng.

Bữa tối? Nước ép rau củ quả? Anh nghi ngờ tự hỏi lại.

Buồn nôn! Thật là khó ngửi! Trải qua một thời gian ngắn, cô đích thị là càng trở nên quái dị, Cổ Hách Minh thiếu chút nữa nôn một trận.

“Anh không nên đánh giá thấp nó a, nó vậy mà có rất nhiều dinh dưỡng, có rau cần, khổ qua, rau diếp, lạc, đu đủ, bánh pudding...” cô tỉ mỉ giải thích, lại lên dò xét biểu tình trên mặt anh, rất sợ anh lần nữa phát tác cơn giận.

Nghe cô nói, Cổ Hách Minh không khỏi nhú mày.

Dường như chủng loại này “...” phương pháp ăn uống... anh rất hoài nghi cô gái trước mắt này cả vị giác, khứu giác đều có vấn đề!

Không! phải nói, cô ta căn bản là cái đầu đều có vấn đề!

Vậy nếu anh đối với cô gái đầu có vấn đề này tính toán, chẳng phải là tự hạ thấp trí thông minh của mình sao!?

“Thực sự mà nói nếu như tôi muốn đùa giỡn anh..., dùng nước là được rồi, đâu cần phải dùng nước ép rau củ quả phức tạp như vậy, từ đó có thể nói tôi không phải là cố ý đâu.” Thiệu Cảnh Tinh đột nhiên nhớ tới lý do này có khả năng chứng minh sự trong sạch của mình.

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, Cổ Hách Minh trầm nghĩ, thôi quên đi, cho là anh không may vậy, không cùng cô gái ngu ngốc này chấp nhặt.

“Thôi quên đi! Tôi là đại nhân chấp kẻ tiểu nhân, lần này bỏ qua cho cô...” anh nhướn đôi lông mày tuấn mỹ đầy kiêu căng, miệng nói như là đang ban một ơn huệ lớn.

“Cảm ơn, cảm ơn, tôi biết anh là người thấu tình đạt lý mà!” cô vội vã nắm lấy tay anh, cảm kích hoàng ân mênh mông cuộn cuộn

Rút cái tay đang bị cô nắm chặt ra, tận lực gạt bỏ cảm giác mềm mại nhu hòa, Cổ Hách Minh ngắt lời cô “Nhưng mà, bộ đồ này cô phải giặt sạch sẽ cho tôi.”

“Ồ, điều này là đương nhiên, tôi nhất định sẽ giặt thật sạch.” Thủ phạm lấy được ân xá đôi mắt trong veo sáng lên, cười rục rờ như ánh mặt trời.

Người đàn ông này cũng không phải là không rộng lượng nha! Cô đối với anh nên có thêm vài phần kính trọng mới phải. Thiệu Cảnh Tinh trầm nghĩ.

Cổ Hách Minh ngay tại chỗ bắt đầu cởi các nút áo, dự định ném cho cô thực hiện trách nhiệm giặt tẩy.

“Đến, tôi đến thay anh phục vụ.” cô nhiệt tình tiếp nhận động tác của anh, đơn thuần không chút phòng ngừa.

Đổi lại là người đàn ông khác, không nghĩ rằng động tác của cô như vậy ám chỉ cái gì khác mới là lạ! Nhưng anh khẳng định, với đầu óc đần độn của Thiệu Cảnh Tinh, căn bản không nghĩ đến động tác thay đàn ông cởi áo của một người phụ nữ có bao nhiêu ám muội.

“Cổ tiên sinh, a đúng rồi, chúng ta quen biết lâu như vậy, còn chưa biết tên anh nha?” Thiệu Cảnh Tinh nịnh nọt cất tiếng hỏi, muốn gạt đi sự lúng túng của cô.

“Cổ Hách Minh.” ngừng đầu ưỡng ngực cho cô ngốc kia mở nút áo, anh tức giận đáp.

“Ồ .... Tên thực sự rất hay nha!” vì cảm tạ anh đại nhân không chấp kè tiểu nhân, cô khoa trương tăng bốc một trận.

Rõ ràng là nịnh hót! Anh không khỏi trùng cô một cái.

“Nịnh bợ cũng vô dụng, nói cho cô biết, cô tốt nhất nên cẩn thận một chút, không có việc gì thì đừng mang đồ ra ban công, tránh cho xảy ra cái gì ngoài ý muốn như này.” Anh lên tiếng cảnh cáo

Nếu không nhắc nhở cô, anh nghĩ, sau này đi ra vào đình viện nhà mình sợ rằng còn phải mang thêm nón bảo hộ, mới đảm bảo được an toàn.

“Dạ dạ dạ, tôi sau này nhất định sẽ cực ----- kỳ cẩn trọng.” cô cường điệu đi theo lấy lòng, cung tiễn anh rời đi.

Thẳng đến khi nguy cơ triệt để bị hóa giải, cô mới dựa vào ván cửa mà nặng nề thở ra.

Thật tốt quá! Chuyển nguy thành an, yên ổn qua ải

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 4.3

Nháy mắt, hai ngày trôi qua.

Đã qua buổi trưa nhưng mặt trời vẫn nóng như cũ, may mà từng cơn gió nhẹ thỉnh thoảng thổi đến mang theo sự mát mẻ giữa mùa thu.

Phòng ngủ yên tĩnh, bởi vì có tấm rèm cửa mà râm mát hơn rất nhiều, trong tấm chăn lớn mềm mại, vị chủ nhân của nó đang chìm trong giấc ngủ say

Ngoại trừ các trọng điểm ở bên ngoài, còn có bắp thịt cùng đường nét nam tính hầu như hoàn toàn lộ ra ngoài không khí, hình ảnh này thuộc về người đàn ông thuần khiết nhưng đầy mị lực.

Tia sáng chói mắt theo khe hở - mà cơn gió thổi bay màn cửa tạo thành, len vào phòng, quấy rầy giấc ngủ của vị chủ nhân.

Cơn gió bay vào phòng mang theo một mùi lạ khuếch tán trong không khí, bay vào trong mũi kích thích mới đích thị là nguyên nhân chủ yếu khiến vị chủ nhân thức giấc.

Ý thức mơ hồ lóe ra suy nghĩ đầu tiên, đó là ---- mùi khét!

Cổ Hách Minh không tình nguyện mở mắt, mi tâm không tự chủ được bắt đầu nhăn lại.

Rốt cuộc là người ngu ngốc nào đem đồ nấu đến khét, hơn nữa mùi khét còn nặng như vậy?

Anh trong lòng suy nghĩ, miệng thòm mắng, lười biếng trở người, có lẽ vẫn còn giấy giữa muốn tiếp tục ngủ

Nhưng mà, duy trì giấy giữa chưa được bao lâu, âm thanh của tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên đã thay anh quyết định.

Lầm bầm một tiếng, chân dài đặt xuống sàn nhà, Cổ Hách Minh mặc quần dài vào, lấy chiếc áo bên cạnh khoác ngoài đi về phía cửa.

“Ai đó?” khẩu khí rất không bằng lòng, bởi vì từ trước đến nay, bất luận là ai anh cũng đều không cho địa chỉ nhà, vì thế không thể nào là người quen.

“Là tôi, Thiệu Cảnh Tinh.” người ngoài cửa cất giọng.

Tiếng nói không rõ ràng lắm khiến anh nghe lầm tên của cô thành ---- Thiệu Căn Căn*! Ha, tên quả thật đúng như người.

* nghĩa là thiếu dây/gân cơ bản, mình nghĩ đây là nói thiếu dây thần kinh í.

Kết một tiếng, cửa sắt kéo ra, anh mang theo nụ cười mỉm gặp cô.

“Chào! Tôi đến trả lại đồ...” Thiệu Cảnh Tinh dáng tươi cười chân thành bày ra ý tốt, liếc thấy nụ cười của anh cùng lồng ngực trần trụi, tim không khỏi đập chậm một nhịp.

Trong ấn tượng của cô, anh không phải là rỗng giận gào thét, thì chính là hung ác nham hiểm, đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười nha! Có thể thấy được, tâm tình hôm nay của anh nhất định rất tốt.

Không chú ý thì không phát hiện, hóa ra, nụ cười của anh còn có thể là cho gương mặt tuấn tú kia tăng thêm vài phần mỹ lực, mặc dù chỉ là nụ cười nhếch môi, cũng như ánh mặt trời rực rỡ, càng thêm phần chói mắt a!

Hơn nữa, áo trên còn chưa cài, có thể thấy rõ mặc dù anh gầy gò nhưng cơ bắp rõ ràng, lồng ngực cường tráng rắn chắc, đặc biệt là, trên lồng ngực kia còn có lồng ngực dày đặc..... quá gọi cảm nha!

“Nhanh như vậy sao?” Cổ Hách Minh cầm cái áo sơ mi trên tay, ở tại chỗ mở ra xem.

“Phải.” cô lấy lại tinh thần, mới phát hiện mắt đang nhìn chỗ .. không được thích hợp lắm, vì vậy lập tức xấu hổ đem tầm nhìn đặt cả vào chiếc áo sơ mi

Mở áo ra, động tác kiểm tra của Cổ Hách Minh nhất thời cứng đờ, tầm mắt dừng lại chỗ hoa văn quần quệnh trên áo sơ mi, mắt tròn tròn

“Cô... thật đúng là giặc rất sạch a!” anh cắn răng, ngoài cười cười nhưng trong không cười, trên mặt còn mơ hồ thấy mấy cái gân xanh đang nhấp nhô.

“Đúng vậy a, tôi giặt 2 lần rồi, lần đầu tiên phơi nắng cho khô xong mới phát hiện, vết bẩn màu cà phê vẫn còn dính ở trên, cho nên lại giặt một lần...” thấy sắc mặt anh có chút cổ quái, Thiệu Cảnh Tinh càng nói càng chột dạ, âm lượng cũng vì vậy mà nhỏ dần, đôi mắt to tròn đen nhánh phía sao chiếc kính cũng bắt đầu nhìn đông nhìn tây, không dám nhìn thẳng anh.

“Sau đó thì sao?” anh kiềm chế nóng nảy, hai tay khoanh trước ngực chờ xem cô khi nào thì nhận tội.

“Nhưng, sau đó a, tất cả mọi lỗi sai đều ở cái lần giặt thứ hai...” cô lúng túng, nghĩ muốn trốn đi, nhưng hai chân lại như tượng, dính trên mặt đất, hoàn toàn không có lực để bước đi.

"Nói mau!" anh hít sâu, trầm giọng nói.

“... Lúc tôi đem giặt lần hai đã quên đeo kính, nhìn cái gì cũng mờ mờ, có ý tốt muốn giúp anh dùng thêm bảo bối, như vậy áo sẽ mềm mại lại thơm mát, nhưng nào có biết, bên cạnh bảo bối lại là Chim bồ câu trắng... oa...” cô bị dọa làm tốc độ nói nhanh hơn.

“Chim bồ câu trắng gì?” bất luận là giọng điệu hay vẻ mặt của anh, đều mang theo trạng thái như giông bão sắp đến.

“Chim bồ câu trắng chính là... Thuốc tẩy trắng” âm lượng của ba chữ sau như là muối kêu.

Nhưng Cổ Hách Minh lại nghe được rất rõ ràng."Rất tốt, thuốc tẩy trắng!"

Anh thật muốn hung hăng nện xuống cái trán của cô một cái.

Thiệu Cảnh Tinh len lén dò xét anh, mơ hồ nghe thấy âm thanh mài răng của anh.

“Anh đừng nóng giận a! anh xem, chỉ có một chút a! hơn nữa đều được giấu trong tay áo, miễn cưỡng cũng có thể mặc...” cô nhỏ giọng giải thích, nỗ lực giảm bớt hành vi phạm tội của mình.

“Đều giấu trong tay áo? Miễn cưỡng có thể mặc?”

Anh đem cái áo trải ra trên người, “Bị biến thành cái dạng như vậy, còn có thể mặc ra ngoài sao? Tôi thực sự hoài nghi đầu cô có phải hay không bị người ngoài hành tinh ăn hết não, thậm chí đến ngay cả việc đơn giản như giặt đồ cũng xảy ra chuyện!” Cổ Hách Minh càng nói càng nóng, cuối cùng không nhịn được gào lên.

Cô cho rằng chỉ có đồ của cô là mua từ nước ngoài về sao? Cái áo này của anh cũng là thiết kế của nhãn hiệu hàng đầu từ Pháp mang về, anh tức đến muốn nổ tung!

Âm thanh nghiêm nghị khiến thân thể Thiệu Cảnh Tinh run lên. Ô... còn tưởng rằng hôm nay tâm tình anh rất tốt, kết quả vẫn là hung dữ như vậy.

“Không phải vậy a... tôi thường tiền cho anh là được rồi.” thấy anh hình như rất thích cái áo sơ mi đó, Thiệu Cảnh Tinh khiển trách lương tâm

Nhìn bộ dáng một mực vô tội của cô, anh bắt lực nhắm mắt lại, ngửa mặt lên thở dài, cố hết sức kiềm chế bản thân không kích động mà xông lên bóp chết người phụ nữ ngu ngốc này, thẳng đến khi lửa giận thoáng ngừng lại, anh mới chậm rãi mở mắt!

“Không cần, xem như tôi không may đi!” anh cụt hứng khoát tay, tức giận với loại người Thiếu căn cân này chỉ tổ làm mình tức chết mà thôi.

“Ai, anh đừng bày ra bộ dạng đó mà, bắt quá.... Tôi mời anh ăn cơm đền tội nha!” cô nắm lấy vạt áo anh, mềm mỏng nói, nghĩ có thể giúp cô bù đắp

sai lầm

Anh nhướn cao một bên lông mày, ánh mắt trở lại gương mặt nhỏ nhắn thập phần áy náy của cô.

“Khi nào?” anh hỏi

“Bây giờ.” Cô bày ra gương mặt tươi cười, cho rằng đã bắt đầu hóa giải hiềm khích giữa họ

Không biết vì sao, bởi vì tâm tình anh mềm dần, mà tâm tình của cô cũng cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 4.4

Dưới thành ý của Thiệu Cảnh Tinh, Cổ Hách Minh mở lòng đến phòng cô làm khách.

Thật ra, anh cũng không phải loại đàn ông keo kiệt, chỉ là bởi vì cô lần nào cũng gây ra cho anh một ít trouble, hơn nữa đều là sự việc khiến anh rất khó chịu.

Đến bây giờ, anh đã hoàn toàn tin rằng, cô là loại người thần kinh thô đến độ có thể đi thay thế dây điện... Nói cách khác, tất cả chuyện này đều là vì cô là loại người quá vô tâm.

Đã như vậy, chỉ cần không phát sinh mấy cái bất ngờ quá đáng, anh nghĩ, anh cũng có thể chung sống hòa bình với cô.

Dù sao, vừa hỏi thăm chút, biết được căn phòng này là của cô, bởi vậy, mối quan hệ hàng xóm của hai người cũng sẽ tồn tại rất lâu, vì lẽ đó nếu cứ chăm chăm vào những lời nói hung dữ, khuôn mặt xấu xa cũng không phải là biện pháp tốt. Cổ Hách Minh thân nhiên ngồi trước bàn ăn chờ đợi, buồn chán quan sát cách trang trí trong phòng của cô.

Không nghĩ tới cô gái lơ đãng này bố trí căn phòng xem như không tề, cảm giác ấm áp khác hẳn với cảm giác thời thượng ở nhà anh.

Cô vào phòng bếp trong chốc lát đã bước ra, tốc độ cực nhanh, làm anh vốn dĩ đã chuẩn bị tâm lý đợi một trận trong chốc lát sững sốt.

Hình như chưa đến 5 phút đồng hồ, cô sẽ không cho anh ăn mấy cái thứ thực phẩm đóng hộp chứ?

“Tốt! có thể ăn được rồi.” Thiệu Cảnh Tinh cười meo meo đem hai cái đĩa đặt lên bàn. Anh vốn dĩ muốn há miệng nói cảm ơn, nhưng lực chú ý lại bị vật gì đó trên đĩa chiếm lấy hết trước tiên, anh cảm thấy không ổn.

“Đây chính là thứ mà cô muốn mời tôi ăn?” anh nhướn mày, giọng điệu khinh thường.

“Phải a! Bò bít tết, hôm trước thấy anh ăn, vì thế hôm nay tự mình làm thử, rất thơm a!” Cô nhiệt tình đem chiếc đĩa đẩy về phía anh.

“Đây là bò bít tết?” đen thui thui lù, cô không nói, anh cũng hoàn toàn không phân rõ được.

Đột nhiên, anh chợt nhớ... Hóa ra, cái mùi khét làm cho anh tỉnh giấc là từ vị này mà ra!

“Đúng rồi! là thịt bò Sa Lãng.” Cô cao giọng đáp, sau đó từ phòng bếp bưng ra một nồi súp.

“Cảm ơn, tôi không có lộc ăn.” Anh nhếch môi châm biếm, dùng đầu ngón tay đẩy chiếc đĩa ra, anh cự tuyệt ăn đồ ăn như than củi gây ung thư.

Động tác múc canh của Thiệu Cảnh Tinh chợt dừng lại, kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh mặt không đổi màu mắt nhìn cái đĩa, ánh mắt kia giống như là đang vẽ cực kỳ bài xích.

“Nó chỉ là vẻ ngoài xấu xí một chút, nhưng có thể ăn được a!” liếc nhìn miếng thịt bò như bị bôi đen, cô chợt dạ nói..

Cô cũng không biết vì sao bò bít tết lại rán ra cái hình dạng như vậy a! rõ ràng là bên ngoài đã có chút đen, nhưng bên trong lại vẫn cứ toàn là máu, cô không thể làm gì khác hơn là tiếp tục rán, rán đến bên trong không còn đỏ nữa, thì bên ngoài đã đen toàn bộ rồi!

Có cần vậy không? anh ngẩng đầu nhìn cô, dần dần cảm thấy bất lực với cô nàng Thiệu căn cân này.

“Có thể? .. Cả bản thân mình cũng không xác định được, còn muốn tôi ăn! Lỡ đau bụng thì làm sao?” anh tuyệt đối không muốn gây khó dễ cho dạ dày của mình

"VẬY... anh uống súp đi."

“Cô biết nấu súp?” ngay cả việc rán bò đơn giản như vậy cũng bị cô làm thành cái dạng vô cùng thô thảm như vậy, nấu súp lại khó hơn vậy. Cổ Hách Minh rất hoài nghi liếc xem thứ bên trong nồi.

“Hê hê, súp Khang Bảo, đun sôi, đánh trứng vào rồi chờ sôi lại là dùng được.” Thiệu Cảnh Tinh lập tức quên mất thất bại lúc trước, bộ dạng đắc ý

“Nấu thức ăn nhanh thì có gì giỏi mà đắc ý!” anh không nề mặt nói, dự định đứng dậy rồi đi, không ăn bữa cơm này của cô.

Là bản thân cô ta nói muốn mời anh ăn, cũng không phải do anh yêu cầu, kết quả lại là bắt anh ăn một cục than với món súp đóng bao không chút dinh dưỡng!?

Anh thực sự rất hoài nghi, cô rốt cuộc là muốn đền tội hay là muốn báo thù?

Bị đá kích, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiệu Cảnh Tinh suy sụp cuối xuống, tay vịn vịn tạp dề, đáng đáp như cô dâu nhỏ bị ngược đãi.

“Bằng không thì, chúng ta ra quán ăn nhé.” Môi của cô xẹp lại giống như là vịt Donald

Liếc thấy đáng vẻ đáng thương của cô, Cổ Hách Minh có chút cảm giác hỗn tạp, chẳng lẽ là anh khi dễ cô? Hiện tại đến cùng là ai đáng thương hơn a?

Nhưng mà, nhìn đáng vẻ này của cô, trái tim anh vậy mà bị tác động, lại nhìn cô xẹp môi, trong đầu anh không tự chủ được mà hiện lên chút mùi vị và cảm xúc.

“Cô thật sự muốn đền tội?” liếc nhìn đôi gò má cùng chiếc cổ lộ ra trắng hồng, anh đột nhiên nảy sinh ra một ý nghĩ trong đầu.

“Phải.” cô ngước mắt, nặng nề gật đầu. Bị hủy cái áo sơ mi hàng hiệu, ít nhất cũng phải mời một bữa cơm đền bù, lương tâm cô mới cảm thấy không bắt an

“Có một biện pháp có thể xóa bỏ.” trong lời nói của anh có chút gian xảo.

“Biện pháp gì?” cô theo quán tính hỏi, không chút hoài nghi lời nói của anh có gì nguy hiểm, nhưng nhìn ngọn lửa mãnh liệt lộ ra trong mắt anh, làm cho tim cô đập thình thịch.

“Lại đây, tôi cho cô biết.” anh bí hiểm cười, dùng đáng vẻ như đang vẫy gọi cô vợ nhỏ, đối với cô ngoác ngoác ngón tay.

Thiệu Cảnh Tinh không chút nghĩ ngợi hướng Cổ Hách Minh đi tới, đầu óc còn mê muội suy đoán phương pháp gì, đã bị anh kéo một cái ngã vào trong lồng ngực, thoáng chốc mùi nước hoa nhàn nhạt bao phủ xung quanh cô.

Cô ngu ngơ nhìn anh cúi người xuống, hôn môi cô ....

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 5.1

Ban đầu anh thăm nghĩ chỉ muốn lướt qua cánh môi thơm của cô, nhưng khi vừa chạm vào mềm mại cùng ngọt ngào, khiến anh mê muội quên mất ý nghĩ ban đầu, mà chuyển thành thể tấn công cướp đoạt.

Cô không cách nào dùng lực chống đỡ, chỉ cảm thấy trong đầu một mảng trống rỗng, dường khí dường như sắp bị hút sạch, nhưng không biết bây giờ nên làm gì.

Cổ Hách Minh không ngừng cố sức hôn thật sâu, mãi cho đến khi cô kêu đau, anh mới ý thức được chính mình đang công phá cánh môi cô một cách mất kiểm soát, mà vội vàng buông cô ra.

“Hô...” Vừa được buông ra, Thiệu Cảnh Tinh vội vã tham lam hút một hơi thật lớn, gấp gáp vỗ vỗ bộ ngực đang phập phồng, mềm mại thờ hồn hên.

Ánh mắt sâu xa khóa chặt trên gương mặt e thẹn ửng đỏ đằng kia, hai cánh môi bị anh hôn đến sưng đỏ, giờ khắc này đang tản phát ra sự thanh thuần, đáng đáp rất mê người.

“Anh... Vì sao lại hôn tôi?” cô mềm mại dò xét hỏi hần. Thật vất vả mới quên được chuyện của nụ hôn đầu, giờ lại tới lần thứ hai, nghi vấn một lần nữa

bị khơi nguồn, đầu của cô thật sự nghĩ không ra.

Vấn đề của cô hỏi đến anh, Cổ Hách Minh trong lòng chợt ngẩn ra, trong chốc lát không biết trả lời như thế nào.

Ngay cả anh cũng không hiểu được vì sao “lại” làm ra chuyện như vậy. Lần đầu tiên ah có thể giải thích là vì kích động, còn lần này thì sao?

Anh tự cảnh cáo chính mình, môi cô sẽ lại thẳng thẽ, ấy vậy mà vẫn còn muốn có thể đem cái cô đương sự kia “Chấn chỉnh đến không còn chút sức lực nào”. Bài học lần trước đã làm cho anh đủ khó quên rồi, lần này sao anh lại kìm lòng không được mà hôn cô!?

Không, không đúng! Nếu như chỉ là muốn khiến cô không còn chút sức lực nào, vậy phản ứng hiện tại giữa háng của anh nên giải thích thế nào? Cổ Hách Minh sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Anh làm sao vậy?” Thiệu Cảnh Tinh nhìn anh khó hiểu. Câu hỏi của cô rất thâm thúy sao? Nếu không sao mặt anh lại có bộ dáng khổ sở như vậy?

“Không có gì.” Anh quay mặt đi, trốn tránh ánh nhìn của cô, cũng trốn tránh đáp án thực tế rất kỳ dị trong lòng.

“Vậy anh trả lời tôi đi, vì sao lại hôn tôi?” Nếu không có được đáp án chính xác, chỉ sợ đem nay đầu cô sẽ lại nổ tung mất.

Vì sao? Anh nghĩ, chỉ có một loại giải thích -----

“Bởi vì trúng tà rồi!” anh bỏ lại một câu, cũng không quay đầu liền rời đi.

Nhưng là, bước chân của anh rất gấp gấp, bộ dáng giống như đang chạy trốn chết.

-----Ta là đường phân tuyến ‘trúng tà rồi!!’-----

Trời mưa, mưa rơi đút quăng, tuy là không lớn, nhưng cũng đủ làm cho khí trời chuyển lạnh.

Kết thúc bữa cơm tối, Cổ Hách Minh lái xe về nhà.

Suốt dọc đường đi, ngón tay đặt trên vô-lăng cứ gõ nhịp theo tiết tấu bài hát đang phát bên trong xe, cho thấy tâm hình anh đang rất vui vẻ.

Hôm nay mời cơm là một vị khách hàng quen dẫn đến giới thiệu với anh hai người bạn, đồng thời xin anh thiết kế cho các cô ấy bộ trang sức, chất liệu chủ yếu theo thứ tự là dùng làm thành bộ trang sức kết hôn, còn lại cùng với hồ phách dùng để chúc thọ các trưởng bối.

Thiết kế của anh coi trọng đặc tính riêng, tính nguyên bản, cảm giác, vận dụng phương pháp khéo léo, nên các tác phẩm thiết kế khi hoàn thành luôn được rất nhiều người tán thưởng, bởi vậy, những người trong nghề biết thưởng thức sẽ không giới hạn phương hướng thiết kế của anh, chỉ cần nói với anh mục đích chính của thiết kế.

Bởi vì là người quen giới thiệu, nên đối với nguyên tắc làm việc và giá cả của anh các cô đều đã được biết đến và có tâm lý chuẩn bị, bởi vậy lúc bàn bạc cũng tương đối thoải mái, đôi phương cũng rất tôn trọng tính chuyên nghiệp của anh, lại cho anh thời gian hoàn thành cũng dư dả, mà tiền đặt cọc không thôi cũng đã có hơn trăm vạn được ghi vào doanh thu.

Chuyện làm ăn suôn sẻ như thế, anh đương nhiên sẽ cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Đèn đỏ ở đầu đường chợt bật sáng khiến Cổ Hách Minh nhanh chóng đạp phanh thắng lại. Rẽ hai con đường nữa là về đến nhà, anh bắt đầu đảo mắt nhìn xung quanh xem có nơi nào còn chỗ đậu xe.

Vào thời khắc ánh mắt anh nhìn xung quanh tìm kiếm, một bóng dáng nhỏ nhắn ở góc đường thu hút sự chú ý của anh.

Những hạt mưa phùn bay tán loạn trong không khí, mọi người đều bung dù che mưa, mà dáng vẻ của người kia đối với mưa giống như chưa tính ngủ, làm anh không tự chủ mà chau mày.

“Cái cô nàng ngớ ngẩn kia lại đang làm chuyện gì ngu ngốc rồi!” anh mắng, nhận ra đó chính là bóng dáng khiến ảnh cả tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, đây là lần đầu tiên cuộc sống của anh bị quấy nhiễu bởi một cô gái.

Đèn xanh nhanh chóng thay thế đèn đỏ, hai tay Cổ Hách Minh dường như hiểu suy nghĩ của bản thân mà xoay tay lái một cái thật nhanh, lái chiếc xe đến bên cạnh Thiệu Cảnh Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 5.2

Tin tin----- hai tiếng kèn xe kêu gọi sự chú ý của cô, làm cho cô dừng lại.

Đập vào mắt anh chính là gương mặt tái nhợt đầy hoảng loạn của cô, dường như là cô có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào, làm anh không khỏi có chút thất lại.

“Cô làm gì thế? Không thấy trời đang mưa sao?” anh mở cửa sổ xe cạnh ghế phụ, thân thể hướng ra ngoài rộng to.

Ngu ngốc! ăn mặc lại phong phanh như vậy, cả người ướt đẫm, không bị cảm mới là lạ.

Xem ra, đầu của cô nàng ngốc đến nỗi ngay cả hành vi cũng không giống người bình thường.

Thiệu Cảnh Tinh hốt hoảng, thẳng đến khi nghe tiếng hô của anh, mới đột nhiên hoàn hồn, nhận ra anh.

“Đồ đồ chạy mất, không thấy đầu nữa!” cô vừa lên tiếng, trong mũi bắt đầu nổi lên một trận chua xót, nước mắt lập tức đọng khắp vành mắt.

Đều tại cô không tốt, sáng sớm ra ngoài, buổi chiều nghiệm thu trang phục xong, lại cùng đám thợ thảo luận đề tài đến tối mới kết thúc, quên mất đồ đồ cần phải ra ngoài mới chịu đi đại tiểu tiện, cho nên vừa nhìn thấy cô mở cửa, nó liền vội chạy xuống lầu, lại trùng hợp có gia đình đang mở cửa cổng ... đợi đến khi cô xuống tới lầu, đồ đồ đã chẳng biết chạy đến nơi nào!

Cô tìm khắp các ngõ nhỏ, dọc đường vừa đi vừa gọi, chạy đến thực mạng, nhưng vẫn là không tìm được.

Hóa ra là muốn tìm con chó ngu ngốc kia!

“Dầm mưa như vậy, cho dù cô tìm được chó, mạng của cô cũng mất đi một nửa!”

Anh không phát hiện bản thân đang nói ra những lời quan tâm cô, còn lấy từ ghế sau một cây dù đưa cho cô. “Che đi! Cô từ từ mà tìm, tôi đi đây.”

Đồ đồ cái gì, không liên quan đến anh, cho cô nàng cây dù đã là lương thiện lắm rồi...

Cố gắng quên đi đôi mắt đau thương, vẻ mặt bất lực của cô, anh đóng cửa sổ xe, chậm rãi quyết định rời đi thật nhanh.

Thiệu Cảnh Tinh ngăn người, không mở dù ra.

Còn tưởng rằng anh sẽ giúp cô, không nghĩ tới anh chỉ đưa cho cô một cây dù!

Ô... Dùng mu bàn tay lau đi giọt nước mắt trên gương mặt, cô kéo những bước chân mệt mỏi tiếp tục tìm kiếm.

Trong xe, Cổ Hách Minh không tự chủ được vẫn liếc nhìn về phía gương chiếu hậu.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của cô, một loại cảm xúc đặc biệt không ngừng dấy lên từng đợt sóng rung động trong lòng anh.

Lẽ nào cứ vậy mà mặc kệ cô sao? Âm thanh trách cứ từ đáy lòng khiến anh nhú mảy.

Quái, chó của cô bị lạc đường đâu có liên hệ gì với anh, lương tâm anh bất an vì cái gì?

Không quan tâm cô nữa, a!! cô cùng anh bất quá chỉ là quan hệ hàng xóm gặp nhau được vài lần.... đừng... nhìn nữa..., lái xe thôi!

Nhưng, khi anh nhấn bàn đạp, tốc độ nhấn bàn phanh của anh lại nhanh hơn một giây, anh do dự.

Không quan tâm cô, hình như có chút tàn nhẫn...

Tuy rằng tính khí anh có chút không tốt, nhưng anh cũng không phải “hạng xảo trá” không máu không mắt... Trải qua một hồi đấu tranh nội tâm, anh cũng không có cách nào mặc kệ cô được.

Aiiiiii! Xem như anh ăn no rảnh rồi, đi làm việc thiện, hòa thuận với láng giềng vậy... Cổ Hách Minh trong lòng tìm thật nhiều cái cớ bao biện cho mình, không muốn thừa nhận chính mình không nở nhìn dáng vẻ nước mắt lã chã của cô.

Anh đảo tay lái, hướng đến Thiệu Cảnh Tinh nhấn kèn.

“Này! Lên đây, tôi giúp cô tìm.” Anh rướn người mở cửa xe giúp cô, vẫy vẫy tay giục.

Đôi mắt ướt lệ của Thiệu Cảnh Tinh nhất thời sáng ngời, lộ ra dáng vẻ tươi cười đầy cảm kích, vội vã lên xe.

“Là cái con Maltese trắng đó có phải không?” anh mở miệng hướng về phía cô xác nhận, vừa quay đầu lại nhìn thấy cô toàn thân ảm ướt, liền vô ý thức quay lưng cầm lấy chiếc áo jacket phía sau đưa cho cô. “Mặc vào đi!”

* Đây là cái con Maltese trắng ạ! ^^

Cô gật đầu trả lời, mặc lên chiếc áo jacket có mùi của anh, bởi vì đây là lần đầu tiên anh có động tác quan tâm đến mình, làm cô cảm thấy có chút rung động.

“Chúng ta dừng xe lại tìm đi, nhìn như vậy không thấy rõ lắm.”

Thiệu Cảnh Tinh chăm chú nhìn bên ngoài cửa xe, đúng là mặc dù đi xe tốc độ sẽ nhanh hơn đi bộ, nhưng tầm nhìn ra bên ngoài cũng rất hạn chế.

“Được rồi.” Cổ Hách Minh rất nhanh đã tìm được chỗ đậu xe, hai người xuống xe tìm kiếm.

“Đô Đô-----” vừa bước xuống xe, cô trong lòng nóng như lửa đốt liền lớn tiếng gọi, bước từng bước hướng xuống đường, hướng đến công viên phía trước mà chạy.

Anh khóa xe, lập tức bước nhanh lên phía trước cô.

“Cô cầm dù đi, chúng ta chia nhau ra tìm” Cổ Hách Minh đưa dù cho cô, rồi quay về hướng khác tìm kiếm.

“Đô Đô-----” Cổ Hách Minh hô to, cảm thấy có chút không quen.

Sách! Thật là một cái tên ngu ngốc!

Khoảng chừng 10’ sau, hai người gặp lại nhau ở nơi họ đã phân công, vẫn như cũ không tìm được.

Nhìn về phía hán cũng không có tin tức tốt, cô tuyệt vọng nhện không được ngồi xổm người xuống, che mặt khóc rống.

"Làm sao bây giờ? Tìm không được đô đô, ô..."

Cổ Hách Minh liếc nhìn đáng về co lại một nhúm của cô, đầu không khỏi có chút đau.

Cuộc đời anh thứ khiến anh chịu không nổi nhất chính là thấy phụ nữ khóc!

“Này, đừng khóc nữa!” không biết phải an ủi người ta như thế nào, anh có chút khó xử nhấc chân đứng đứng cô.

“Tìm lâu như vậy cũng không tìm được . . . Trên đường xe nhiều như vậy, nó chạy lung tung rất nguy hiểm a . . . Nếu như bị người ta bắt mất, hoặc là biến thành chó lang thang, nó sẽ rất đói .... Oa... ô...” Nói xong câu cuối cùng, cô càng nghĩ càng thấy đáng sợ, không khỏi vì lo lắng mà khóc lớn.

Anh bị tiếng khóc bỗng nhiên lớn hơn của cô lại càng hoảng sợ hơn.

Trời ạ! Khóc thê thảm như thế, người không biết còn tưởng rằng anh bắt nạt cô mất!

Nhìn cô chăm chú một lúc lâu, đôi vai run run, thân hình nhỏ nhắn mong manh của cô bất tri bất giác lay động trái tim anh, cũng tác động đến bước chân của anh.

“Được rồi, đừng khóc, bây giờ không phải lúc để khóc, trong lúc này chúng ta mau nhanh nhanh tìm nó, càng để lâu càng khó tìm hơn.” Anh ngồi xổm xuống bên cạnh cô, ôm cô, nhẹ giọng nói.

Ngữ điệu ôn nhu hiếm lạ của anh làm cô kinh ngạc ngẩn đầu, ngưng mắt nhìn con người tràn ngập ân cần của anh, một tia xúc cảm lại một lần nữa rót vào trái tim cô.

“Được, chúng ta lại tìm.” Mặc dù giọt nước mắt nóng hổi, không kiềm chế được, lần nữa rơi xuống, nhưng cô đã trở nên phần chấn hơn.

Nở nụ cười động viên cô, thấy cô không còn khóc đến nước mắt thì nhau tuông rơi nữa, tâm tình Cổ Hách Minh cũng bỗng dưng trở nên nhẹ nhõm hơn.

“Đô Đô-----” vội vã lau lau nước mắt, cô lập tức đứng dậy hô to.

Mà lần này, bọn họ ngay lập tức nghe thấy âm thanh rung rung mơ hồ truyền đến.

“Anh có nghe thấy không? Đó chính là tiếng kêu của nó!” gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt trong nháy mắt chợt bùng sáng, Thiệu Cảnh Tinh mừng rỡ như điên lao nhanh hướng theo tiếng kêu bên ngoài công viên.

Thấy cô nằng bực tình trong nháy mắt dường như dùng sức bật cả trăm mét, Cổ Hách Minh không khỏi vô cùng ngạc nhiên bật cười, nhanh chóng đuổi kịp cô sau đó.

“Đô Đô, đến đây!” Từ xa thấy bóng dáng nhỏ nhỏ trắng trắng của nó, máu vui sướng trong Thiệu Cảnh Tinh nổi lên, cô không nghĩ ngợi gì lập tức lao ra đường.

Ngay lúc ấy, một chiếc Ta-xi đứng lúc đang lao đến, tiếng kèn xe kinh động khắp trời, Cổ Hách Minh sợ đến nổi ba hồn bảy vía đều bay mất---

“Cẩn thận!” một tiếng kêu to, anh lao về phía trước, ngay giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đầy Thiệu Cảnh Tinh vẫn còn đang ngơ ngác chưa kịp phản ứng gì ra, bản thân cũng vì thế mà ngã lăn xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 5.3

Chiếc Ta-xi ngừng lại, tên tài xế tức giận hạ kính xuống, mắng chửi, la hét một hồi Tam Tự Kinh, mắng mỏ bọn họ một trận, sau đó liền nghênh ngang bỏ đi.

“Cổ Hách Minh!” Thiệu Cảnh Tinh khiếp sợ nhìn anh ngã lăn trên đường, vội vã ôm lấy Đô Đô, đi đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống coi.

“Chết tiệt!” Anh khom lưng ôm chân, gương mặt anh tái nhợt vì đau đớn mà vặn vẹo biến dạng.

“Không xong! Anh chảy máu rồi!” cô nhìn thấy ống quần anh rách một lỗ to, đầu gối bị trầy da, máu chảy đầm đìa một mảng lớn.

“Cái con người ngu ngốc này! Con mắt to như vậy là dùng để trưng bày à? Không ai dạy cô muốn qua đường phải nhìn rõ xem có xe tới hay không sao? Cô muốn chết có phải không?” anh đột nhiên gào thét dữ dội.

Hại anh vừa rồi sợ đến hồn phi phách tán, còn nghĩ rằng chiếc xe đó sẽ đụng trúng cô, làm anh như bị ma nhập, đánh cược cả tính mạng nhảy ra cứu cô! Đúng là thực sự trúng tà rồi!

Tiếng gầm gừ giận dữ của anh làm cô sợ đến mức ngã ngồi trên mặt đất, Thiệu Cảnh Tinh rút vai, khiếp sợ lén lút liếc nhìn anh.

“Vẫn còn giả ngu sao! Còn không mau đỡ tôi đứng lên!?” anh hung hăng trừng mắt nhìn cô cùng con chó ngu kia, tức giận nói,

Nghe vậy, cô vội vã đứng dậy dìu anh. "Nào, cẩn thận một chút."

“Ách!” chân truyền đến một cơn đau đớn không nhịn được, anh lao đảo, nhất thời trọng tâm không vững khiến cho người có sức lực con kiến nhỏ như cô cũng ngã theo, may mà bên cạnh có một chiếc xe đang đậu, bọn họ thuận thế mà ngồi xuống.

"Chân trật khớp rồi. " anh nhíu mày đối mặt với sự thực.

“Tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Trải qua lần này, cô xác định Cổ Hách Minh mặt ngoài tuy hung ác nhưng thật ra rất có tính người, không chỉ tâm tính thiện lương, mà còn có lòng dạ vì đại liệu mình cứu người.

Nếu anh đã vì cô mà bị thương, như vậy, quan tâm anh một chút cũng là trách nhiệm mà cô phải mang trên người.

Đúng là có thể tự hình dung một chữ “Thâm” sắp bắt đầu được rồi!

Hiện tại, bộ dạng giống như tàn phế của Cổ Hách Minh với vẻ mặt nhợt nhạt nửa nằm trên ghế sofa, không hài lòng nhìn Thiệu Cảnh Tinh sáng sớm đã đến loay hoay trong nhà, toàn thân bao phủ một bụng oán khí.

“Rốt cuộc đã được chưa-----” anh kéo dài âm cuối chứng tỏ hiện tại anh đang rất mất kiên nhẫn.

“Sắp được rồi!” Tiếng nói mềm mại từ phòng bếp vang lên

Cổ Hách Minh bắt lực đảo đôi mắt. Ba chữ kia anh đã được nghe từ lúc sáng sớm 9 giờ, cô nói muốn nấu bữa sáng cho anh ăn, chẳng đến bây giờ đã là 11 giờ, đã sắp đến giờ cơm trưa, mà vẫn chưa thấy đồ ăn đâu.

Lần trước đã được lĩnh giáo qua miếng thịt bít tết cháy đen của cô, anh vốn là không dám nhận “ý tốt” của cô, thế nhưng ý tốt không thể chối từ, với lại bây giờ anh đi lại cũng không tiện, bởi vậy nên không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng tự thuyết phục bản thân, bỏ bít tết là bất ngờ, mà Thiệu Cảnh Tinh ngoài rán thịt, còn lại cái gì cũng sẽ luộc.

Thế nhưng, sự thật chứng minh, cô có thể là còn chê anh vẫn chưa đủ thâm, còn muốn làm cho anh một bữa thật thịnh soạn.

Thực sự là không may! Không hiểu nổi vì sao chính mình lại quá dư thừa lòng tốt, vội vàng chạy đi giúp cô nàng để rồi lại khiến chính mình rơi vào trạng thái chật vật này!

Anh phát hiện, từ khi cuộc sống của anh có thêm nhân vật Thiệu Cảnh Tinh này, không may, không để ý, khinh suất,..... quá nhiều thể loại ngoài ý muốn

khiến anh rất khó yên lặng tĩnh tâm

Anh khẳng định kiếp trước đã thiếu nợ cô, cho nên cô hiện tại đến đòi nợ, đến trả thù anh!

Thời khắc không vui nhanh chóng đến gần, cô gái của “Hội rảnh rồi” rốt cuộc cũng mang theo ý cười áy náy xuất hiện.

“Tôi... sẽ đi tiện lợi 7—11!” cô dùng giọng điệu đồng nhất như không có chuyện gì xảy ra nói.

Hả? Cô đang nói ngôn ngữ sao hảo sao? Cổ Hách Minh về mặt mờ mịt.

“Anh muốn ăn cái gì? Xương sườn? Đùi gà?” Thiệu Cảnh Tinh trưng ra bộ mặt siêu cấp vũ trụ hiền lành hỏi, muốn tô son trét phấn*.

*ý nói muốn tạo ra khung cảnh hòa bình yên ả giữa bên ngoài, che đậy bên trong.

Cổ Hách Minh cuối cùng cũng phản ứng kịp. Hóa ra, ý cô là muốn đi đến cửa hàng tiện lợi.

“Xương sườn.” anh đối đến mức trả lời theo phản xạ, nhưng giây sau lại lập tức nhớ tới điểm không đúng.

“Quái lạ, cô ở trong bếp lần mò hơn 2 tiếng, rốt cuộc là đang làm cái gì? Làm thật lâu đến cuối cùng lại muốn đi cửa hàng tiện lợi?” Rõ ràng là đang “làm trò hề”!

Ah ách! Vẫn bị phát hiện rồi! còn tưởng rằng cứ làm bộ như không có việc gì là có thể lờ đi mọi chuyện, ai....

“Ta vốn là muốn nấu bát cháo, thế nhưng... bên trong có ba nồi cháo bị khét, anh có muốn ăn không?” Thiệu Cảnh Tinh đẩy đẩy gọng kính, chớp chớp đôi mắt to vô tội, cười xin lỗi đến lúng túng.

Cháo khét? May mà cô còn mở miệng nói được, ngay cả một bát cháo còn có thể bị cô nấu thành khét, chút lòng tin của anh đối với tài nghệ bếp núc của cô đã hoàn toàn biến mất không còn sót chút gì.

“Rõ ràng là không được mà còn phùng má giả làm người mập! lại không phải do tôi ép buộc cô nấu cho tôi ăn! Hại tôi đói bụng lâu như vậy, cô là nhân lúc tôi không khỏe muốn chinh tôi ư?” anh chịu không nổi trợn mắt, thật muốn đập vào sô pha bất tỉnh cho rồi!

“Không có, không có, anh là ân nhân cứu mạng của tôi và Đô Đô, tôi làm sao có ý định chinh anh được?” cô vội vàng xua xua tay, bày ra vẻ vô tội, “Tôi là muốn dùng thành ý tự tay mình nấu cho anh, nhưng thật không biết nấu cháo lại khó như vậy, tôi cũng đói bụng đến nỗi bao tử kêu ùng ục ùng ục này, anh, nếu như quả thực đói đến không chịu nổi...tôi đây có thể làm trước một chén nước hỗn hợp rau củ quả cho anh lót dạ, nhé?” Thiệu Cảnh Tinh lấy ra thành ý cao nhất, ý đồ muốn hoàn hoàn oán giận của anh.

....Nước rau củ quả? “Miễn đi!” Cổ Hách Minh cao ngạo vung tay.

Liếc xéo khuôn mặt nhỏ nhắn biết sai của cô, bởi vì bận rộn mà lúc này hiện ra chút hồng, một giây sau, anh lại mềm lòng.

Nhìn đáng vẻ, cô gái này không chỉ ngốc, mà chính là một bông hoa nhỏ bị gia đình bảo hộ quá độ, cho nên mới cái gì cũng không biết, cũng có được sự trong sáng như trẻ con, cùng đôi mắt trong suốt như chưa từng bị nhiễm bẩn bởi trần thế này.

“Cô không cần đi đâu, tôi chính mình động tay có khi còn nhanh hơn.” Anh tức giận miết môi, cố hết sức vực người đứng dậy.

Đối với một người thành ý có thừa, nhưng năng lực chưa đủ, vẫn là không nên tính toán nhiều.

“Anh được không? anh đang bị thương đó!” Thiệu Cảnh Tinh lập tức tiến lên đỡ anh.

“Không được cũng phải đi, huống hồ, tôi là bị thương ở chân, không phải là tay bị thương, lại không giống cô, bị thương ở đầu!” Anh rất tự nhiên giao trọng lượng thân xác đặt trên vai cô, cũng mang theo ý cười chế nhạo cô.

Cô vô tội liếc nhìn anh một cái, cánh môi hồng hào nhẹ nhàng cong lên, “Đầu của tôi chưa từng bị thương nha!” Cánh vai nhỏ nhận mệnh nâng anh lên.

Thấy đáng vẻ đáng yêu, dễ bị khi dễ của cô, tâm tình anh đột nhiên chuyển tốt, kiềm chế ý cười trên môi, không muốn cùng cô tiếp tục đào quanh chủ đề này nữa.

“Đến đây giúp chút, tôi muốn làm mì Ý.”

Đi đến phòng bếp, anh bình tĩnh chỉ huy.

Thiệu Cảnh Tinh chăm chú tận lực hỗ trợ, một người nói, một người làm, hai người phân công hợp tác sau 20', cuối cùng cũng có đồ ăn có thể lấp đầy cái bụng đang lớn tiếng kháng nghị của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 6.1

“Hô, thật thơm nha! Tôi đói đến xẹp bụng rồi, nhanh ăn thôi!” ngồi vào chỗ của mình trước bàn ăn Thiệu Cảnh Tinh nhìn món mì Ý đầy đủ sắc hương vị trước mặt, trong miệng không khỏi thốt ra những tiếng ngâm nga hạnh phúc.

Ngồi đối diện cô, Cổ Hách Minh nhìn dáng dấp không chút giả tạo của cô, mỗi mông nhếch lên một vệt cười như không cười.

“Oa, ăn rất ngon nha! Anh thật giỏi, mới một chốc mà có thể làm ra món mì ngon đến thế, hoàn toàn không thua kém nhà hàng bên ngoài nha!” cô ư a, ăn vùn vụt, lộ ra biểu hiện thỏa mãn, mớ hồ khen không dứt tiếng.

“Đó là đương nhiên, tôi đói với đồ ăn rất coi trọng” anh nhướn mi, giọng điệu tự mãn, tuyệt nhiên không chút khiêm tốn với cô.

Được người ta khen ngợi như thế, đương nhiên thỏa lòng hự vinh, nhưng mà, nhìn cô ăn say sưa ngon lành, dáng dấp mãn nguyện, khiến lòng anh có một chút cảm xúc khó diễn tả thành lời, suy nghĩ trong lòng đưa anh đến một xúc cảm tràn đầy, ầm ập...

“Ách, anh thật là, khen anh hai câu, cái mông đã cong lên đến đâu rồi!” cô cười cười nói anh, lần đầu tiên lớn mật cùng anh nói giỡn.

“Sự thật chính là sự thật, Cổ Hách Minh tôi mới không phải cái thể loại giả tạo khách khí kia!” Đó mới chính trái ngược với tính cách thực sự của anh.

Bầu không khí hài hòa ngay lúc này, giữa hai người trước đây chưa từng có.

Cô tháo xuống chiếc kính bị hơi nóng che phủ bằng một lớp sương trắng, hé ra gương mặt không chút son phấn, nhưng chính khuôn mặt hồng nhuận, trắng trong thuần khiết ấy, lại khiến Cổ Hách Minh không khỏi có chút ngây ngời.

Nếu như ấn tượng lần đầu gặp gỡ rất đáng sợ ----- như một bà nội trợ lồi thoi ----- Nếu bỏ qua, không tính đến chuyện lời cô có bao nhiêu xui xẻo..., thật lòng mà nói, cô tóc dài phiêu dật, dáng người xinh đẹp, ngũ quan cũng rất thanh tú, đàn ông khắp nơi mà nhìn thấy chắc chắn sẽ rung động, thích thú.

Còn về phần tính cách ... Đích thị là cô gái ngốc, rất dễ thấu hiểu.

Tuy là anh thường bị cô làm cho tức giận đến suýt chảy máu não, nhưng nếu bình tĩnh mà xét, cô thực sự làm cho người ta rất yêu thích.

“Mau ăn a! Không phải là anh rất đói sao, chỉ nhìn tôi ăn thì sẽ không no được đâu.” Thiệu Cảnh Tinh nheo nheo cười giục anh, không phát hiện anh đang nhìn cô chăm chú như nào.

Bị tiếng nói của cô làm cho tỉnh lại, Cổ Hách Minh phát hiện mình đã nhìn cô, nhìn đến xuất thần, vội vã lắc lắc đầu, xóa đi suy nghĩ không thể hiểu được.

Ách! Mà quái lạ, sao lại nhảy ra hai chữ “yêu thích” này?

Xem ra, anh cũng bị truyền nhiễm bệnh ngốc của cô rồi, ngớ ngẩn rồi...

-----Ta là phân tuyến bị nhiễm ngốc rồi-----

Bị thương trặc chân, trầy da tính là cái gì? Bất quá chỉ là một case (vụ) nhỏ mà thôi.

Mỗi khi Cổ Hách Minh anh cảm giác được mình đã đến được thời điểm “thăm” rồi, thì lão Thiên gia dường như còn có thể cố ý trêu cợt, lại đem đến cái gì đó khiến anh thăm càng thêm thăm.

Giống như lúc này đây ——

5h sáng, bầu trời trên cao vẫn còn một mảnh đen kịt, tiếng chim hót vẫn còn chưa xuất hiện, Cổ Hách Minh đã khổ sở tỉnh giấc.

Anh càng ngủ càng khó chịu, cơ thể lúc nóng lúc lạnh, tựa hồ như có một ngọn lửa đang thiêu đốt tại yết hầu, ngay đến cả khi anh nuốt nước bọt cũng đau không tả nổi.

Xác định là bị cảm rồi, nguyên nhân thì khỏi cần nói, nhất định là do tối hôm trước dầm mưa giúp Thiệu Cảnh Tinh tìm con chó kia.

Aiiiiiii! Tâm địa tốt bụng cũng là một cái tội, nhìn anh tự khiến bản thân mình rơi vào cái cảnh chật vật thăm này, thay vì trách người ta sao chửi, không bằng tự trách mình gả mẹ.

Không được! Nếu cứ tiếp tục như thế, e là sẽ hôn mê mất, Cổ Hách Minh quyết định dùng chút sức lực cuối cùng giữ tỉnh táo, cố hết sức xoay người nhấn công tắc mở chiếc đèn trên tường, cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, theo tờ giấy Thiệu Cảnh Tinh đặt dưới điện thoại, mà gọi điện cho cô.

Tuy nói là không hi vọng cô báo ân, nhưng anh bị thương như này đều là tại vì giúp cô mà xảy ra, vì vậy muốn cô gánh vác chút trách nhiệm, về đạo lý cũng không mấy quá đáng, càng huống hồ, có câu nói, bà con xa không bằng láng giềng gần, căn cứ vào hai điểm này, công việc giúp anh đi chữa bệnh ngoài cô ra thì không còn ai khác rồi!

Anh mờ mịt chờ người bên đầu dây kia trả lời, điện thoại vang lên 3 phút đồng hồ, cô gái kia cũng không có bất máy.

“Đáng chết..” anh bất mãn mà trả lời trong điện thoại, khẽ nguyên rủa,

Cô khẳng định là đang ngủ say như chết đây! Tối hôm qua khi rời khỏi đây, cô ta viết dãy số này, bảo nếu có chuyện gì đều có thể gọi cho cô là nói chơi cho vui sao?

Thôi quên đi, vẫn là nên cam chịu số phận một chút, tự mình đi chữa bệnh vậy.

Cổ Hách Minh cố hết sức thay cho mình một bộ quần áo tử tế, nhắc cái chân, cà nhắc cà nhắc mà vịn vách tường, bước về phía cửa.

“Xin chờ một chút!” vừa bước ra khỏi cửa, lại đứng lúc nhìn thấy gã chủ nhà bước ra, muốn mở cửa ra ngoài sáng sớm, anh vội hô to giữ anh ta lại, ngăn anh ta đóng cửa. “Tôi muốn tìm cô gái họ Thiệu lâu hai!”

Nhận ra Cổ Hách Minh, anh ta gật đầu chào hỏi sao đó liền rời đi.

Khó cực chống đỡ thân thể yếu ớt bò đến hơn nửa cầu thang, lại thêm cái thang máy trên lầu hai, anh khó chịu bắt đầu ấn ấn chuông điện.

“Nào có ai lại ngủ say như vậy!” Cổ Hách Minh vượt vượt cỗ họng đang nóng không ngừng khẽ nguyên rủa, lửa bốc lên, lại lấy điện thoại di động ra gọi máy bàn nhà cô, thúc giục liên tục như vậy, thực sự không tin cô còn không tỉnh ngủ.

Cuối cùng, mấy phút đồng hồ sau, cũng có tiếng đáp lại.

“Ừm...” Thiệu Cảnh Tinh khản giọng nói, từ điện thoại bên kia truyền đến.

“Mau ... Mở ... Cửa...” Anh nắm điện thoại gắng từ chữ. Vốn dĩ nên là âm thanh gào rống, nhưng giờ khắc này anh hữu khí vô lực, không còn chút sức nào mà rống với cô.

Nhận ra chủ nhân của giọng nói là Cổ Hách Minh, Thiệu Cảnh Tinh kinh ngạc luống cuống tay chặn vội bò xuống giường. “Sao lại là anh? Tôi lập tức ra ngay.”

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, Thiệu Cảnh Tinh không thấy bóng dáng Cổ Hách Minh đâu, cúi đầu nhìn hai bên trái phải cầu thang, lập tức đã thấy thân thể to lớn của Cổ Hách Minh ngồi cuộn tròn trên bậc cầu thang, đầu vô lực tựa vào vách tường.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhanh chóng ngồi xổm xuống bên cạnh, nóng lòng đưa bàn tay ra đỡ đầu anh cho thẳng dậy.

“Aizzz, Anh phải hay không bị sốt rồi? mặt nóng như vậy.” lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cao làm cho cô không khỏi kinh hô.

Thiệu Cảnh Tinh liên tục không ngừng sờ trán của anh, nhăn mày, dùng chính hơi lạnh đôi tay của mình áp vào trán cùng má của anh.

Tuy rằng đôi tay mềm mại nhỏ bé của cô lạnh lẽo, trong chốc lát có chút hiệu quả, nhưng có bệnh vẫn là phải đến gặp bác sĩ.

“Đưa tôi đến bệnh viện.” anh vô lực nói. Cho dù là thân thể đang khó chịu, anh nói chuyện vẫn là không thoát khỏi ngang ngược, phảng phất nghe thấy giọng điệu sai khiến, là chuyện tất nhiên.

“Được, anh chờ tôi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 6.2

Cô chạy vội vào phòng thay quần áo, lấy chìa khóa và ví, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi rồi chạy về.

“Tôi xuống dưới chạy xe ra cửa trước rồi sẽ lên diu anh.” Hiếm khi mới thấy cô lên ý tưởng một cách chu đáo như vậy, trước nói một câu, sau đã thấy cô vội vã chạy xuống lầu.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy cô thờ hồng hộc trở về.

“Đi thôi.” Cô sử dụng hết sức lực diu anh, hai người loạng chà loạng choạng mà tiến vào thang máy.

Thân thể anh nóng đến mức như một đám lửa, khí nóng phảng phất phả vào da thịt cô, cảm nhận được một trận nóng hồi liên tục từ anh truyền đến, làm cô cũng cảm thấy nóng lên.

Sau khi đến lầu một, chỉ là mới bước đi có vài bước, liền khiến bọn họ có cảm giác như đã đi được quãng đường dài cả 10 dặm vậy.

Cô Hách Minh nặng nề nhấc mí mắt, thăm nghĩ cuối cùng cũng có thể nằm trong xe nghỉ ngơi chút, ai ngờ vừa đến cửa, lại chẳng thấy chiếc xe trong mong đợi đâu.

“Xe đâu?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Chính là chiếc này nè!” cô chỉ vào chiếc xe yêu thích của mình mà nói.

“Chiếc xe này!?” anh trở mắt, càng lúc càng cảm thấy đầu choáng váng.

Ông trời ạ! Sao không cho anh “...” thoải mái hơn?

Anh hiện tại chân đi đứng có chút không tiện lại bị bệnh, mà cô gái này còn muốn dùng cái xe cub 50 phân khối trước mắt này chở anh đi bệnh viện sao?

Chẳng lẽ cô còn chê anh bệnh chưa đủ nặng nên trước tiên muốn anh hóng gió thêm chút, để anh nặng thêm rồi mới cấp cứu, như vậy mới không lãng phí tài nguyên y khoa quốc gia !?

“Phải nha! Anh không phải là muốn tôi chở anh đến bệnh viện sao? Thiệu Cảnh Tinh rất buồn bực trước phản ứng của anh.

Tốt .... Là anh không đúng rồi, là anh lại sai rồi, không nên nghĩ rằng xe của cô nhất định là 4 bánh.

“Cô lái xe của tôi đi!” anh cả người không còn chút sức lực nào ngã tựa trên tường, móc chùm chìa khóa trong túi quần đưa cô.

“Ách ... tôi vẫn chưa có bằng lái xe ô tô!” Thiệu Cảnh Tinh xấu hổ lúng túng

Phải ... lại là lỗi của anh, không nên nghĩ rằng cô đi xe, liền sẽ biết lái xe...

Chết tiệt! Anh nhất định là nóng đến hóng đầu rồi, mới có thể đi trông cậy vào cô gái này!

Aiiii! Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để hối hận.

“Tôi cầu xin cô, gọi giúp cho tôi một chiếc taxi!”

Lại tiếp tục sốt cao không ngừng, anh gần như bị đốt nóng giống như nàng Ada* rồi!

* Đoạn này mình không hiểu lắm, nguyên văn là “hắn liền muốn thiêu đến giống như nàng Ada rồi!” bạn nào biết thì giúp mình nhé! Thân!

-----~ Ta là đường phân cách lại hồng đầu rồi ~-----

Thật tội nghiệp! Vào 2 ninh nước mới hạ sốt được một chút.

Đều là tại cô không tốt, khiến anh thê thảm như này.

Thiệu Cảnh Tinh ngồi ở cạnh giường nhìn Cổ Hách Minh đang trong trạng thái mê man, cảm thấy hổ thẹn không ngừng, thỉnh thoảng lấy tay ôn nhu sờ trán anh dò xét, chỉ sợ anh lại sốt lên.

Bọn họ từ sáng sớm đã đến cấp cứu ở bệnh viện ở lại đến gần trưa, mãi đến khi bác sĩ bảo có thể về nhà, bọn họ mới trở về.

Vì muốn cho anh ăn chút gì lót dạ trước khi uống thuốc, lại thêm cả buổi nấu nướng tối qua, nấu mãi cũng không ra hình dạng gì, cô quyết định không dầm vào vết xe đổ, đặc biệt lái xe chạy đi mua cháo loãng về ăn sáng.

Giày vò mãi đến bây giờ, đã là xế chiều.

Cô cố gượng chống đỡ hai mí mắt, tay nâng dưới cằm, kinh ngạc mà nhìn anh chằm chằm

Dáng dấp khi ngủ của anh an tĩnh như vậy thật gần gũi, không giống như lúc bình thường, không phải là lớn tiếng gào thét thì chính là thô lỗ cộc cằn, cô sợ hãi rút chạy còn không kịp, căn bản không có cơ hội để nghĩ tốt về anh một cách tí mĩ.

Tầm mắt dính chặt trên gương mặt đẹp đẽ của anh, cô nhìn anh đến ngây người...

Lần đầu gặp anh đã cảm thấy anh đẹp đến ngẩn ngơ, chăm chú nhìn thật kỹ còn mê người hơn, một thân cường tráng cùng làn da màu đồng cổ, vóc người rắn chắc, chân mày đen như mực tràn đầy khí khái, lông mi vừa dài vừa đen lại còn cong như vậy . . . Nghe nói những người như vậy rất dữ, chà chà, khó trách tính tình anh lại xấu như ác bá đến thế.

Nhìn xuống một chút chính là chiếc mũi cao thẳng, môi rộng nhưng mỏng . . . Bỗng dưng, hình ảnh anh hôn cô lại hiện lên trong đầu, Thiệu Cảnh Tinh hô hấp không thông, tim đập rất nhanh.

Hơi thở mê người của anh làm lòng cô say, thế tấn công bá đạo của anh làm tâm cô phục, sự trêu chọc của anh làm tim cô đập nhanh.

Trời ạ! Cô, cô làm sao mà lại nghĩ đến cái chuyện này? Mắc cỡ chết mất!

Từng đám, từng đám mây hồng nhuộm đỏ gương mặt mỹ lệ của cô, cô vội dùng tay che hai má, hít thật sâu, thu lại suy nghĩ vừa thoát ra.

Cũng may anh đã ngủ say, bằng không, nếu để anh phát hiện, anh nhất định sẽ cười cô đến xấu hổ mất.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trán anh, cảm thấy nhiệt độ không tăng cao khiến cô an tâm.

Nhìn anh ngủ yên bình như thế, nên thả lỏng hơn chút!

Trời còn chưa sáng cô đã bị gọi dậy, lúc nhàn rỗi như thế này không nên nghĩ lung tung, phải tranh thủ thời gian ngủ bù mới đúng, đúng, nhanh ngủ thôi. . .

Tuổi trẻ, thân thể phải tốt, mấy cái vận động tập thể hình lúc bình thường đến khi bị vi khuẩn quấy nhiễu mới đặc biệt nhìn ra được hiệu quả.

~*~*~*~*~*~

Uống thuốc xong ngủ một giấc, thời điểm khi Cổ Hách Minh tỉnh dậy đã khôi phục được sức lực, tinh thần sáng khoái.

Anh duỗi người, ngáp một cái, nhìn bầu trời đêm phía ngoài cửa sổ đã buông xuống, đột nhiên lại nhớ đến Thiệu Cảnh Tinh .

Cô ở cùng với anh cả ngày, hẳn là đã về nhà rồi . . .

Vừa mới nghĩ xong, nghiêng người liền nhìn thấy cô ngồi trên chiếc ghế cạnh giường, thân thể cuộn tròn gói cánh tay mà ngủ.

Ý cười hiện lên trên môi Cổ Hách Minh, loại cảm giác có người quan tâm mình thế này, thực sự là không tồi a!

Lúc ở bệnh viện, cô cuống cuống vội vã bắt lấy bác sĩ, liên tiếp hỏi, hỏi anh vì sao lại nóng như thế, hỏi anh khi nào sẽ khỏi, làm thế nào chăm sóc cho anh, nên chú ý chế độ ăn của anh như thế nào . . . blah blah

Sau khi về nhà, cô không ngại vất vả cực nhọc lái xe mua đồ cho anh ăn, ngay cả thuốc và nước ấm cũng đều chuẩn bị tốt bụng đến cho anh, cũng không ngại phiền hà đo nhiệt độ cơ thể cho anh, hỏi thăm tình hình của anh, cho dù anh bởi vì thân thể không khỏe, mệt mỏi mà nói chuyện không chút kiên nhẫn, cô cũng vẫn như cũ ôn nhu mà đối đãi với anh.

Tuy rằng cô luôn là ‘ thành sự không có, bại sự có thừa’, nhưng cô lại rất chân thành quan tâm, chăm sóc anh.

Anh ngồi dậy, khom người lấy chiếc chăn mỏng từ ngăn kéo dưới đáy giường, xuống giường, chân cà nhắc đến trước cô, nhẹ nhàng đắp chăn lên, tận dụng hết khả năng tránh làm cô thức giấc.

Cẩn thận để ý, ôn nhu như vậy là điều chưa bao giờ xuất hiện qua trên người Cổ Hách Minh, mà chính anh, hiển nhiên cũng không phát hiện ra có điều gì đó sai sai.

Thiệu Cảnh Tinh lẩm bẩm một tiếng, sau đó chẳng nói gì, liền ôm lấy chăn, thay đổi tư thế tiếp tục ngủ, hồn nhiên không biết cái đáng đáp ngay thơ kia của cô, làm dậy lên trong lòng Cổ Hách Minh một trận yêu thương.

Nhớ lại, anh còn lo lắng cô mắc mưa sẽ sinh bệnh, không nghĩ tới, người bệnh lại là mình.

Nhưng mà, cũng may người bệnh là anh, nếu không, anh hoài nghi thân thể mảnh khảnh nhỏ nhắn như vậy mà bị sốt cao, chắc sẽ bệnh liền mấy ngày mất!

Bước nhẹ bước chân, anh đi vào phòng tắm, lúc hạ sốt ra không ít mồ hôi, lại dính một thân toàn mùi thuốc nước, tắm rửa rút bỏ đi nhột nhát, người cũng sẽ có tinh thần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 6.3

“Anh tắm hả?”

Ngồi cuộn trên ghế khiến Thiệu Cảnh Tinh ngủ không ngon, khi Cổ Hách Minh bước ra khỏi từ phòng tắm thì cũng đúng lúc cô tỉnh giấc, cô dụi dụi đôi mắt lim dim vì buồn ngủ, nhìn về phía quần áo đã thay qua, xem bóng dáng của tư thế oai hùng rạng rỡ của anh.

“Humm, sao lại không ngủ thêm?” Thấy cô tỉnh, Cổ Hách Minh lúc này mới không chút kiêng dè, chậm rãi co lại cái chân đang mơ hồ bắt đầu đau âm ỉ, dứt khoát dùng hết sức nhảy nhảy nhảy đến bên giường ngồi xuống.

“Vết thương có đọng nước không?” không trả lời câu hỏi của anh, hiện tại, mối quan tâm trong lòng cô không phải là bệnh của anh, thì chính là vết thương của anh.

“Vết thương ở đầu gối, không đọng nước thì tắm thế nào?” anh lấy một tay dùng khăn lau lau chỗ tóc chưa khô, tay kia nâng chân của mình lên, kiểm tra vết thương.

“Ách! Anh, cái người này sao lại không nghe lời rồi? Hôm qua không phải bác sĩ đã dặn anh, vết thương đọng nước sẽ bị nhiễm trùng sau? Vết thương đó lớn như vậy, nếu bị nhiễm trùng sẽ đau chết anh luôn!” Cô trừng mắt, chỉ trích anh, liên miên cần nhần nói nói.

Cổ Hách Minh bĩu môi, không có đáp trả, đối với thái độ cùng đáng về lo lắng của cô, tỏ ra vô cùng không để ý.

Thấy bộ dạng vô thương vô phạt* của anh đối với lời nhắc nhở của mình, cô tức đến á khẩu.

* thờ ơ

“Nói với anh cũng vô dụng, tôi nhanh chóng giúp anh bôi thuốc còn tốt hơn!”

Cô chạy đến tủ đồ ngoài phòng khách, lấy ra hòm thuốc rồi nhanh chóng trở về.

“Ngồi xuống.” Cô dứt khoát ra lệnh.

Anh thân nhiên ngồi xuống giường, kéo dài khoảng cách giữa hai chân, để cô thuận tiện quỳ xôm ở giữa, hai tay thì chống đỡ, để thân trên ngã về phía sau.

Thiệu Cảnh Tinh tí mỉ, nhẹ nhàng xử lí vết thương của anh, đừng xem cô bình thường hay sơ ý bất cẩn, Thiệu cân*, nhưng khi xúc thuốc lại rất nghiêm túc.

*Chắc các bạn còn nhớ nhỉ? ^.^

“Trầy da tại khớp xương là đau nhất, cử động thế nào cũng đều động đến...” cô một bên lăm lăm, miệng vẫn không quên giúp anh “Vù vù”.

Chẳng hiểu vì sao, cô nhìn thấy anh bị thương, lại cảm thấy đau thay anh.

Cổ Hách Minh từ trên cao nhìn xuống cô, đem hết dáng vẻ cẩn thận, ân cần của cô thu hết vào trong tầm mắt, trong lòng tiết ra một dòng nước ấm.

Tầm mắt bất giác lại trượt xuống, không cẩn thận, cảnh “xuân” thoáng qua đã thu hút sự chú ý của anh.

Háo sắc là bản tính của đàn ông, nên cũng đừng mắng anh là kẻ thừa cơ để tiện! Cổ Hách Minh chậm rãi ưỡn thẳng người lên, điều chỉnh góc nhìn để có thể ăn được càng nhiều “kem”

Hồn nhiên không hề biết mình bị chiếm tiện nghi, Thiệu Cảnh Tinh còn nghiêm túc thay anh băng bó.

Xuyên qua vạt áo hơi mở, Cổ Hách Minh nhìn thấy cái loại da thịt trắng nõn như sữa bò kia, còn có khe ngực gợi cảm đầy mê người, đang tỏa ra một ma lực hấp dẫn mà bất kỳ đàn ông nào cũng không chống cự lại được.

Nháy mắt, một luồng điện tụ tập về giữa hai chân, khiến anh bất giác co chân lại.

“Aiiiiii, đừng lộn xộn nữa! Cũng sắp xong rồi!” cô ngẩng đầu tức giận trừng anh, tiếp tục động tác đang dở trên tay.

Yết hầu chuyển động lên xuống không ngừng, dục vọng khó mà kiềm chế, ánh mắt lại không thể rời bỏ được cái phong cảnh mê người kia, thân thể càng lúc càng nhanh căng cứng.

“Đã xong chưa?” Anh khàn giọng hỏi.

“OK! Xong rồi!” dán miếng băng dính cuối cùng lên, cô mừng rỡ lộ ra má lúm đồng tiền.

Nghe vậy, bàn tay to mạnh của anh nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, dùng sức kéo cô vào lòng ngực rộng lớn của anh

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 7.1

Tiếng nhạc chuông nhẹ nhàng vang lên một hồi, xua tan đi sự yên tĩnh của căn phòng, cũng tạm hoãn lại nỗi phiền muộn đầy mình của Cổ Hách Minh.

“Ừm!” anh nghiêng người lấy chiếc điện thoại di động trên đầu giường, khẩu khí nói chuyện rất không tốt.

“Golden, em là cô gái xinh đẹp nào đây!” một giọng nói điệu đà truyền đến, quên mất giọng điệu anh rõ ràng là không tốt.

Là Cao Mỹ Lệ! “Tôi hôm nay không rảnh ra ngoài.” Cổ Hách Minh không chút suy nghĩ nói thẳng.

Nếu chấp nhận điện thoại của cô, không tránh khỏi việc cùng nhau ăn uống chơi bời, càng không thể tránh né cái sự việc phát sinh sau đó,..... Cao Mỹ Lệ quá mãnh liệt, mà thân thể anh lúc này có chút không đủ sức, sợ rằng “ăn không tiêu”, vẫn là như Thiệu Cảnh Tinh ngơ ngẩn ngẩn kia.... Ách, sửa lại, là như cái vẻ cừu non thuần khiết kia tốt hơn.

“Anh bị làm sao à?” cô hỏi.

Số lần hẹn anh cũng không nhiều----- dù sao, anh cũng có rất nhiều bạn có thể thay phiên, nhưng mà hầu như mỗi lần hẹn đều đi được.

“Chân phải bị thương, đi lại không tiện.” vừa nhìn cái đầu gối được băng bó chắc chắn, anh lo

đến nói, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ chăm chú giúp anh bôi thuốc của Thiệu Cảnh Tinh.

“Bị thương? Là sao mà bị thương đấy? Có nghiêm trọng lắm không?” cô gái đầu kia điện thoại vô cùng kinh ngạc thốt lên

“Không sao, đầu gối trầy da, mắt cá chân bị trật.” nằm ngửa trên giường, anh thở dài, cơ thể theo sự ổn định của cuộc trò chuyện mà thả lỏng.

“Anh không phải là sống một mình sao? Bộ dạng như vậy có người chăm sóc sao?” Cao Mỹ Lệ nói ra những lời quan tâm theo đúng đạo nghĩa bạn bè.

“Chăm sóc cái gì, cũng lắm chỉ là trầy chút da, cũng không phải là đứt lườn.” Anh cười vẻ ngẫu nhiên của cô, lại không phát giác chính mình lợi dụng chút vết thương nhỏ, ý lại Thiệu Cảnh Tinh.

“Em đến thăm anh nhé!” tốt xấu gì cũng là người đã cùng giường nhiều lần, tuy rằng cái lần cuối kia làm cô có chút thất vọng về anh, nhưng cô quyết chí muốn làm một bóng Hồ Điệp có lương tâm, thể hiện có tình có nghĩa, ngày sau để nói chuyện mà!

“Chuyện này...” Cổ Hách Minh do dự. Mặc dù tạm thời anh không thích mang bạn gái về nhà, đặc biệt là loại có nghề nghiệp “Pháo hũ”* này như Cao Mỹ Lệ, nhưng lúc này lại có suy nghĩ mãnh liệt vì không mong muốn Cao Mỹ Lệ bị Thiệu Cảnh Tinh nhìn thấy mà do dự.

* E hèm, từ này hơi bị tế nhị, đại loại dịch sát nghĩa là ‘ làm bạn với súng ’, ờ thì, ‘súng’ là cái-mà-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đấy !

“Còn phân vân cái gì đấy, em không phải là loại người thường xuyên thích sắm vai hiền dịu, biết chăm sóc a! Em chỉ đơn thuần muốn xem anh sao thôi, đừng nghĩ quá nhiều.” Cô đòi xem tình trạng có tốt hay không, người đàn ông này còn tưởng là thật, còn xem cô là người nguyên thủy nữa! Cao Mỹ Lệ cười duyên đáng

“Được rồi.” Xem ra cô cũng có ý tốt, anh cười đáp ứng, đem địa chỉ nói cho cô biết.

Cúp điện thoại, anh lại nghĩ đến cô nàng vừa lâm trận đã lùi bước kia, không nghĩ đến cô bình thường ngốc nghếch là thế, mà hôm nay lại bỏ chạy với tốc độ nhanh không ngờ. Cảm giác của anh đối với cô từ khó chịu, chán ghét lúc ban đầu, mà trở nên có chút không giống nữa rồi, về phần chỗ nào không giống, anh cũng không biết được. Là vì cô ấy ư? Anh không khỏi bắt đầu có chút tò mò không biết cảm giác của cô đối với anh là như thế nào.

Có cảm tình tốt? Sợ hãi? Hay chỉ là tốt bụng, có trách nhiệm?

-----Ta là phân cách tò mò quá nha!-----

Thật xấu hổ chết mất!

Anh giống như là có ma lực gì đó, chỉ là dùng tay và môi đã khiến cô ý loạn tình mê, tựa như vũng nước nhúng ra trong lòng anh, vừa mới đụng chạm một tí tạo như thế, liền khiến cô muốn để anh kết thúc 26 năm giữ gìn của cô đấy!

Cũng may đô đô tâm linh tương thông với cô, cảm nhận được cô sắp phạm sai lầm lớn, ở thời khắc mấu chốt quyết định đó đã kéo lý trí của cô trở về. Thật thông minh! Phải thưởng cho nó một cái đùi gà nha!

Lúc Thiệu Cảnh Tinh mua cơm cho Cổ Hách Minh, còn dư ra liền lấy làm quà thưởng cho Đô Đô.

Xấu hổ thật xấu hổ, mặc dù suýt nữa đã cướp cò, nếu gặp mặt lại sẽ rất xấu hổ, nhưng cô vẫn rất có ý thức trách nhiệm, sẽ không cứ như vậy mà bỏ lại anh không quan tâm.

Lái chiếc xe máy, trong đầu Thiệu Cảnh Tinh nghĩ chốc nữa mang bữa tối cho anh, thì nên dùng thái độ gì để đối mặt thì tốt.

Chi bằng, bí mật đem bữa tối cho anh, không nói hai lời mà rời đi!

Dừng xe lại, cô tháo nón bảo hộ xuống, lấy chiếc túi đựng đồ ăn, bước tới nhà Cổ Hách Minh. Lúc đến gần, một cô nàng quần áo thời trang, dáng dấp thành thực kêu gọi, cùng lúc đưa tay, cùng nhấn chuông cửa với cô.

Hai cô gái đứng lúc ném ánh nhìn về phía đối phương.

“Cô tìm Cổ Hách Minh?”

“Cô tìm Golden?”

Các nàng cùng lúc mở miệng.

A... Hóa ra tên tiếng anh của Cổ Hách Minh là Golden a! Chưa từng nghe anh nhắc qua a! Thiệu Cảnh Tinh nghĩ

A... Hóa ra tên thật của Golden là Cổ Hách Minh a! Chưa từng nghe anh nhắc qua a! Cao Mỹ Lệ nghĩ.

"Phải." các cô lại đồng thời đáp.

“Cô là bạn gái của Cổ Hách Minh?” Thiệu Cảnh Tinh theo trực giác hỏi, cảm giác trong lòng có chút buồn buồn.

Cô gái này thật đẹp, xinh tươi kiều diễm, là một bảo tỷ loại mỹ nhân gọi cảm, nhìn lại chính mình, thực sự là rất thua kém a!

Đàn ông có ngoại hình xuất sắc như Cổ Hách Minh, nếu có bạn gái, hẳn là cũng phải xinh đẹp như cô ấy nhỉ?

“À...cũng có thể nói là phải.” Cao Mỹ Lệ cong đôi môi kêu gọi, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chính mình cũng đáp rất mơ hồ.

Cô không phải là cố ý cho một đáp án mập mờ như vậy, mà là cô với Cổ Hách Minh trước giờ đối với mối quan hệ giữa hai người cũng không có bất kỳ phân định nào, cũng hiểu rõ, họ không phải là đối tượng duy nhất của nhau.

Thiệu Cảnh Tinh dĩ nhiên không hiểu được những... này, cô chỉ biết, cảm giác buồn rầu trong lòng cô càng rõ ràng hơn.

Rõ ràng là mình là người bị thiệt thòi, lại có cảm giác như làm việc sai trái, hình như đã trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình yêu của người khác...

“Vậy... tôi cũng không cần vào nữa, sẵn tiện đường cô giúp tôi chuyển cho anh ấy.” cô cố sức để nụ cười trở nên tự nhiên chút, đem cái túi nhựa trong tay đưa cho cô ấy, định xoay người rời đi.

“Như thế à... Xin hỏi cô là...” đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, Cao Mỹ Lệ nghĩ hoặc hỏi cô.

“Hàng xóm, chân anh ấy không tiện, tôi giúp anh mua bữa cơm thôi.” Thiệu Cảnh Tinh cười đến cứng nhắc. Mới vừa cùng Cổ Hách Minh phát sinh cái chuyện ấy, lúc này đối mặt với bạn gái chính thức của anh, cô không chỉ cảm thấy chột dạ, mà còn cảm thấy khổ sở cực kỳ.

“Này bao nhiêu tiền? Anh có trả cô chưa? Tôi trước tiên giúp anh ấy trả!” Cao Mỹ Lệ dễ dàng tin tưởng, nói xong còn móc ví ra, không nhận ra cô có gì khác thường.

“Không, không cần, đã trả rồi.” Thiệu Cảnh Tinh vội khoát tay, quay đầu bước nhanh về hướng cửa lớn của tòa nhà, gấp gáp lên trên.

Cao Mỹ lệ cảm ví, ngạc nhiên nhìn bóng lưng hoảng hốt của cô, sau đó nhún vai không hiểu, lại nhấn chuông cửa nhà Cổ Hách Minh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chương 7.2

Vội vội vàng vàng về đến nhà, Thiệu Cảnh Tinh liền rơi vào trạng thái hồn lạc phách tán.

Đồ đồ ngủ thấy đồ ăn ngon, không ngừng nhảy nhảy bên chân cô thúc giục, cô đi tới phòng bếp, ngồi chồm hổm trên sàn, mà trong lòng không yên, xé thịt gà thành từng miếng, bỏ vào trong bát của Đồ Đồ, nhưng tâm cô không biết đã phiêu đến nơi nào.

Từ sau khi gặp cô gái xinh đẹp kia, cảm giác không thoải mái vẫn toát ra từ trong tâm cô, đây là loại cảm giác giác cô chưa từng có qua, làm cho cô vừa hoang mang vừa khó chịu.

Loại cảm giác vừa chát, vừa chua, vừa đau này, khiến lòng cô nhanh chóng lên men (thành giấm chua ^^)

Đều tại Cổ Hách Minh hại cô cả! Có bạn gái rồi, lại đối với cô làm ra cái chuyện đó....

òn họ bây giờ đang làm cái gì ở dưới lầu nhỉ?Tán gẫu nói chuyện phiếm? Liếc mắt đưa tình? Hay là.... Đang làm cái chuyện mà cô với anh đã làm đang dở kia?

Phi phi phi! Cô nghĩ đến nơi nào rồi, sao mà trong đầu lại đen tối như thế.

Cứ như vậy cũng tốt! Cô đem công việc chăm sóc anh giao lại cho bạn gái anh, vậy cô có thể làm chuyện của chính mình rồi!

Chỉ là....một luồng cảm giác mát mát kéo đến, hóa thành hòn đá đặt ở ngực, cô cảm giác hình như mình bị bệnh, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Thực sự là quá kỳ quái...

-----Ta là đường phân cách thật kỳ quái-----

Cuộc viếng thăm của Cao Mỹ Lệ rất nhanh đã kết thúc.

Tuy nói rằng cô tự mình đến thăm hỏi, an ủi, điểm này khiến Cổ Hách Minh rất cảm kích sâu sắc, nhưng nói chuyện qua loa với nhau, ậm ờ an ủi, sau liền kiếm cớ rời đi, thật ra càng khiến anh rõ ràng hơn, cô không phải cô gái để anh có thể toàn tâm giao phó tình cảm.

Vẫn là theo như cầu mỗi bên mà vui đùa một chút thì tốt hơn, nghiêm túc ư, cái đó thì không cần.

Cảm thán về Cao Mỹ Lệ xong, chiếm hơn phân nửa tâm tư của anh, chính là cô nàng Thiệu Cảnh Tinh đơn thuần kia.

Các cô đứng như suy đoán của anh, gặp nhau ở cửa. Nhưng mà, cô nàng kia ném bữa cơm của anh cho Cao Mỹ Lệ, ngay cả cửa cũng không mở vào, phản ứng thật sự ngoài dự đoán của anh.

Trùng mắt nhìn bát cháo hải sản trên bàn, anh đối với thái độ né tránh của cô có chút không vui.

Cô chính là tránh Cao Mỹ Lệ, hay là tránh anh? Vì sao lại phải tránh?

Nghe Cao Mỹ Lệ nói, sau khi cô đưa cái túi nhựa cho cô ấy, liền vội vàng vàng chạy đi.

Cô ấy vừa nghe đến Cao Mỹ Lệ là bạn gái anh, liền có phản ứng vội vã vứt bỏ trách nhiệm, thật là khiến anh buồn bực.

Là ý gì? Cứ như vậy mà không muốn chăm sóc anh nữa sao?

Cô có làm không? Anh bị cảm, bị thương, còn không phải là vì có lòng tốt giúp cô tìm chó sao!

Bụng lên bát cháo đã chuyển từ nóng sang nguội từ lâu, Cổ Hách Minh có vẻ không vui, cổ sức húp vào một hơi cháo, rõ ràng là loại thức ăn không cần phải nhai, vậy mà anh vẫn nghiền răng nghiền lợi mà ăn.

Hừ! Bản thân không cần gấp gáp, cô tránh được một lúc, không tránh được cả đời!

Đến lúc đó, xem anh chinh cô thế nào!

-----Ta là đường phân cách tức giận a!-----

"Ghen !"

Nghe cô bạn tốt kể xong, Dương Oa Oa chắc như đinh đóng cột nói ra trọng điểm của vấn đề.

“Gi? Sao có thể?” Thiệu Cảnh Tinh ôm Đô Đô, ngồi trong phòng nghỉ ngơi của tiệm áo cưới Hạnh phúc, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

“Vậy sao cậu không làm chuyện gì mà lại cảm thấy khó chịu thế kia?” Dương Oa Oa liếc mắt, cái cô nàng Thiệu dây này ngay cả tâm tình của mình mà cũng không làm rõ được, bệnh của cô thực sự quá nghiêm trọng rồi.

“Bình thường, tớ với anh ấy một chút quan hệ cũng không có, vì cái gì mà tâm tình bị ảnh hưởng như thế?” Thiệu Cảnh Tinh mê muội cắn môi, nghiêng đầu tự hỏi.

“Lần trước nói cậu biết yêu rồi, lại còn mạnh miệng không thừa nhận.” Dương Oa Oa nhí nhảnh liếc xéo cô bạn tốt, đối với trình độ nghe lời đoán ý cùng giác quan thứ sáu của mình rất tự tin.

“Căn bản không có chuyện đó thì thừa nhận thế nào a! Anh ấy nếu không phải là gào rú thì cũng là rống giận, lại thêm tướng mạo đúng hung dữ, ai lại nghĩ sẽ có thể cùng với anh ấy có cái gọi là tình yêu chứ!” vuốt ve Đô Đô, Thiệu Cảnh Tinh cong môi đỏ mọng phản bác.

“Kích động hôn cậu chính là vì đối với cậu có cảm tình, cảm tình nhiều một chút thì chính là thích, từ thích mà tiến thêm bước nữa đó chính là yêu, tớ nghĩ, cái vị họ Cổ kia, cho dù bề ngoài có thế nào, thì cũng là đã có cảm tình với cậu, chỉ là, hai người tính cách bất đồng, cách thức thể hiện cũng sẽ không giống nhau. Giống như cái vị ‘kiêu ngạo’ kia của tớ, so với cột gỗ thật không sai chút nào, tuyệt nhiên không hiểu được cái gì gọi là chủ động, nhưng lại không thể chỉ vì vậy mà bảo hán không yêu tớ, chỉ là yêu trong lòng nhưng lại rất khó mở miệng thôi!” Dương Oa Oa đem câu chuyện của mình, cộng thêm mới kiến thức về tình yêu thu nạp từ mấy cuốn tạp chí phụ nữ thường kỳ mà phân tích cho Thiệu Cảnh Tinh nghe.

Từ sau khi cô chấp nhận yêu Kỷ Ngao Nhiên 3 tháng trước, cô liền sắm vai bạn tốt chuyên giải đáp những thắc mắc, nan giải trong tình yêu, nghiêm túc trở thành một chuyên gia, mặc dù nhiều lúc rất ‘hai phải’, nhưng ít nhiều vẫn có chút tính xây dựng.

Thật sự là như thế sao? Là Cổ Hách Minh thích cô, cho nên mới nhiều lần hôn cô, còn làm chuyện như vậy với cô? Thiệu Cảnh Tinh tròn mắt suy nghĩ.

Thật phiền phức mà! Cô hôm qua phiền đến nỗi ngủ không được, cơm ăn cũng không thấy ngon, cho tới sáng hôm nay, bút rút đến nỗi gặm hết mấy cái móng tay, mới chạy đến tiệm áo cưới, chính là muốn tìm người trò chuyện, muốn quăng cái cục phiền phức này đi.

Chuyện gì cô cũng nói cho Oa Oa, duy chỉ có hôm qua thiếu chút nữa là “Cái ấy” là không có nói ra, cũng không có ý định nói.

“Thế nhưng anh ấy đã có bạn gái rồi!” Vừa nói lên, gương mặt nhỏ nhắn của Thiệu Cảnh Tinh lập tức xụ xuống.

“Bạn gái thì nói làm gì, cũng không phải là vợ của anh ta, nghĩ không chừng, cậu lại mới chính là tình yêu đích thực của anh ta nha! Hạnh phúc, là phải dựa vào mình mà tranh đấu.” là chương môn phái tích cực chủ động --- Dương Oa Oa ném cho cô một cái vẻ mặt “Người giúp đỡ”

“Như vậy hình như không tốt lắm...” cô từ trước đến nay đều không thích tranh giành, nói gì đến cái loại chuyện tình cảm này, ‘tự nhiên tự tại, không thẹn với người, ấy mới vui vẻ’

“Nghe giọng điệu lưỡng lự của cậu, là biết ngay cậu với cái vị họ Cổ kia đã có nhiều tình cảm hàng xóm rồi.” Dương Oa Oa bộ dạng như tóm được chứng cứ, “Cậu thích người ta rồi.” cô quả quyết đưa ra kết luận.

Thiệu Cảnh Tinh hai mắt mở to, mâu thuẫn chớp chớp

Cô thích Cổ Hách Minh sao? Chuyện này từ khi nào? Sao cô không có cảm giác gì cả!

Nhưng mà, chuyện từ bao giờ không quan trọng, quan trọng là...., càng nghe Oa Oa thuyết giáo, cô thật sự càng cảm thấy đúng!

Có thể, từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã bị ngoại hình nổi bật của anh hấp dẫn, chỉ là, lúc đó có khả năng đã bị những trận thét gào, rống giận của anh là cho phân tán mất, nhưng kỳ thực, anh vẫn ở trong lòng cô.

Dần dần, cô như chợt tỉnh dậy từ trong cơn mộng, đã hiểu rõ cảm giác của mình rồi.

Nhưng mà... anh là hoa thơm đã có chủ a, hơn nữa anh và cô ấy, hai người lại xứng đôi vừa lứa như vậy.... Thiệu Cảnh Tinh mặt ửng mầu chau chằm ngón tay, sau đó lại cật lực lắc lắc đầu như muốn thoát ra khỏi ý nghĩ nào đó.

Cô sao lại có thể có suy nghĩ muốn ‘vung đao đoạt tình’ như vậy trong đầu chứ? Thật quá xấu xa mà!

“Không được! Tớ phải cách xa anh ấy một chút mới được, tớ không muốn trở thành người thứ ba đâu.”

Thật hiếm khi thấy Thiệu Cảnh Tinh quyết định một cái gì đó nhanh như vậy.

“Cái gì cũng chưa thử qua mà đã đòi bỏ cuộc, rất đáng tiếc nha!” Dương Oa Oa không tán thành, hơn nữa, cô cũng không thể chỉ dựa vào lời nói một phía của cô gái kia, mà nhất quyết cho rằng đó là bạn gái của anh ta a.

“Oa Oa, cậu đừng nói nữa, tớ hiện tại biết rõ mình muốn làm gì mà.” Thiệu Cảnh Tinh tươi cười, bày ra bộ dáng không màng danh lợi, dùng giọng điệu ôn nhu mà kiên định kết thúc cái đề tài này.

Mấy chuyện tình cảm này tốt hơn hết đừng lặp đi lặp lại, đầu óc cô đơn giản, không thích nhiều lần suy nghĩ mấy cái vấn đề khiến người phải đau đầu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 7.3

Mặt đen lại như gấm lên phân chó, Cổ Hách Minh đứng thủ trước cửa nhà, chờ từ hoàng hôn chờ đến tối mịt, trông đến nỗi sắp biến thành hươu cao cổ rồi, trước sau cũng chỉ chờ một người!

“Chết tiệt! Đã chín giờ rồi! Vẫn chưa thấy bóng dáng đâu!” anh nhìn đồng hồ rồi khẽ nguyên rủa, bất giác ngửa đầu nhìn về phía lầu hai, nhưng trong đầu vẫn đen xì xì.

Còn tưởng rằng chậm nhất là trưa hôm nay, Thiệu Cảnh Tinh sẽ ngoan ngoãn đến gặp anh, anh cũng có thể cố gắng niệm tình cô một chút, thật không nghĩ tới, cô thoát nhìn ôn nhu, thiện lương như thế nhưng lại không có lương tâm, không chỉ buổi trưa không đến, mà ngay cả khi đến giờ cơm chiều cũng không thấy xuất hiện.

Cô định để anh chết đói có phải không?

Biết rõ anh đi lại không tiện, lại thêm việc bệnh nặng mới khỏi, có cô chuẩn bị giúp 3 bữa cơm có thể giảm đi rất nhiều chuyện phiền phức, mà hơn nữa, đó cũng là chuyện cô nên làm.

Hay là cô muốn trốn tránh trách nhiệm? Không có cửa đâu! Anh quyết đợi ở đây, cũng không tin không đợi được cô, trừ khi.... cô vì trốn tránh, đến nhà cũng không về, vậy anh cũng đành chịu.

Đến khi anh gần hết sức để tiếp tục kiên trì, cô nàng cười xe máy về nhà rồi cuộc cũng xuất hiện.

“Này! Cô đã chạy đi đâu cả ngày vậy?” Cổ Hách Minh hướng về phía Thiệu Cảnh Tinh đang đỗ xe cách đó không xa mà lớn tiếng gầm lên, không phát hiện, giọng điệu của mình lúc này cực kỳ giống hành động của người chồng đang chất vấn hành tung vợ mình.

Tiếng quát trách móc linh tinh vang lên khiến Thiệu Cảnh Tinh kinh sợ nhảy xuống, đôi mắt hoảng sợ tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó, chỉ thấy Cổ Hách Minh giống như “quỷ Aberdeen*”, từ cửa nhà anh mà chậm rãi bước ra.

* Này hình như là 1 loài quỷ ở Đài Loan, mà không được xem hoàn toàn là ma, mà cũng không phải là thần.

“Anh dọa chết người!” cô kinh hồn bạt vía xoa xoa trước ngực, trừng mắt liếc anh một cái, tức thời đậu xe xong, liền cầm cái lồng sắt chứa đồ đồ rồi đi về phía cửa chính.

“Tôi hỏi em đã đi đâu? Vì sao hôm nay lại không tới? Vì sao lại không bắt điện thoại?” Tâm tình không tốt phát tiết ra ngoài hóa thành tiếng gầm nhẹ, lại lấy thân hình cao to của mình làm ưu thế ngăn không cho cô bước vào cửa tòa nhà.

Đón nhận ánh mắt như muốn nuốt người của anh, cô tóa ra cánh gác, rụt vai, đem cái lồng chó ôm trước ngực, hai chân len lén lùi lại phía sau.

“Tôi từ sớm đã đi gặp bạn, người không có ở nhà thì tất nhiên là không thể nghe điện thoại rồi!” miết môi nhỏ, Thiệu Cảnh Tinh nhỏ tiếng trả lời. “Anh... Đang đợi tôi?” đôi mắt dịu dàng len lén dò xét anh.

“Phí lời! nếu không phải vậy thì em nghĩ tôi bị điên hay sao mà khi không có việc gì lại đứng ở cái nơi lạnh lẽo này hóng gió?” Anh tức giận mắng.

“Anh tức giận cái gì chứ?” cô dò xét bộ dạng thờ phỉ phò của anh, vẻ mặt không hiểu nổi.

“Đợi cả ngày, không tức mới lạ!” anh khoanh tay trước mặt, trừng mắt nhìn cô.

“Nhưng mà... Chúng ta không có hẹn trước nha anh cũng không thể trách tôi.” Cô vội tội biện giải cho mình.

“Em...!” bị phản bác không còn lời nào để nói, sắc mặt Cổ Hách Minh biến đổi liên hồi.

Cô ấy nói không sai, bọn họ không có hẹn nhau, sao có thể trách cô để anh đợi cả một ngày được.

“Thì đúng là không có hẹn, nhưng em cũng phải có trách nhiệm, mấy ngày nay tôi hành động có chút không tiện trong cuộc sống, tôi muốn em làm chút việc!” Anh lớn tiếng nói, dùng thái độ ‘vàng thật không sợ lửa’ mà ngang ngược yêu cầu che đậy sự bá đạo quá mức của mình.

Thiệu Cảnh Tinh hơi mím môi, trộm liếc anh một cái, nghĩ anh ấy căn bản xem cô rất dễ bắt nạt, cô nhất định không thể bị bắt nạt.

“Bạn gái anh sẽ chăm sóc cho anh, anh hẳn là không cần tôi mới đúng!” Lời chua chát cứ như vậy mà bật ra từ miệng cô, về không tự giác cũng mang theo chút hờn tủi.

Tôi trọng điểm rồi! đôi mắt lạng yên đen thui của Cổ Hách Minh bỗng chốc sáng ngời.

Hóa ra, cô là bởi vì nghĩ Cao Mỹ Lệ là bạn gái của anh, mà cách xa anh, chứ không phải vì sợ hãi anh kim lòng không được mà làm những chuyện kia... Tâm tình anh đột nhiên trở nên tốt đẹp.

Những bức bối vì đợi cả ngày bị thổi bay sạch sành sanh.

“Lời này của em, nghe có yếu tố ghen tuông a!” Cổ Hách Minh đùa giỡn cúi người xem thật kỹ vẻ mặt của cô.

“Gi... ghen tuông gì chứ!” Nói đến đâu rồi chẳng biết! Thiệu Cảnh Tinh tâm ý hoảng loạn, đôi mắt đảo liên hồi, chính là không dám đối diện với ánh mắt sắc bén của anh.

“Anh với tôi một chút quan hệ cũng không có, anh đừng có suy diễn nhiều quá!” cô vội vã chối bỏ, cố hết sức đẩy anh ra, nhanh chóng bước đến cửa lớn.

“Vậy sao? Chúng ta đã, thân mật như thế, vậy mà cũng được cho là một chút quan hệ cũng không có sao?” anh tùy ý tránh đường, nhưng lại không đành lòng ở bên tai cô thổi từng luồng khí, tạo ra ám muội.

Từng dòng điện chạy toán loạn trong cơ thể khiến cô rụt cổ, nhưng động tác trong tay cũng không ngừng lại, khó khăn lắm mới mở được cửa, nghiêng người muốn chạy vào, cánh tay lại bị kéo lại.

“Sao anh cứ nhất định phải trêu chọc tôi?” cô giương mắt trách móc nhìn về phía anh.

Đàn ông thôi! Đã có bạn gái rồi còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt, không an phận!

“Tôi trêu chọc em!” anh cất cao âm lượng, anh cau mày, chỉ chính mình. Rốt cuộc là ai trêu ghẹo ai đây?

“Tôi biết, thương thế của anh vì tôi mà bị, về điểm này, tôi tại đây chân thành gửi đến anh sự áy náy và lòng biết ơn vô cùng.”

Cô xoay người quay về phía anh, cung kính cúi người 90 độ. Nhưng nếu xuất phát từ nội tâm của Cố Hách Minh mà nhìn, thì cảm thấy rất không thoải mái, giống như là rất bất đắc dĩ.

Con tức giận trước đó bay mất mơ hồ xuất hiện trở lại, khuôn mặt anh tuấn của anh một lần nữa lại trở nên đen thui

Này là ý gì? Coi anh là thứ âm hồn bất tán, đối với cô đây chưa không dứt, mà nhanh chóng nghĩ cách cắt đứt?

“Tôi không thích đàn ông tùy tiện, vì vậy tốt nhất nên cách xa anh một chút, còn về phần chăm sóc anh, tin tưởng cô ấy so với tôi nhất định càng tốt hơn.”

Cô rất chân thành nói ra, anh nghe được lại rất tức giận

“Con mắt nào của em nhìn thấy tôi được chăm sóc tốt hơn?” anh dùng thái độ hung ác ép hỏi.

“Cả hai mắt đều nhìn thấy được.” cô nheo mắt nhìn anh, thầm nghĩ: con vịt sắp chết mà vẫn còn mạnh mẽ.

“Cô gái em nói đến là người hôm qua sao? Cô ấy bắt quá chỉ là bạn tôi!” Cố Hách Minh nhẫn nại giải thích, tuy rằng không rõ vì sao phải giải thích với cô.

Với Cao Mỹ lệ, chỉ là bạn bè, có quan hệ, nhưng không có chút dính dáng gì tới tình cảm nam nữ cả!

Thiệu Cảnh Tinh mím môi, tràn đầy thất vọng nhìn vào mắt anh.

Anh còn nói dối, anh cho rằng cô rất dễ bị gạt sao?

“Có bạn gái rồi mà vẫn còn hôn tôi, còn ... còn đối với tôi như vậy, anh thực sự là một tên đáng ghét, là đại đàn độn siêu cấp vô địch vũ trụ! Tôi ghét anh đồ chết bầm!” Cô nắm chặt hai tay, âm thanh bởi vì phần nộ phóng to không ít

Cô từ trước đến nay rất ôn thuận, hôm nay đột nhiên lại phản ứng rất kịch liệt, không khỏi làm Cố Hách Minh ngẩn ra.

Cô nói anh là đại đàn độn, còn nói anh đáng ghét!?

“Thật khéo! Em nói chán ghét tôi, tôi cũng không thấy thích em nhiều lắm.” núi lửa bộc phát, tức giận mà thốt ra.

Ý của anh, là cũng chán ghét cô!?

Thiệu Cảnh Tinh cánh tay căng thẳng ôm chặt cái lồng, trong lòng không hiểu vì sao lại như thế, tức giận nghênh đón ánh mắt chán ghét của anh, hơi nước cũng không thua kém nhanh chóng đông đầy khắp viền mắt cô, hai người giằng co nửa phút, thẳng đến khi có một gia đình bước ra khỏi tòa nhà, mới cắt đứt tình thế giữa họ.

Đến khi gia đình đó đi mất, cô dùng ánh mắt oán hận cuộc đời với lũy thừa cao nhất trừng anh, thẳng đến cửa mà bước vào.

“Chán ghét liền chán ghét, có gì đặc biệt hơn chứ!” Cố Hách Minh trừng mắt nhìn bóng lưng cô bước vào tòa nhà, nghiêng răng nghiêng lợi nói thầm.

Chỉ là, một nỗi buồn vô cớ cùng cảm giác mất mát từ từ bao phủ lấy tim anh ...

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 8.1

Hai người chiến tranh lạnh giằng co 1 tuần lễ, bọn họ cố ý tránh không gặp mặt nhau, nếu lỡ không cẩn thận đụng phải, thì cũng giả bộ vờ như không thấy, đáng vẻ gương gao, không tự nhiên giống như 2 đứa trẻ tức giận đang gây náo loạn.

..thái độ kiên quyết như thế chính là quyết tâm lúc này của Thiệu Cảnh Tinh, tuy rằng cô cũng chẳng biết mình trúng tà khi nào, mà lại đối với Cổ Hách Minh có cảm tình tốt như vậy, còn nhớ mãi không quên nụ hôn và cái ôm của anh, nhưng cô không muốn trở thành một con hồ ly tinh phá hoại tình cảm của người khác, cô đành phải kiềm chế tình cảm của mình.

Hơn nữa, Cổ Hách Minh đã nói những lời chán ghét đối với cô, làm cô canh cánh trong lòng, cũng càng khiến cô học được cái gì gọi là ghi hận.

Chán ghét cô thì sao lại hôn cô, sao lại ôm cô? Bảo tỷ nói quả không sai, quả nhiên là tính Trư ca (Bát giới) trời dấy!

Vốn dĩ là vẽ trang phục, nhưng vì Thiệu Cảnh Tinh vừa nghĩ, vừa oán, trên giấy đã vẽ ra một người có cái đầu heo thật to, còn không quên ghi chú 3 chữ “Cổ Hách Minh” rõ to lên.

Đuối không được suy nghĩ trong đầu a! Một ngày nay, cô giận anh, cũng rất nhớ anh ....

Gãi gãi đầu, cô phiền muộn dẫn đến thấp thỏm không yên, ngồi ở trước bàn cả nửa ngày, cũng không vẽ ra được gì.

Lúc này, chuông điện thoại thỉnh thoảng vang lên, cắt đi sự nặng nề của căn phòng, cũng làm cho cô bỗng nhiên giật mình.

Xoay chiếc ghế tựa, cô di chuyển sang một bên, nhấc ống nghe -----

“Tinh Tinh, chuyện lớn không hay rồi.” Tầng Sở Bảo đầu dây bên kia không đợi cô trả lời, liền trực tiếp kêu lên.

“Bảo tỷ, có chuyện gì vậy?” Cảm giác đầu dây bên kia rất căng thẳng, Thiệu Cảnh Tinh nhăn lông mày vội hỏi.

“Mẫu thiết kế sắp công bố bị người ta trộm mất rồi!” Tầng Sở Bảo nói xong lòng đầy căm phẫn. Nếu để cô biết đó là ai, nhất định sẽ đánh cho người đó răng rơi đầy đất.

Thiệu Cảnh Tinh sững sờ như bị sét đánh.

“A? Sao lại có chuyện như vậy? Làm sao chị biết?” cô nhanh chóng hỏi han sao khi hoàn hồn.

“Nhìn thấy trong tủ của cửa hàng áo cưới khác, ngoại trừ chất liệu không giống như của chúng ta đặc biệt mang từ Italy về, thì kiểu dáng so với thiết kế lúc trước em đưa ra là giống y như đúc. Thật đáng chết! Nhất định là có người trộm thiết kế mà! Ta nguyên rủa kẻ tiểu nhân đó thối đầu, nát tai, mù mắt!” Tầng Sở Bảo tức giận đùng đùng vỗ bàn chửi bới.

Đáng ghê tởm nhất là, khi cô phái người đi hỏi thăm, đối phương còn dương dương tự đắc nói là kiệt tác thiết kế mới nhất của cửa hàng bọn họ.

“Vậy, làm sao bây giờ? Cách ngày công bố chỉ còn có 1 tháng...” Thiệu Cảnh Tinh đỏ vành mắt, mồ mọt không biết phải làm sao.

“Đùng a! Tin tức về buổi công bố cũng đã sớm truyền ra rồi...” có trộm cũng không trộm sớm một chút, các cô còn có khả năng làm lại, hiện tại...Ai!!! Tầng Sở Bảo nhúc nhúc đầu không thôi!

“Chúng ta bị trộm hết bao nhiêu?” Thiệu Cảnh Tinh ôm hy vọng hỏi. Nếu không nhiều, hẳn là còn kịp xoay chuyển.

“Chỉ nhìn thấy có .. ít nhất... hơn 20 mẫu.” Hiểu rõ suy nghĩ của bạn tốt, Tầng Sở Bảo khổ sở nói tin tức sẽ khiến cô thất vọng.

“Thảm rồi!” Thiệu Cảnh Tinh cụt hứng “bụp” một tiếng ngã ra ghế tựa, cũng chẳng biết phải làm thế nào mới tốt.

Lần công bố này cô chuẩn bị cả áo cưới và trang phục dạ tiệc tối ước chừng khoảng 40 mẫu, bị trộm hơn 20 mẫu chẳng khác nào mất hơn phân nửa, cho dù cô là thần, trong một tuần có thể thiết kế lại bổ sung thêm, thì sự phở (thợ may) cũng không thể nào trong thời gian 2, 3 tuần ngắn ngủi hoàn thành khối lượng bộ váy lễ phục lớn như vậy!

“Chị thấy em nên đến tiệm một chuyến, chúng ta cùng họp lại bàn cách, có thể thu thập ý kiến, nghĩ ra phương pháp gì giải quyết tốt nhất.” Trong đầu Tầng Sở Bảo bây giờ cũng không nghĩ được gì.

“Vâng.” Thiệu Cảnh Tinh hốt hoảng trả lời, sau khi cúp điện thoại, nước mắt bắt đầu giàn giụa.

Tại sao lại có thể có loại chuyện này chứ?

Thiết kế tâm huyết bị người ta sao chép cô chưa bao giờ gặp phải, cũng vạn lần không nghĩ đến loại chuyện đó.

Hủy bỏ buổi công bố thì sao?

Nhưng, có rất nhiều việc đã sắp xếp xong, bây giờ hủy bỏ, bất luận ở phương diện nào cũng đều tổn thất rất lớn!

Đầu óc cô lúc này rất lộn xộn, ngoại trừ cảm thấy thương tâm đau lòng, cô căn bản không nghĩ được cách giải quyết sự tình.

Quên đi, cô nhanh chóng chạy đến tiệm áo cưới thôi!

-----Ta là đường phân cách rắc rối to rồi-----

Không được trêu chọc những hành vi 305 (thường xuyên) ngu ngốc của Thiệu Cảnh Tinh, tâm tình Cổ Hách Minh không còn lên xuống mạnh mẽ như trước nữa, máu huyết nào vì lão hóa mà có chút lo lắng.

Nhưng mà, không có thuốc điều chỉnh, tháng ngày thật sự trở nên không còn thú vị, bình thản mà bước đi một cách chậm chạp càng làm anh nhớ những ngày trước đó, tuy rằng rất tức giận nhưng bầu không khí lúc nào cũng náo nhiệt.

Bệnh cảm của anh tốt hơn rồi, cái chân bị trật so với lúc bình thường cũng không còn khác nhau mấy, đã dần khôi phục, hoạt động thường ngày nhanh nhẹn hơn rồi.

Anh thỉnh thoảng cũng chăm chú cho nhiều Case thiết kế liên tục, thỉnh thoảng lượn vòng vòng căn nhà, thỉnh thoảng đến chỗ thợ kim hoàn tán gẫu, nhân tiện giám sát quá trình chế tác, cũng thỉnh thoảng . . . nhớ cô!

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn theo quy luật như vậy, trọn vẹn qua 7 ngày, tâm tình của anh cũng rất yên ả, bởi vì không có ai có gan đem anh ra đùa giỡn, chọc tức.

Mấy ngày nay, Cổ Hách Minh thường rảnh rỗi lái xe trên đường lớn. Anh đi không có mục đích, chỉ đơn giản muốn hít thở không khí, nhưng đô thị đông đúc không phải là một nơi có không khí trong lành, quá nhiều xe cộ khiến cho đường xá tắc nghẽn, chẳng những không làm chậm lại những suy nghĩ phiền muộn trọng lòng, mà trái lại còn càng thêm phiền, càng thêm buồn bực.

Nguyên nhân của sự phiền muộn này chính anh cũng không thể giải thích rõ, chỉ mơ hồ biết rằng, hơn phân nửa là do chuyện không vui hôm ấy với Thiệu Cảnh Tinh . . . Dù sao, cảm giác bị người ta chán ghét ai cũng sẽ để tâm nha!

Và lại . . . cô ghét anh? Nên anh cũng nên ghét lại cô mới đúng chứ?

Nếu ngẫm nghĩ lại, mấy tai nạn liên tiếp của anh đều do cô mang đến, anh không xem cô như kẻ thù đã là tốt lắm rồi, vậy mà cô lại còn chán ghét anh!?

Nhớ tới dáng vẻ bướng bỉnh của cô, nhìn anh giống như nhìn thấy bệnh độc gì bên đường, hắt đầu liền đi mất, khiến anh không khỏi tức giận.

Theo dòng thay đổi suy nghĩ trong lòng, biểu cảm trên mặt Cổ Hách Minh càng lúc càng dữ tợn, nhưng anh hoàn toàn không nhận thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 8.2

Thực ra, có rất nhiều việc anh không tự làm chủ được! Ví như: anh luôn không tự chủ mà nghĩ đến gương mặt thanh lệ tươi cười ôn hòa kia của cô, không tự chủ mà nhớ tới vẻ đáng yêu đuối, bất lực của cô khi tìm đô đô, lại làm cho anh sinh lòng thương tâm, không tự chủ nhớ tới lúc anh hôn cô, ôm cô, cảm giác đó thật thoải mái. . .

Thẳng thắn mà nói, cô trong lòng anh cũng không thực sự gọi là mỹ nhân, nhưng anh lại cứ quý tha ma bất bị cô hấp dẫn, làm thế nào cũng không phủ nhận được.

Không bằng . . . Kết thúc chiến tranh lạnh đi?

Một cơn kích động trong lòng anh đánh trống reo hò, nhưng một giây sau, anh lại đè nén xuống.

“Trúng tà rồi! Minh sao lại để ý cô ấy như thế?” Cổ Hách Minh dùng lực vỗ tay lái một cái, mâu thuẫn tự làm bầm.

Thân hình như cô nàng Thiệu căn cân đơn bào tính tình ngu ngốc kia, cũng không được xem là quá đẹp, còn lại là cô gái xui xẻo như thế, nhất định là không có ai yêu!

Khi anh cố sức ngẫm nghĩ các khuyết điểm của cô, trong lòng không ngừng phủ định cảm giác lúc đó, lơ đãng thoáng nhìn qua một bảng hiệu nào đó trên

đường, lại bắt được sự chú ý của anh.

“A? Nhìn thật quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó...” anh xoa cằm, nghi hoặc nghiêng người, ngẩng đầu nhìn lên cái bảng hiệu thật to bên trong.

“Tiệm áo cưới hạnh phúc.” Anh đọc lên cái tên của căn tiệm, tầm mắt lại trở về trên tấm bảng hiệu kia.

Người đàn ông anh tuấn, cô gái cũng thanh tú, rất xứng đôi vừa lứa, nhưng gương mặt thật sự rất quen mắt... hình ảnh rất sống động nhưng lại không nghĩ ra được câu trả lời, buồn bực, anh dùng tốc độ con rùa mà chạy trên đường lớn.

Mãi đến khi xe phía sau không còn kiên nhẫn mà nhấn kèn kêu to, Cổ Hách Minh mới ý thức được chính mình đang mãi suy nghĩ mà cản đường người ta.

Anh nhanh chóng phóng lên phía trước một đoạn, lát sau lại trở về giao lộ đó, đứng đối diện tiệm áo cưới bên kia đường, tiếp tục nghi ngờ mà xem xét tỉ mỉ tấm ảnh lớn kia.

Nhìn xem, cô dâu trong bức ảnh kia khuôn mặt được trang điểm rất đẹp, dần dần, trong trí nhớ anh chồng chéo lên nhau nụ cười của Thiệu Cảnh Tinh.

“Đúng là cô ấy!” Ánh mắt anh như bừng sáng, rất kinh ngạc.

Cô sao khi trang điểm thực sự rất đẹp, ngoại trừ việc gương mặt vốn dĩ đã rất thanh tú, còn thêm nhiều phần thành thực phong tình quyến rũ.

Chờ một chút, không đúng! Đây là một tiệm áo cưới! Cô không chỉ không phải không có ai yêu, mà lại còn đã kết hôn!? Suy nghĩ này khiến Cổ Hách Minh chấn động, giống như vừa có vật nặng gì đó đập vào đầu.

Với người đàn ông này? Anh đem ánh mắt đang giằng co trên hình cô dâu dời về phía bên chú rể, giữa đôi lông mày càng lúc càng nhăn lại.

Mới vừa rồi cảm giác gương mặt thật anh tuấn, nhưng lúc này đây lại cảm thấy chướng mắt cực kỳ.

Cô cứ như vậy mà muốn rũ sạch quan hệ với anh, cũng là bởi vì đã lập gia đình sao?

Anh nghiêng răng, nắm chặt hai tay thành nắm đấm, toàn thân cũng căng đến mức cứng đờ.

Cảm giác mất mát mãnh liệt khiến anh nghĩ dường như có một luồng khí nóng phát ra trong lòng, bốc lên đầu.

Không có cách nào khác miệt mài theo đuổi biết tha tương chuyện kết hôn thực tại sao lại làm hấn như vậy khản trương, lập tức, hấn chỉ nhớ rõ đập chân ga —— vắng đường về nhà gào thét đi!

Chỉ có 1 cách để biết cô có thực sự đã kết hôn lại khiến anh trở nên khản trương, ngay lập tức, anh chỉ biết đập chân ga ----- trên đường về nhà gào thét mà đi!

Tốt rồi! Sau này không cần phải lên lầu tìm cô nữa!

Cổ Hách Minh dừng xe ở trước cửa nhà, đúng lúc thân hình cao lớn vừa bước ra khỏi xe, chỉ thấy Thiệu Cảnh Tinh đang bước ra từ tòa nhà.

“Này! em đến thật đúng lúc, tôi có việc muốn hỏi em!” Anh nhanh chóng bước về phía trước, tóm chặt hai vai cô.

“Em đã kết hôn có phải không? Chuyện khi nào? Vì sao không nói cho tôi? Người chụp trong ảnh kia là ... chồng em sao?” Anh dường như là nghiêng răng phun ra chữ ‘chồng’

Chết tiệt! Chỉ mới vừa gọi vậy, liền khiến anh muốn đánh người, đánh chết tên đàn ông chết tiệt kia rồi khiến cô thành của mình!

Một bụng giấm chua khuấy đảo như thế .... Đây chẳng lẽ là ghen sao?

Anh sùng sốt .... Chết tiệt! Anh cứ như vậy vì ... cô gái này mà ghen tuông!?

“Này, tôi không cho phép em lấy chồng! Nếu như kết hôn với tên đàn ông ẻo lả kia, tôi bảo đảm nhất định sẽ phá đám cuộc hôn nhân của em!”

Giọng điệu Cổ Hách Minh ngang ngược vô cùng, giống như Thiệu Cảnh Tinh vốn dĩ nên nghe theo mệnh lệnh của anh.

Kích động mà thốt lên nhưng tâm ý bên trong lại hết sức rõ ràng! Anh quan tâm cô, thích cô, hóa ra phẩm vị của anh cũng đặc biệt như vậy, lại có thể yêu một cô gái có chút ngu ngốc, có chút xui xẻo, cũng rất dễ thương như thế!

“Em có hay không nghe thấy tôi nói...” anh đem cô hướng về phía anh, bất chợt phát hiện cô đang khóc đến mặt đầy nước mắt.

“Em .. đã xảy ra chuyện gì, sao lại khóc thành như vậy?” anh kinh ngạc cúi đầu nhìn thẳng cô, giọng điệu không tự chủ mà trở nên rất ôn nhu.

“Tôi, của tôi .... bị, bị người ta đánh cắp, trộm đi rồi ... ô...” Giọng nói mềm mại khó có được của anh, càng làm cho Thiệu Cảnh Tinh có cảm giác ỷ lại mà khóc không thành tiếng.

Nhìn cô thút tha thút thít, xem ra rất khó mà hỏi được nguyên nhân sự việc, anh nhíu mày.

Hai lần nhìn thấy cô khóc, cả hai lần đều thấy rất thương yêu!

Anh đã quên mất mục đích trở về ban đầu là muốn hỏi về đám cưới của cô, và cho cô biết tâm ý của mình, mà hiện tại anh chỉ một lòng muốn an ủi cái người đang khóc sụt sùi thê thảm này.

“Vậy bây giờ em muốn làm gì?” Thấy cô đã mặc sẵn trang phục ra ngoài, anh không xác định hỏi.

“Tôi muốn đến chỗ làm một chuyến.” Nói xong, Thiệu Cảnh Tinh đẩy anh ra, xoay người liền muốn đi dắt chiếc xe máy.

“Em như vậy sao có thể chạy xe?” mắt khóc sưng đến nỗi nhìn như 2 quả hạch đào, anh hoài nghi không biết cô ruốt cuộc có nhìn thấy đường hay không.

“Có hề, tôi không sao.” Cô dụi mắt, kiên cường chống đỡ nói.

“Tôi đưa em đi.” Anh nói, không đợi cô đồng ý, nhanh chóng kéo cô đến bên cạnh xe không cho cô cự tuyệt, mở cửa nhét cô vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 8.3

Tại phòng họp của tiệm Áo cưới hạnh phúc, ngồi cùng với bà chủ Tăng Sở Bảo và chủ quản của các khâu, chính là người chịu thiệt hại nặng nhất Thiệu Cảnh Tinh, cùng Cổ Hách Minh người đưa cô đến.

Vốn dĩ, Cổ Hách Minh là người ngoài không có liên quan gì, cuộc họp cơ mật như vậy vốn không nên cho anh vào, nhưng anh cho rằng càng nhiều người càng có thêm nhiều cách giải quyết, lại thêm Thiệu Cảnh Tinh thỉnh cầu, Tăng Sở Bảo mới chấp nhận, để anh vào dự họp.

Một bầu không khí âm ỉ bao phủ bên trong, mọi người đối với sự việc đột nhiên xảy ra này đều có sắc mặt trầm trọng.

“Vẫn chưa tra ra bị lộ từ đâu sao?” Cổ Hách Minh thấy Thiệu Cảnh Tinh đang rất hoang mang mà đưa ra câu hỏi.

Nghĩ ra phương pháp giải quyết là việc rất cấp bách, nhưng truy cứu trách nhiệm cũng là vấn đề không thể bỏ qua, nếu không tiêu trừ mà giữ lại, hậu quả có thể sẽ rất khó lường.

“Thiết kế của Tinh Tinh ngoại trừ chỗ thợ may là ở bên ngoài, trước mắt chỉ có ta với Oa Oa xem qua, không thể nào là bọn ta, vì vậy, vấn đề nằm ở chỗ khâu chế tác. Trước khi mọi người đến, ta cùng với lão Ngô đã nói chuyện qua điện thoại, ông ấy nói, rất có thể là do mấy ngày trước ông ấy cho thôi việc một công nhân, nhưng đáng tiếc, chúng ta không có chứng cứ.” Tăng Sở Bảo nói, thái độ xử lý rất khôn khéo, đầu vào đây, rất có bản lĩnh của một bà chủ.

“Bởi vì ông ấy sơ suất mà tạo thành tổn thất của mọi người, cái này có thể truy cứu bắt đền, nhưng, họp tác trước giờ mọi người có ký hợp đồng, giấy tờ gì không? Mà việc đạo ý tưởng này, Tôi nghĩ .... Chúng ta chưa công bố thiết kế đã bị ăn cắp ý tưởng, đối phương lại đưa ra thị trường trước, hơn nhau thời gian, những thiệt thòi này chúng ta lãnh chốc.” Rất nhanh chóng bắt được tình hình, Cổ Hách Minh vừa xoa xoa cằm vừa nói.

Theo bàn bạc, mọi người dần dần đối với cách nhìn nhận của anh mà tán đồng, cảm giác lúc này miễn cưỡng đồng ý cho anh tham gia cuộc họp sớm đã không còn, mọi người cũng đều nhận thấy, anh tuyệt cũng không phải là phạm phụ tục tử (người bình thường).

“Phần lớn là Tinh Tinh tự mình cùng lão Ngô bàn bạc, có ký hợp đồng sao?” Tăng Sở Bảo hướng về phía Thiệu Cảnh Tinh vẫn còn đang suy nghĩ trong nước mắt mà hỏi.

“Không có, em và lão Ngô họp tác đã nhiều năm, vẫn đều phối hợp rất tốt, không có phát sinh vấn đề gì.” Thiệu Cảnh Tinh lau nước mắt, ngẩng đầu lên nói.

“Thực ra, ông ấy có bày tỏ, chuyện lần này là do bên ông ấy mà xảy ra vấn đề, nếu Tinh Tinh muốn đòi bồi thường, trong phạm vi khả năng của ông ấy, ông ấy chắc chắn làm được.” Tăng Sở Bảo thở dài nói, cũng làm rõ lão Ngô đơn hậu là người thành thật, để người trong cuộc Tinh Tinh quyết định thế nào.

“Trách nhiệm về việc bị trộm thiết kế, chuyện này cũng không thể đổ hết toàn bộ lên người lão Ngô, điều em lo ngại không phải là chuyện bồi thường hay không, mà là chuyện công bố chỉ còn 1 tháng không biết nên làm thế nào bây giờ?” Đây mới là chuyện cấp bách trước mắt! Thiệu Cảnh Tinh cuối cùng

cũng đứt bị thương trong lòng mà tham gia thảo luận.

“Có hơn 20 mẫu bị sao chép, nếu thiết kế lại một lần nữa, có kịp không?” Bản thân là chủ nhiệm tạo hình kiêm bạn tốt – Dương Oa Oa không xác định hỏi.

Nghe vậy, Cổ Hách Minh đem tầm mắt hướng về phía Thiệu Cảnh Tinh, trong đầu thay cô nghĩ phương pháp giải quyết.

“Rất khó.” Cô thần sắc âm đạm lay động.

“Hủy bỏ thôi.” Chủ nhiệm chụp ảnh Hàn Lại Băng vừa mở miệng, bầu không khí liền nhanh chóng đông băng, chấn động đến mức, toàn bộ đều đưa mắt nhìn cô.

"Không được !"

“Không được!”

Thiệu Cảnh Tinh và Tăng Sở Bảo không hẹn mà cùng bác bỏ ý kiến.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, tin tức đã truyền ra, quảng cáo cũng đã tung ra, tất cả mọi chuyện đều đã bắt đầu tiến hành, nếu bây giờ hủy bỏ, danh dự của công ty nhất định sẽ bị tổn hại không ít!

“Hay là... Chúng ta công bố với số trang phục còn lại thôi?” chủ nhiệm cửa hàng bán lẻ Hách Lăng Sa lên tiếng.

“Quá ít, nội dung công bố quá ít, sẽ bị các phóng viên và người trong ngành phê bình.”

Thiệu Cảnh Tinh một cái đầu 2 cái suy nghĩ, tự mình cũng không đưa ra được biện pháp gì tốt, ngay cả phương pháp mọi người đưa ra cũng thấy không tốt.

“Có thể hay không chúng ta thay đổi một chút hoa văn, kiểu dáng của những cái bị trộm, ví như thêm thắt một chút, có cầu vai đổi thành không có cầu vai...” Cổ Hách Minh mở miệng sau khi đã trầm mặc rất lâu, dùng ánh mắt không chắc chắn dò xét ý kiến của mọi người.

Dù sao thì vẫn là cách nghề như cách ngọn núi, tuy nói cũng đều là thiết kế, nhưng thiết kế thời trang có rất nhiều phân đoạn mà anh không quen, cho dù anh có tự phụ ngang ngược, nhưng cũng không dám ở trước mặt quan công mà đùa giỡn với đại đao.

Tầm mắt nhìn quanh một lượt, cũng không thấy ai mở miệng phản bác, anh mới nói tiếp: “Có đôi khi, tăng hoặc giảm một chút chi tiết cho tác phẩm, cảm giác kỳ diệu sẽ xuất hiện. Thay đổi một chút, hướng hồ, mọi người chẳng phải nói, đôi phương dùng chất liệu không giống sao? Thêm vào chút biến đổi, tác phẩm tạo ra đương nhiên sẽ không giống.”

Nói xong, mọi người im lặng không nói, dường như đang suy nghĩ tính khả thi của phương pháp này.

“Đúng, đó là một phương pháp hay a.” Dương Oa Oa nhanh nhạy phản ứng lại đầu tiên, vỗ tay phụ họa.

“Chị cũng cảm thấy phương pháp này có thể được.” Tăng Sở Bảo cũng mở miệng biểu thị đồng ý.

“Thế nhưng... không phải sẽ có cảm giác tương tự sao? Đến lúc đó, không chừng còn bị nói là mô phỏng theo bọn họ!” Thiệu Cảnh Tinh mặc dù cũng cảm thấy được, nhưng cũng rất lo lắng.

“Đừng quên, em mới chính là người giao sinh mệnh cho những thiết kế này, cho dù không thêm chút biến đổi, em vẫn có năng lực khiến chúng nó đạt đến sự hoàn mỹ.” Cổ Hách Minh nắm lấy vai cô, cho cô nài một sự cổ vũ.

“Thế nhưng...” Thiệu Cảnh Tinh vẫn cắn môi do dự.

“Đừng nhưng mà nữa, cùng lắm thì, tôi tốt bụng tài trợ, trang sức thiết kế của tôi phối hợp với thiết kế mới của em cùng công diễn, hiệu quả tuyên truyền nhất định sẽ tăng, nhất định có thể bù đắp chỗ thiếu hụt.” anh thuyết phục.

“Ồ?” mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía anh.

“Ách... kết hợp công diễn cũng được, nhưng mà điều này rất bình thường...” Nào có mảnh khốc gì lớn! Tăng Sở Bảo vừa xem anh giống như một nhà buôn trang sức nhỏ nhỏ vừa nói.

“Hóa ra anh cũng là nhà thiết kế a! Vậy mà em cứ nghĩ anh là công tử nhà giàu ăn chơi lêu lổng!” cho nên anh mới ngang ngược, không lễ phép như vậy! Thiệu Cảnh Tinh không chút nghĩ ngợi nói thẳng, kết quả nhận lấy một cái lườm khinh thường của anh.

“Tôi mới cho rằng em vô công rồi nghề, cái gì cũng không biết, là một tiểu thư chỉ biết gây phiền toái đấy!” Cổ Hách Minh nhanh chóng đáp lễ.

“Tốt, tốt, tốt, như vậy vừa vặn rất nhanh chóng xúng đôi!” Đối với tình huống của bọn họ, Dương Oa Oa có biết một...hai chuyện, cô vội vàng hòa giải, sợ bọn họ cứ như vậy mà chiến tranh.

“Ai mà nhanh chóng xứng đôi với cô ấy! cô ấy không phải đã kết hôn sao?” Dương Oa Oa chọc trúng nỗi đau của anh, khiến anh nhớ tới chuyện anh đang rất sợ, vì bận rộn mà không nghĩ đến, anh cứ vậy mà quên mất.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng đều mở to mắt kinh ngạc.

“Ai nói với anh tôi đã kết hôn!” nói giỡn kiểu gì vậy! Việc này liên quan tới danh dự của cô a! Thiệu Cảnh Tinh kinh ngạc nhìn về phía anh.

“Ảnh chụp bên ngoài.” Anh không vui nói, nhớ tới việc này liền tức giận.

Nghe xong lời nói của anh, bầu không khí ngưng trệ 3 giây, sau đó mọi người đồng thời phát ra tiếng cười, Cổ Hách Minh hai mắt mở to nhìn về phía họ, không hiểu vì sao tất cả mọi người trong nháy mắt đều lên đồng (giống như bị ma nhập).

“Ôi, chết cười mất... đó chỉ là bức ảnh chụp hình mẫu thôi!” Còn nói cô ngốc, chính anh cũng rất ngốc! Thiệu Cảnh Tinh cười đến chảy cả nước mắt.

Hóa ra là do anh hiểu nhầm! Cổ Hách Minh nhìn mọi người cười đến nghiêng ngả, có cảm giác nhẹ nhõm, tâm tình bỗng nhiên rất rộng rãi, không khỏi xấu hổ cười cười theo mọi người.

“Khục! Được rồi, trở về chuyện chính, Anh Cổ đây không biết làm việc ở nơi nào?” Tăng Sở Bảo hắng giọng kêu gọi sự chú ý của mọi người quay về, lịch sự hỏi Cổ Hách Minh.

“Trang sức Cổ Ý.” Thần thái tự tin phủ trên gương mặt tuấn lãng (tuấn tú + lãng tử) của anh, lấy danh thiếp ra đưa cho mọi người.

“Trang sức Cổ ý, Cổ Hách Minh..thật quen tai nha...” vừa nhận danh thiếp, mọi người đều tự lẩm bầm.

Cổ Hách Minh cười cười không nói.

“A!” Dương Oa Oa đột nhiên quát to một tiếng, đôi con ngươi đen láy nhất thời mở to như chuông đồng lớn, dọa mọi người 1 phen giật mình.

“Này, cậu nhìn thấy quý à!” Hách Lăng Sa oán giận đánh cô nàng một cái.

“Tôi nhớ ra rồi, tôi biết anh, tôi đã nghe qua tên anh.” Dương Oa Oa chỉ thẳng vào Cổ Hách Minh kêu gào.

“Tinh Tinh có nói qua rồi, nên em đương nhiên là biết, đương nhiên đã nghe qua tên rồi!” Tăng Sở Bảo bị giật mình mà tức giận thổ tào (cmm), đã quên mất bộ trang sức đắt giá mà cha cô từng đưa cho cô chính là từ Cổ Ý mà ra, nếu không thì đã biết vì sao Dương Oa Oa lại có bộ dạng cổ quái như vậy.

“Không phải! Trang sức Cổ Ý là do nhà thiết kế hàng đầu châu Á sáng lập, mọi người đều nói, muốn có được thiết kế của anh ấy thật không dễ dàng, bởi vì hành tung của anh ta rất thần bí, hơn nữa tính tình lại rất...” Dương Oa Oa nói đến nước bọt tung bay từng câu trên tạp chí mà cô đã xem, nhưng đến điểm về miêu tả tính cách, lại cố kỵ mà dừng một chút.

“Nóng này!” Ngược lại, Thiệu Cảnh Tinh cứ vậy mà thẳng thắn nói ra, lại bị Cổ Hách Minh thưởng một cái nhìn khinh bỉ.

“Phải,” Dương Oa Oa được tiếp lời càng thêm thuận miệng, “Vì lẽ đó, có rất nhiều quý phu nhân muốn dâng tiền nhờ anh ta thiết kế, nhưng còn phải xem tâm tình của anh ta có tốt hay không nữa! Bảo tỷ, không phải chị cũng có một bộ sao? Chẳng trách trước đây nghe Tinh Tinh nói, đã cảm thấy cái tên rất quen tai, hình như đã nghe qua, chỉ là không ngờ lại thật trùng hợp a.”

Cô về mặt sùng bái, bởi vì ngành nghề có liên quan, cô đối với phương diện trang sức đặc biệt chú ý, đương nhiên cũng không tránh khỏi quan tâm về trang sức cao cấp.

“Phải phải phải, chị nhớ ra rồi!” Tăng Sở Bảo xinh đẹp hai mắt như phát sáng, cười đến không ngấm được mồm. Có thanh danh vang dội của nhà thiết kế hàng đầu Cổ Hách Minh này, nhất định sẽ rất chấn động, danh tiếng của tiệm áo cưới cũng có thể nâng cao thêm một bước nha.

“Anh thật giỏi như vậy?” nhìn hai người bạn tốt có phản ứng như nhặt được báu vật, Thiệu Cảnh Tinh nghi ngờ như nhìn Cổ Hách Minh hỏi.

Anh cười. Được người ta tung hô trước mặt cô như vậy cảm giác đúng thật là tốt!

“Đương nhiên rồi! Còn hoài nghi gì nữa! Trừ khi anh ấy không phải Hách Minh!” Dương Oa Oa cười xấu xa cướp lời.

Còn tưởng rằng sở trường của anh có có phát giận với gào thét, hóa ra còn có tài năng như vậy a!

“Vậy thật sự đã thất lễ a!” Thiệu Cảnh Tinh chớp chớp mắt, vẫn chưa thể thích ứng được anh là một người có vai vế được tôn sùng như thế.

“Không dám, tôi cũng không nghĩ em ngốc như vậy, mà còn có thể có sự sáng tạo và sự khéo léo của một nhà thiết kế!” Cổ Hách Minh cười đến cực kỳ hiền lành, miệng cũng nói ra chế nhạo làm cô chán nản.

Dù có đơn thuần mấy cũng nghe được lời này đánh giá thấp cô bao nhiêu, Thiệu Cảnh Tinh bĩu môi

Giờ khắc này còn cần sự cứu trợ của anh ấy, không tính toán với anh.

“Anh vừa nói muốn hữu nghị tài trợ là thật chứ?” cô sắp lại anh, nịnh nọt hỏi.

“Tôi nói lời sẽ giữ lời.” Cổ Hách Minh gật đầu đáp ứng.

Có sự gia nhập của anh, trận sóng gió này của Áo cưới hạnh phúc cũng xem như là trong họa có phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng Em Thật Nóng Tính!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.